

PREESTERLUSE KOHUSTUSED JA ÕNNISTUSED

Põhiline käsiraamat preesterluse hoidjatele, A osa

PREESTERLUSE KOHUSTUSED JA ÕNNISTUSED

Põhiline käsiraamat preesterluse hoidjatele, A osa

Välja andnud
Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik

Märkused ja soovitused

Teie märkused ja soovitused käesoleva käsiraamatu kohta on alati teretulnud. Palun saatke need aadressil:

Curriculum Planning
50 East North Temple Street, Floor 24
Salt Lake City, UT 84150-3200
USA

E-post: cur-development@ldschurch.org

Palun pange kirja oma nimi, aadress, kogudus ja vaikond.
Ärge unustage ära märkida käsiraamatu pealkirja. Seejärel pange kirja oma märkused käsiraamatu tugevate külgede kohta ja soovitused seoses sellega, mida võiks parandada.

© 1996, 2001 Kõik õigused kuuluvad Intellectual Reserve, Inc.

Printed in the United States of America

Ingliskeelse originaali heakskiit: 3/99

Tõlke heakskiit: 3/99

Originaali tiitel:

*Duties and Blessings of the Priesthood: Basic Manual for
Priesthood Holders, Part A*

31111 124

Estonian

SISUKORD

Sissejuhatus	V
Elav Kristus	VIII
Perekond: Läkitus maailmale	X

Preesterluse ajalugu ja ülesehitus

1. Preesterlus	2
2. Preesterlus Aadamast kuni taastamiseni	9
3. Preesterluse taastamine	16
4. Preesterluse kvoorum	24
5. Diakoni kohustused	31
6. Õpetaja kohustused	40
7. Preestri kohustused	47
8. Piiskopi ja koguduse juhataja kohustused	56
9. Vanema ja ülempreestri kohustused	62
10. Patriarhid ja patriarhaalsed õnnistused	68
11. Vajadus üldjuhtide järele	76

Isiklikud ja perekondlikud kohustused

12. Isa kohustused seoses oma pere heaoluga	86
13. Pereliikmetega nõupidamine	93
14. Perepalve juhatamine	101
15. Kodu: evangeeliumi õppimise keskus	107
16. Evangeeliumi õpetamine	114
17. Pühakirjadest õpetamine	124
18. Õpetamine Püha Vaimu väega	132
19. Kombekuse ja vooreslikkuse õpetamine kodus	139
20. Pere probleemide üksmeelne lahendamine	146
21. Pere rahaasjadega toimetulemine	153
22. Kodune toodang ja säilitamine	160
23. Tööoskuse arendamine ja täiendamine	168
24. Hea tervis	177
25. Ühiskonna ja rahva teenimine	184

Evangeeliumi põhimõtted ja õpetused

26. Tunnistus Jeesuse Kristuse evangeeliumist	192
27. Usk Jeesusesse Kristusesse	198
28. Meeleparandus	207

29. Ristimine, jätkuv leping215
30. Püha Vaimu and223
31. Palve ja paastumine230
32. Aupaklikkus237
33. Armastus ja teenimine244
34. Moraalne puhtus250
35. Igavene perekond256
Sisuregister264
Pildid277

SISSEJUHATUS

Selle käsiraamatu kasutamine

Selles käsiraamatus on 35 õppetundi, mis on seotud peamiste evangeeliumi põhimõtetega ning aaronliku ja Melkisedeki preesterluse kandjate kohustustega. Vastavalt vaimu juhatusetele peaksid juhid ja õpetajad planeerima ja viima läbi õppetunde, mis keskenduvad nende koguduse liikmete vaimsetele, emotsionaalsetele ja maistele vajadustele.

Seda käsiraamatut tuleks kasutada nii Melkisedeki kui ka aaronliku preesterluse juhendina nendes Kiriku üksustes, kus *Teachings of Presidents of the Church* („Kiriku presidentide õpetused“) ja aaronliku preesterluse käsiraamatud ei ole veel vajalikus keeles välja antud. Sellistes üksustes peaks kõigil Melkisedeki preesterluse hoidjatel ning aaronliku preesterluse juhtidel ja õpetajatel olema võimalik see käsiraamat endale saada. Kohalikud juhid peaksid vaatama *Preesterluse ja abiorganisatsioonide juhtide õppekava informatsioonis* olevat plaani, kus on kirjas, millistel aastatel peab kasutama *Preesterluse kohustused ja õnnistused A ja B* osa.

Nendes Kiriku üksustes, kus Kiriku presidentide õpetused ja aaronliku preesterluse käsiraamatud on olemas, tuleks seda käsiraamatut kasutada (1) kui Melkisedeki preesterluse juhendamise abivahendit esimesel ja neljandal pühapäeval; (2) kui aaronliku preesterluse juhendamise täiendavat abivahendit ja (3) Abiühingus „Õpetused meie ajaks“ õppetundide juures neljandal pühapäeval, nagu ette nähtud. Sellistes üksustes peaks Abiühingu, Melkisedeki ja aaronliku preesterluse juhtidel ja õpetajatel olema võimalik see käsiraamat endale saada. Lisaks sellele võivad juhid julgustada Melkisedeki preesterluse hoidjaid seda käsiraamatut endale ostma eraviisiliseks uurimiseks ja kodus perekonnale õpetamiseks.

Õpetamiseks valmistumine

Selleks, et õpetamise juures abistada, on selles käsiraamatus „Õpetaja ettevalmistuse“ osa, küsimused, mida õpetajad võiksid küsida, soovitusel klassi osalemiseks ning juhendid piltide ja kaartide

kasutamiseks. Lisaks vestlusküsimustele ja soovitatud meetoditele võivad õpetajad kasutada muid meetodeid või õpetamisviise, mis on nende arvates tõhusad klassiliikmete kaasamiseks ning osalemise ja õppimise stimuleerimiseks. Peaaegu igas õppetunnis soovitatakse kasutada tahvlit ja seega peaksid õpetajad tegema korraldusi, et tahvel ja kriit on õppetunni ajal olemas. Tahvlile võib joonistada või kirjutada informatsiooni paljudelt näitlikelt abivahenditelt, mida on muidu soovitatud kasutada kui plakateid. Muid soovitusi õpetamiseks võib leida *Õpetamise juhendist* (34595 124) ja *Õpetamine – ülim kutse* (36123 124).

Klassiliikmeid peaks julgustama klassi aruteluks ette valmistuma, uurides ülesandeks tehtud õppetundi nädala jooksul. Samuti peaks neid julgustama oma pühakirju kaasa võtma.

Puuetega liikmete kaasamine

Oma sureliku teenistuse ajal läks Jeesus üles mäele Galilea mere ääres.

„Ja tema juure tuli palju rahvast, tuues enesega ühes jalutumaid, vigaseid, pimedaid, keeletumaid ja palju teisi; ja nad heitsid need tema jalge ette. Ja ta tegi nad terveks,

nii et rahvas pani imeks, nähes keeletumaid rääkivat, vigaseid olevat terved, jalutumaid käivat ja pimedaid nägevat. Ja nad andsid au Iisraeli Jumalale.“ (Matteuse 15:30–31)

Päästja näitas meile eeskuju, kuidas me peaksime tundma kaastunnet inimeste vastu, kellel on puuded. Kui ta külastas nefilasi pärast oma ülestõusmist, siis ta ütles:

„Vaadake, mu süda on täis kaastunnet teie vastu.

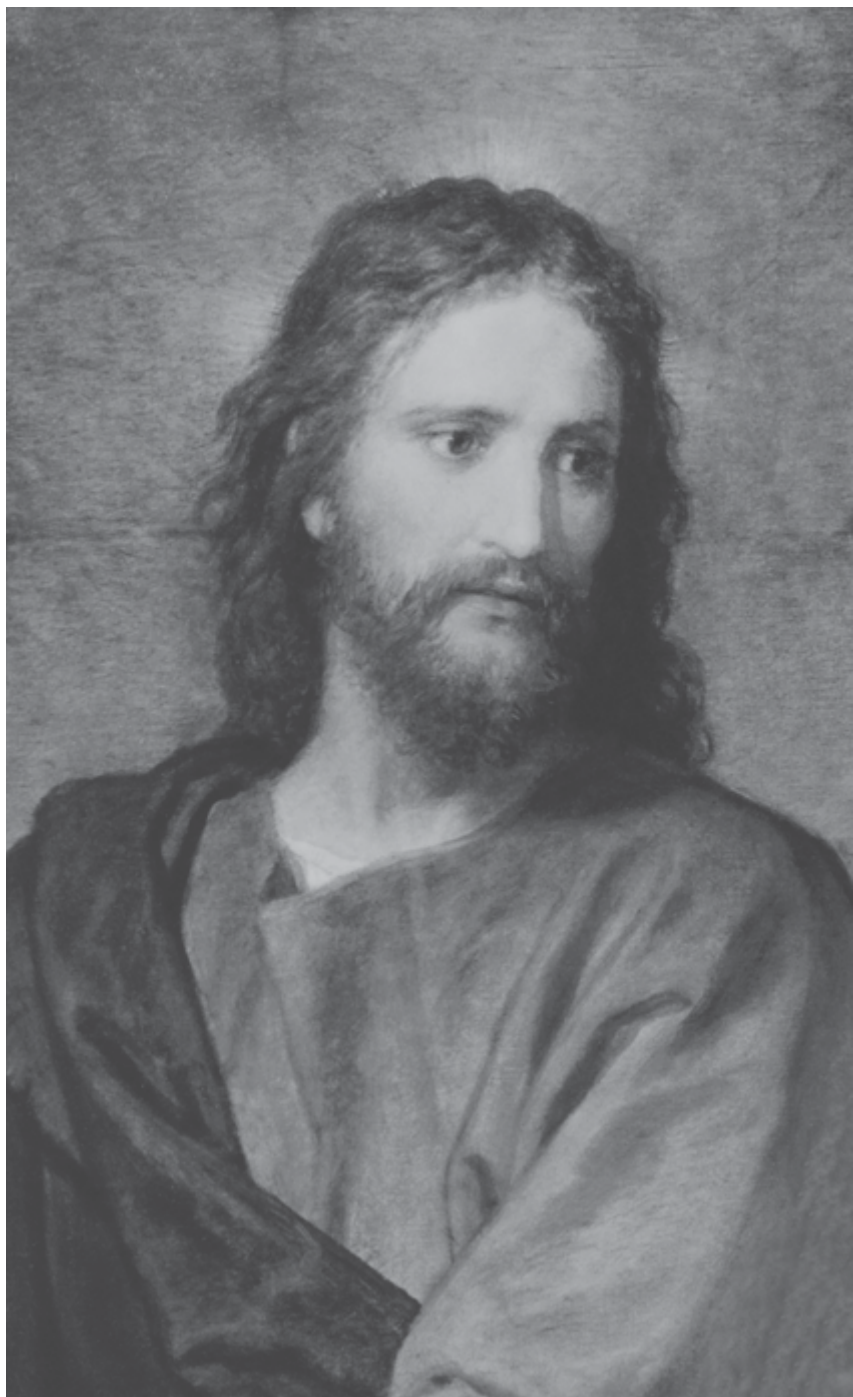
Kas teie hulgas on haigeid? Tooge nad siia. Kas on teist keegi jalutu või pime või lonkur või vigane või pidalitõbine või kes on kuivanud või kes on kurt või kes on mingil muul moel vaevatud? Tooge nad siia ja ma teen nad terveks, sest ma tunnen teile kaasa; mu süda on täis halastust.“ (3 Nefi 17:6–7)

Õpetajal Kirikus on suurepärane võimalus olla kaastundlik puuetega liikmete vastu. Ta peaks olema mõistev ning soovima kaasata sellised liikmed tunni õppetegevustesse. Järgnevad juhised peaksid aitama õpetajal jõuda eriliste vajadustega liikmeteni.

- Tundke iga klassiliikme vajadusi ja võimeid.
- Rääkige puuetega liikmetega, enne kui te palute neil lugeda, palvetada või mõnel muul viisil osaleda. Küsige selliseid küsimusi nagu: „Mida sa arvad klassi ees lugemisest?“ või „Kas sulle meeldiks tunnis palvet öelda?“

- Konsulteerige preesterluse juhtide, vanemate, pereliikmete ning, kui see on kohane, siis ka puuetega liikme enesega, et määrata kindlaks tema erilised vajadused.
- Jälgige, et iga klassiliige osutaks lugupidamist ja arusaamist kõigi ülejäänud klassiliikmete suhtes.
- Olge loomulik, sõbralik ja südamlük. Pidage meeles, et iga isik tahab, et teda armastatakse ja mõistetakse.

Kiriku õpetajad peavad pidama meeles, et igal liikmel, hoolimata füüsilistest, vaimsetest, emotsionaalsetest või sotsiaalsetest võimetest, on võime edasi areneda ülenduse poole. Õpetaja kohustuseks on aidata igal inimesel õppida kõike, mida ta on võimeline omandama. Pidage meeles Päästja sõnu: „Mida te iganes olete teinud ühele nende mu vähemate vendade seast, seda te olete minule teinud!“ (Matteuse 25:40)

ELAV KRISTUS

APOSTLITE TUNNISTUS
VIIMSE AJA PÜHADE JEESSUSE KRISTUSE KIRIK

Tähistades Jeesuse Kristuse sünni kaks tuhat aastat tagasi, anname me oma tunnistuse Tema võrratu elu tõelisusest ja Tema suure lepitava ohverduse lõpmatust väest. Kellelgi teisel ei ole olnud niivõrd sügavat mõju kõigile neile, kes on elanud või hakkavad veel elama maa peal.

Tema oli Vana Testamendi Vägev Jehoova, Uue Testamendi Messias. Oma Isa juhenduse all sai Temast Maa looja. „Kõik on tekkinud tema läbi, ja ilma temata ei ole tekkinud midagi, mis on tekkinud“ (Johannese 1:3). Kuigi Ta oli patuta, ristiti Ta selleks, et täita kõike õigust. Ta „käis mööda maad ja tegi head“ (Apostlite teod 10:38), olles siiski selle eest põlatud. Tema evangeelium oli sõnum rahust ja heatahtlikkusest. Ta palus, et kõik järgiksid Tema eeskujul. Ta kõndis Palestiina teedel, tehes terveks haigeid, pannes pimedaid nägema ja äratades surnuid. Ta õpetas igavikulisi tõdesid meie surelikule elule eelneva olemasolu tõelisusest, meie maapealse elu eesmärgist ning Jumala poegade ja tütarde võimalustest tulevases elus.

Ta pani aluse sakramenditoimetusele kui meeldetuletusele oma suurest lepitavast ohverdusest. Ta vahistati ja mõisteti hukka valesüüdistuste alusel, mõisteti süüdi rahvahulga rahulduseks ning Tal lasti surra ristil Kolgatal. Ta andis oma elu, et teha lepitus kogu inimkonna pattude eest. Tema oli lepitusanniks kõigi nende eest, kes eales on maa peal elanud või hakkavad elama.

Me tunnistame pühalikult, et Tema elu, mis on kogu inimajaloo keskmeks, ei saanud alguse Petlemas ega lõppenud Kolgatal. Ta oli Isa Esmasündinu, Ainusündinu Poeg lihas, maailma Lunastaja.

Ta tõusis hauast, et saada „esmaseks nende seas, kes on läinud hingama“ (1 korintlastele 15:20). Ülestõusnud Issandana külastas Ta neid, keda oli armastanud oma elu ajal. Samuti teenis Ta oma „teiste lammaste“ seas (Johannese 10:16) muistses Ameerikas. Kaasaja maailmas ilmusid Tema ja Ta Isa poisile nimega Joseph Smith, juha-

tades sisse ammu töötatud „aegade täiuse korralduse“ (Efeslastele 1:10).

Prohvet Joseph kirjutas Elavast Kristusest, et Tema silmad olid kui tuleleek; juuksed Tema peas olid valged kui puhas lumi; Tema pale säras eredamalt kui päike; ja Tema hääli oli kui suurte vetevoogude kohin, nimelt Jehoova hääli, mis ütles, et Tema on esimene ja viimane, et Ta elab, et Ta surmati ja et Tema on meie eestkostja Isa juures (vaadake ÕL 110:3–4).

Temast kuulutas ka prohvet, teatades, et pärast paljusid Päästja kohta antud tunnistusi annab ta selle tunnistuse, kõikidest kõige viimase: Päästja elab!

Sest prohvet nägi Teda Jumala paremal käel ja kuulis häält tunnistamas, et Tema on Isa Ainusündinu, et Tema poolt ja Tema kaudu ja Temast on ja olid maailmad loodud ning nende elanikud on sellepärast Jumalale sündinud pojad ja tütreid (vaadake ÕL 76:22–24).

Me teatame pühalikult, et Tema preesterlus ja Tema Kirik on taastatud maa peale: „rajatud apostlite ja prohvetite alusele, kus Kristus Jeesus ise on nurgakivi“ (Efeslastele 2:20).

Me tunnistame, et Ta tuleb ühel päeval maa peale tagasi. „Siis ilmub Jehoova au ja kõik liha näeb seda üheskoos“ (Jesaja 40:5). Tema valitseb kui kuningate Kuningas ja isandate Isand ning iga põlv nõtkub ja iga keel tunnustab austuses Tema ees. Igaüks meist seisab Tema ees, et Ta mõistaks meie üle kohut vastavalt meie tegudele ja südame soovidele.

Meie kui Tema korra järgi pühitsetud apostlid tunnistame, et Jeesus on Elav Kristus, Jumala surematu Poeg. Tema on suur Kuningas Immaaniel, kes seisab täna oma Isa paremal käel. Tema on maailma valgus, elu ja lootus. Tema tee on rada, mis juhatab õnnele selles elus ja igavesse ellu tulevases maailmas. Jumal olgu tänatud oma jumaliku Poja võrreldamatu anni eest.

ESIMENE PRESIDENTKOND

Thomas S. Monson
James E. Faust

1. jaanuar 2000

KAHETEISTKÜMNE KVOORUM

Boyd K. Packer
Robert D. Hales
David A. Bednar
Neal A. Maxwell
Russell M. Nelson
Dallin H. Oaks
M. Russell Ballard
Joseph B. Wirthlin
Richard G. Scott
Scott D. Hales
Jeffrey R. Holland
Henry A. Eyring

LÄKITUS MAAILMALE

VIIMSE AJA PÜHADE JEEUSE KRISTUSE KIRIKU ESIMENE
PRESIDENTKOND JA KAHETEISTKÜMNE APOSTLI NÕUKOGU

MEIE, Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku Esimene Presidentkond ja Kaheteistkümne Apostli Nõukogu, kuulutame pühalikult, et abielu mehe ja naise vahel on Jumala poolt seatud, ja et perekond on kesksel kohal Looja plaanis Tema laste igavese saatuse suhtes.

KÕIK INIMESED – mehed ja naised – on loodud Jumala näo järgi. Igauks on taevaste vanemate armas vaimupoeg või -tütar, ning seega on igäihel jumalik iseloom ja saatus. Sugu on isiku surelikkusele eelneva, surelikkuse ning igavese identiteedi ja eesmärgi oluline omadus.

SURELIKKUSELE EELNEVAS MAAILMAS tundsid ja teenisid vaimupojad ja -tütred Jumalat kui oma igavest Isa, ning võtsid vastu Tema plaani, mille kaudu võivad Tema lapsed saada füüsilise keha ning saada maapealne kogemus täiuslikkuse poole arenemiseks, ja lõpuks saavutada oma jumalik eesmärk igavese elu pärijatena. Jumalik õnneplaan võimaldab perekonnasuhete jätkumist teisel pool hauda. Pühades templites saadavad pühad talitused ja lepingud võimaldavad isikutel tagasi pöörduda Jumala palge ette, ja annavad perekondadele võimaluse olla igavesti ühendatud.

ESIMENE KÄSK, mille Jumal Aadamale ja Eevale andis, puudutas nende võimalust saada mehe ja naisena vanemateks. Me kuulutame, et Jumala poolt oma lastele antud käsk paljuneda ja täita maa kehtib endiselt. Me kuulutame lisaks sellele, et Jumal on andnud käsu, et püha sigitusjõudu tuleb kasutada ainult mehe ja naise vahel, kes on seaduslikult abielus.

ME KUULUTAME, et viis, kuidas surelik elu luuakse, on jumalikult määratud. Me kinnitame, et elu on püha ja tähtis Jumala igaveses plaanis.

MEHEL JA NAISEL on pühalik vastutus armastada teineteist ja hoolitseda teineteise eest ning armastada oma lapsi ja hoolitseda nende eest. „Lapsed on pärand Jehoovalt“ (Laulud 127:3).

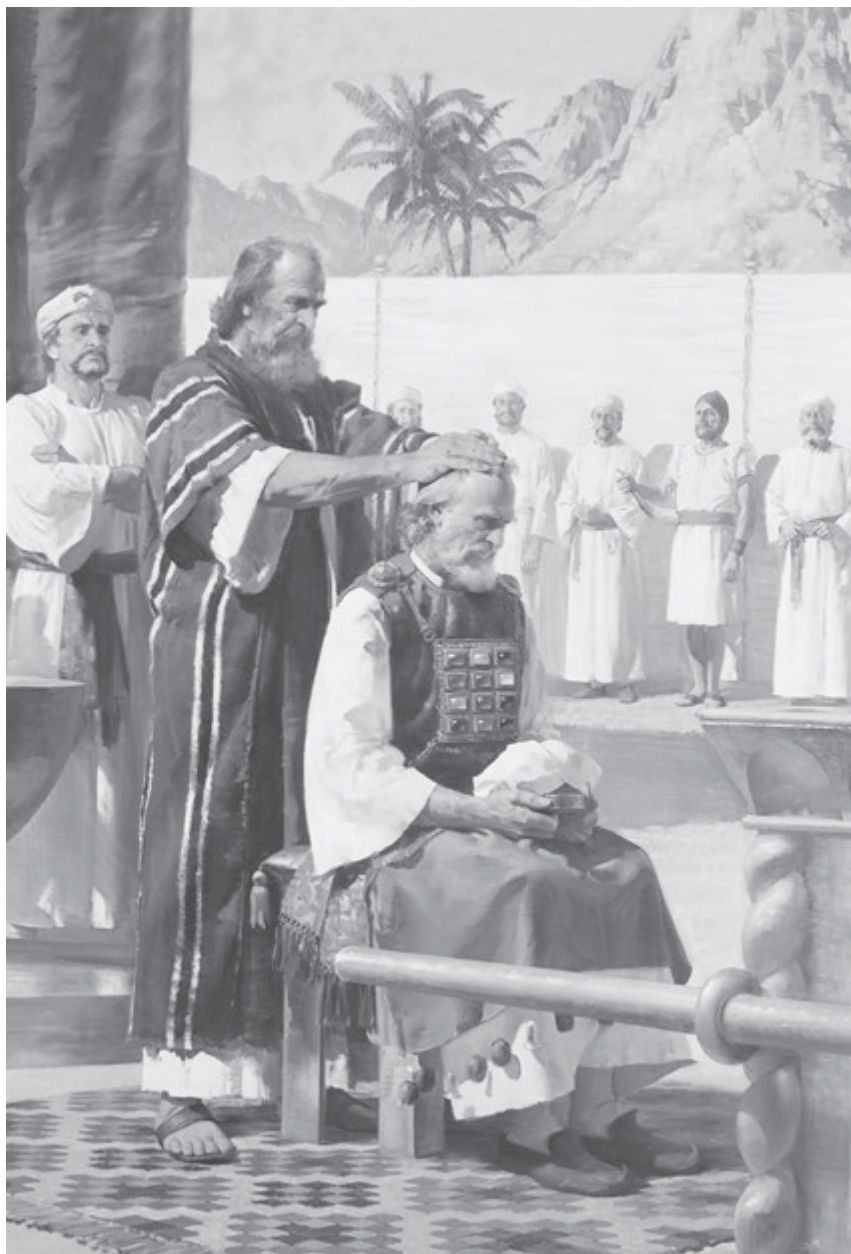
Vanematel on püha kohustus kasvatada oma lapsi armastuses ja õigsuses, hoolitseda nende füüsiliste ja vaimsete vajaduste eest ning õpetada neid armastama ja teenima teineteist, järgima Jumala käske ning olema seadustele kuu- lekad kodanikud, kus iganes nad elavad. Mehi ja naise – emasid ja isasid – peetakse Jumala ees vastutavateks nende kohustuste täitmise eest.

PEREKOND on Jumala poolt seatud. Abielu mehe ja naise vahel on fundamentaalne Tema igaveses plaanis. Lastel on õigus sündida abielusidemetes ning olla kasvatatud isa ja ema poolt, kes austavad oma abielulubadusi täieliku truudusega. Perekonnaelu õnn saavutatakse kõige paremini siis, kui see põhineb Issanda Jeesuse Kristuse õpetustel. Õnnestunud abielud ja perekonnad on rajatud usu, palvetamise, meeleparanduse, andeksandmise, austuse, armastuse, kaastunde, töö ja tervisliku meelelahutuse põhimõtetele; ja nad säilivad neid põhimõtteid järgides. Jumaliku plaani järgi on isal kohustus juhatada oma perekonda armastuses ja õigsuses, ning tal on vastutus kaitsta oma perekonda ja hoolitseda oma perekonna vajaduste eest. Ema on eelkõige vastutav oma laste kasvatamise eest. Nendes pühades kohustustes on isadel ja emadel kohustus aidata teineteist võrdsete kaaslastena. Puue, surm või teised olukorrad võivad nõuda isiklikku kohanemist. Sugulased peaksid vajaduse korral toetama.

ME HOIATAME, et need, kes rikuvad vooruslikkuse lepinguid, kes kohtlevad halvasti oma abikaasasid või järglasi, või kes ei täida perekonnakohustusi, seisavad ühel päeval vastutavatenä Jumala ees. Me hoiatame ka, et perekonna lagunemine toob isikutele, ühiskonnale ja rahvastele need õnnetused, mida muistsed ja kaasaegsed prohvetid on ette kuulutanud.

ME PALUME vastutavatelt kodanikelt ja valitsuse ametnikelt kõikjal selliste abinõude soodustamist, mille ülesandeks on säilitada ja tugevdada perekonda ühiskonna põhialusena.

PREESTERLUSE AJALUGU JA ÜLESEHITUS

PREESTERLUS

1. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil aru saada, mis on preesterlus ja kuidas anda endast kõik oma preesterluse kutsetes.

Sissejuhatus

Paluge klassiliikmetel meenutada aega, mil neile anti preesterlus. Issanda Vaim oli kahtlemata kohal, kui need, kellel oli volitus, asetasiid oma käed nende pea peale. Kui klassiliikmed mõtlevad sellele kogemusele, siis paluge neil küsida endilt neid küsimusi:

1. Mis juhtus minuga tegelikult sel päeval?
2. Kas ma olin pärast preesterluse saamist teistsugune inimene?
3. Kas ma olen täna teistsugune inimene sellepärast, et hoian preesterlust?
4. Kas mul on olnud võimalik teenida teisi oma preesterluse kaudu?
5. Kas mu Taevasel Isal on hea meel selle üle, kuidas ma kasutan preesterlust?

Preesterlus on Jumala võim

„Kui me [tegutseme] preesterluse hoidjatena Issanda nimel, siis me teeme seda meie Taevase Isa nimel ja huvides. Preesterlus on võim, millega meie Taevane Isa tegutseb inimeste kaudu“ (Harold B. Lee, Conference Report, apr., 1973, lk. 128; või *Ensign*, juuli, 1973, lk. 98).

Preesterlus on Jumala igavene võim ja volitus. Jumal teeb oma tööd preesterluse kaudu. Ta lõi kõik asjad selle võimuga ning Ta valitseb selle kaudu taeva ja maa üle. Me loeme ka Kallihinnalisest Pärlist, et preesterlus, mis oli olemas alguses, saab olema ka maailma lõpus (vaata Moosese 6:7).

Jumal ja Jeesus Kristus on andnud Kiriku väärilistele meessoost liikmetele preesterluse võimu, et nad saaksid aidata viia ellu inimese surematust ja igavest elu (vaata Moosese 1:39). Preesterlus on Jumala volitus, mis on antud meestele, et nad teeksid kõike inimkonna päästmise nimel.

Neil, kes hoiavad preesterlust, on volitus tegutseda Jumala nimel. President Joseph Fielding Smith rääkis kõikidele preesterluse kandjatele, öeldes:

„Meie oleme Issanda agendid; meie esindame teda; ta on andnud meile volituse, mis võimaldab meil teha kõike vajalikku meie endi ja tema teiste maailmas olevate laste päästmiseks ning ülenduseks.

Meie oleme Issanda Jeesuse Kristuse saadikud. Meie ülesanne on teda esindada. Meid on juhendatud . . . tegema seda, mida tema teeks, kui ta oleks isiklikult kohal“ (Conference Report, apr., 1971, lk. 47; või *Ensign*, juuni, 1971, lk. 49).

Preesterluse võim tuleb õiglase elu kaudu

„Kõik meie seast, kellel on preesterlus, omavad volitust tegutseda Issanda nimel, kuid meie volituse tõhusus – või kui te lubate, siis võim, mis tuleb selle volituse kaudu – sõltub sellest, kuidas me elame; see sõltub meie õiglusest“ (H. Burke Peterson, Conference Report, apr., 1976, lk. 50; või *Ensign*, mai, 1976, lk. 33).

Issand on teinud Õpetuses ja Lepingutes selgeks, et me peame elama õiglaselt, et omada mitte üksnes preesterluse volitust vaid ka preesterluse võimu.

Ta on ütelnud, et paljud on kutsutud, kuid vähesed on valitud.

Nad ei ole valitud sel põhjusel, et nende südamed on niivõrd kinni selle maailma asjade küljes ning nad pürgivad saama ülistust inimestelt. Seetõttu ei õpi nad seda ainsat:

et preesterluse õigused on lahutamatult seotud taeva vägedega ning et taeva väed saavad olla kontrolli all ja neid saab kasutada vaid õiglastele põhimõtetele toetudes.

Need väed võidakse meile anda, kuid kui me üritame peita oma patte, rahuldada oma eneseuhkust ja auahnust, valitseda või sundida inimeste hingi vähegi ebaõiglaselt, tõmbuvad taevad tagasi ja Issanda Vaim kurvastab. Kui Vaim on eemaldunud, lõpeb sealsamas ka selle mehe preesterlus ehk volitus (vaata ÕL 121:34–37).

- Issand ilmutab nendes salmides, miks mõned preesterluse hoidjad ei suuda kasutada preesterlust võimuga. Miks need asjad ei laseks meil preesterluses väge omada?

Preesterluse võimu allikas on Jumal, kes tegutseb läbi Püha Vaimu. Et saada Püha Vaimu juhatust preesterluse kasutamisel, peame me pidama kinni käskudest ja elama vääriliselt. Preesterluse võim tuleb meile üksnes meie Taevaselt Isalt Püha Vaimu kaudu. Preesterluse võimuga saame me teha Issanda tööd, ilma selleta aga mitte.

- Näidake pilti 1-a „Preesterluse hoidjad võivad ja õnnistavad haigeid tänapäeval, nagu Kristus tegi seda muistsetel aegadel.“

„Kui me elame selle vääriliselt, võib meie omaks saada Taevase Isa poolt antud võim, mis toob rahu rahutusse majapidamisse. Meie omaks võib saada võim, mis õnnistab ja lohutab väikeseid lapsi, toob une pisarais silmadesse varajastel hommikutundidel. Meie omaks võib saada võim, mis toob õnne pereõhtule, võim rahustada väsinud naise segipaisatud närve. Meie omaks võib saada võim, mis annab juhiseid hämmeldunud ja kergesti haavuvale teismelisele. Meie omaks saab võim õnnistada oma tütart enne esimesele kohtamisele minekut või enne templiabieliu, võim õnnistada poega enne misjonile või ülikooli minemist. Meie omaks, mu noored vennad, võib saada võim peatada pahelised mõtted poisterühma peades, kes ajavad koos labast juttu. Meie omaks võib saada võim tervendada haigeid ja lohutada üksikuid. Need on mõned preesterluse tähtsatest eesmärkidest“ (H. Burke Peterson, Conference Report, apr., 1976, lk. 50–51; või *Ensign*, mai, 1976, lk. 33).

- Paluge ülesande saanud preesterluse hoidjal jagada oma kogemust, mis väljendab preesterluse väge tema elus.

Preesterluse võimu arendamine

On olemas palju asju, mida me saame teha preesterluse võimu arendamiseks:

Soovi seda

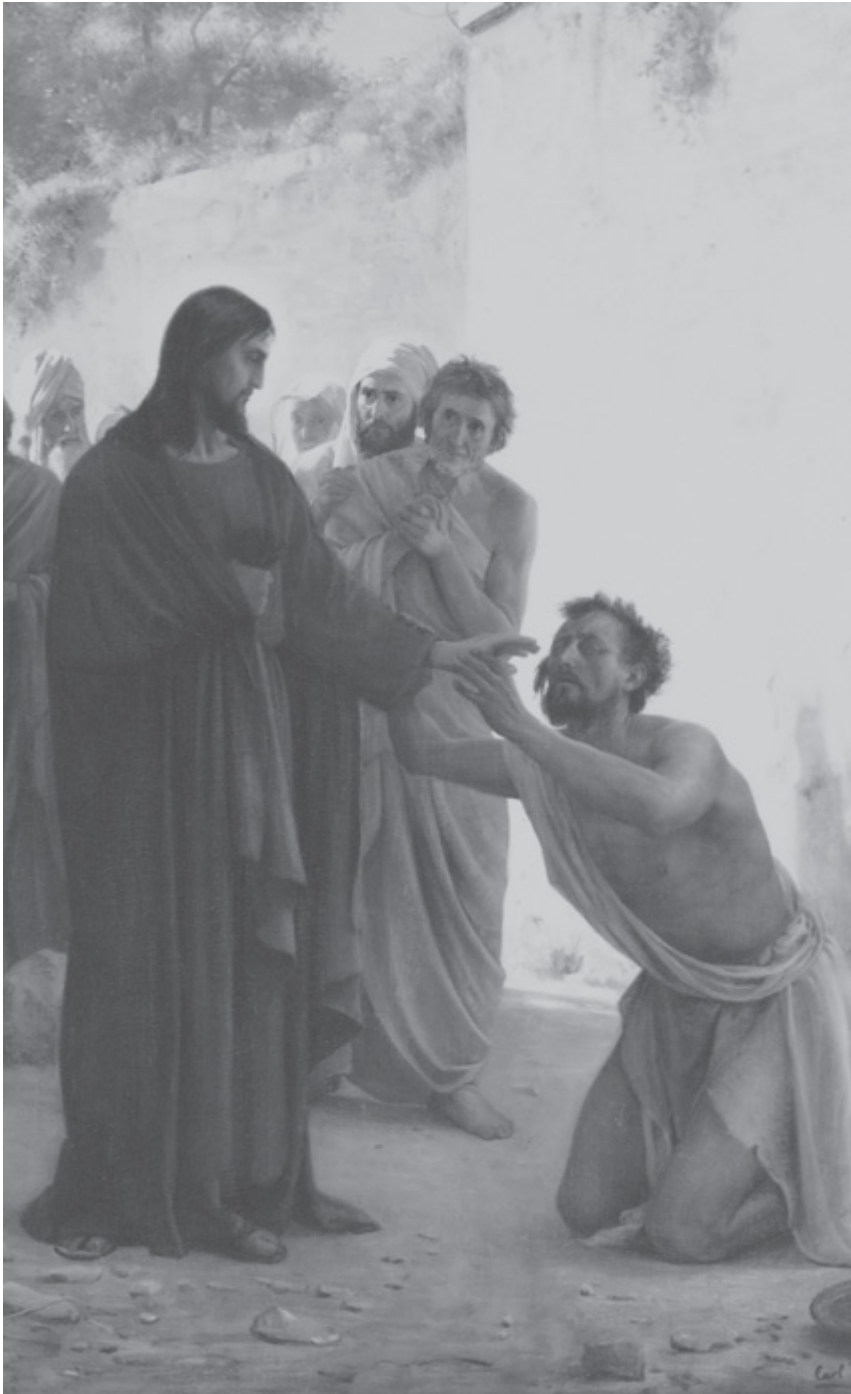
Kõigepealt peab meil olema soov preesterluse võimu arendada. Pühakirjad õpetavad, et inimesed saavad Issandalt vastavalt oma soovidele (vaata Alma 29:4; ÕL 4:3; 6:8; 7:1–3).

Ela õiglaselt

Me peaksime püüdma pidada kinni kõikidest meie Taevase Isa käskudest. Õiglaselt elades saame me oma püsivaks kaaslaseks Püha Vaimu ning tema juhib meid tegema seda, mida me peaksime tegema (vaata 2 Nefi 32:5). Õiglase elu juurde kuulub see, et me õpime kontrollima oma mõtteid, sõnu ja tegusid.

Ole alandlik

„See, kes tõesti ise end alandab ja oma pattudest meelt parandab ja peab vastu kuni lõpuni, see on õnnistatud“ (Alma 32:15). Me peaksime soovima aksepteerida ja järgida meie juhtide nõuandeid, täitma preesterluse juhtide poolt meile antud ülesandeid ning kuulama ja järgima Vaimu etteütlemisi. Muud viisid, kuidas näidata üles alandlikkust, on (1) tõeliselt arvestada pereliikmete õiglaste soovidega, olgugi et need ei pruugi ühtida meie omadega; (2) kuulata – isegi kõige väiksemat last; (3) asetada pere heaolu oma isiklikust mugavusest

1-a, Preesterluse hoidjad võivad ja õnnistavad haigeid tänapäeval, nagu Kristus tegi seda muistsetel aegadel. („Kristus teeb pimesa terveks“, autor Carl Bloch. Kasutatud Hillerødi Frederiksborgi Rahvusliku Ajaloomuuseumi loal.)

ettepoole ja (4) kõneleda häälega, mis väljendab alati meie armastust ja teistest hoolimist.

Õpi

Me peame uurima pühakirju ja mõtisklema nende üle. Üksnes eraviisilise pühakirja uurimise kaudu saame me teada Jumala tahet ja elame evangeeliumi järgi. Samuti peame me uurima oma preesterluse käsiraamatuid, et olla teadlikud oma erilistest kohustustest preesterluse hoidjatena. President George Albert Smith õpetas: „Teie kohus on kõigepealt õppida, mida Issand tahab ning seejärel Tema püha preesterluse võimu ja väe kaudu anda [nii] oma kutses endast kõik, . . . et inimestel oleks hea meel teile järgneda“ (Conference Report, apr., 1942, lk. 14).

Palveta

Me peame küsima meie Taevaselt Isalt, mida Ta tahab, et me teeksim. Me peaksime paluma alati juhatust oma preesterluse õigeks kasutamiseks. President Gordon B. Hinckley õpetas palve võimu kohta: „Palve avab meie jaoks taevased väed. Palve on suurepärase kingitus, mille meie Igavene Isa on meile andnud, mille kaudu me saame Tema poole pöörduda ja rääkida Temaga Issanda Jeesuse Kristuse nimel. Olge palvemeelsed. Te ei suuda üksi hakkama saada. Te ei saavuta oma arenguvaru üksinda. Te vajate Issanda abi“ (*Teachings of Gordon B. Hinckley* [1997], lk. 470).

Armasta teisi

Jeesus Kristus õpetas meile, et preesterluse võim on rajatud armastusele, ning et me peaksime armastama kõiki inimesi (vaata ÕL 121:41–42, 45–46). Armastus algab kodus. Me peaksime armastama oma perekonda ja hoolitsema nende heaolu eest. Üks viis pereliikmetele oma armastuse näitamiseks on preesterluse kasutamine nende elu juhtimiseks ja õnnistamiseks.

Kasuta preesterlust oma pere õnnistamiseks ja tugevdamiseks

Kui me kasutame preesterlust, siis me oleme eeskujuks teistele preesterluse hoidjatele, maailmale ja, mis kõige tähtsam, oma perele. Kui meie pere liikmed näevad meid preesterlust kasutamas, siis nad teavad, et me oleme Issanda teenrid ning tulevad meie juurde, kui nad vajavad abi. Kõik pered peaksid kogema õnnistusi, mis tulevad sellest, kui isa ja pojad kasutavad preesterlust oma pere heaks.

Preesterlus võib tuua meie kodudesse suuri muudatusi. President David O. McKay ütles: „Kodu muutub, kuna mees hoiab ja austab preesterlust“ (*Priesthood, Instructor*, okt., 1968, lk. 378).

- Kuidas on teid või teie perekonda preesterluse tõttu õnnistatud?

Kokkuvõte

Me peaksime kõik aru saama, et maailmas ei ole midagi niivõrd võimsat kui Jumala preesterlus“ (N. Eldon Tanner, Conference Report, apr., 1976, lk. 63; või *Ensign*, mai, 1976, lk. 41).

Järgnevas loos selgitas vanem N. Eldon Tanner, kui tähtis on olla preesterluse saamise vääriiline:

„Kui ma olin piiskop, olid minu koguduses kuus noormeest, kelle vanus oli piisav vanemaks pühitsemiseks. Ma võisin soovitada neist aga vaid viite, sest üks ei olnud valmis. Me olime sellest mitmeid kordi vestelnud ja ta oli mulle öelnud: „Ma ei ole vääriiline.“ Tal oli sellest väga kahju, kuid ta ei oodanud, et ta saaks soovituse. . . . Tema onu tuli minu juurde ja ütles: „Sa ei hoiu ju ometi seda poissi tagasi, kui tema viis sõpra edasi lähevad.“ Ta palus mind, et ma lubaks poissi vanemaks pühitseda. Ta lausus: „Sa ajad ta Kirikust välja, kui sa ei tee seda.“

Ma selgitasin sellele mehele: „Preesterlus on kõige olulisem asi, mida me saame sellele poisile anda. Me ei jaga preesterlusi välja. . . . See poiss ja mina mõistame teineteist ning ta ei ole valmis vanemaks pühitsemiseks.“ Ja ta ei saanud soovitust.

Mõned aastad hiljem osalesin ma ühel üldkonverentsil . . . ning minu juurde astus üks noor mees ja ütles: „Vend Tanner, te kindlasti ei mäleta mind. Mina olen see poiss, keda te ei soovitanud vanemaks pühitseda.“ Ta ütles oma kätt välja sirutades: „Ma tahan teid selle eest tänada. Ma olen praegu Kalifornias piiskop. Kui te oleksite soovitanud mind siis, kui ma ei olnud selle vääriiline, ei oleks ma ilmselt kunagi osanud hinnata preesterluse väärtust ning mida selle kandjalt oodatakse. Ja ma ei oleks kindlasti kunagi saanud piiskopiks, nagu ma olen seda täna““ (Conference Report, apr., 1973, lk. 122; või *Ensign*, juuli, 1973, lk. 94).

Igaüks meist peab õppima, et preesterluse õigused on lahutamatult seotud taeva vägedega ning et taeva väed saavad olla kontrolli all või neid saab kasutada vaid õiglastele põhimõtetele toetudes (vaata ÕL 121:36). Selleks, et Jumalalt võimu saada, peame me saama selle vääriliseks.

Me peaksime pidama alati meeles, et me hoiame Jumala volitust ja võimu ning et me esindame Teda. Kui me kasutame preesterlust, peaksime me küsima endilt: „Mida Jeesus Kristus sooviks, et ma teeksin selles olukorras? Kas ma käitun viisil, mida Tema minult ootab?“

Üleskutsed

Võtke endale ülesandeks uurida hoolikalt selle preesterluse käsi-raamatu juhendeid ning aktsepteerida üleskutseid, mis on antud igas õppetunnis. Nendele üleskutsetele vastamisega arendate te preesterluse võimu, lähenete oma Taevasele Isale ning teenite teisi paremini.

Täiendav pühakirjakoht

- Õpetus ja Lepingud 107:1–14 (Melkisedeki ja aaronliku preesterluse erinevused)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Uurige 20. peatükki „Preesterluse organisatsioon“ raamatus *Evangeeliumi põhimõtted* 33406 124.
2. Uurige Õpetus ja Lepingud 121:34–46.
3. Tehke ühele preesterluse hoidjale ülesandeks jagada oma kogemust, mis väljendab preesterluse võimu.
4. Paluge kõigil preesterluse hoidjatel iga nädal oma pühakirjad preesterluse koosolekutele kaasa võtta ja nende lugemiseks valmis olla ning igas õppetunnis olevaid erilisi pühakirjakohti märgistada.
5. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

PREESTERLUS AADAMAST KUNI TAASTAMISENI

2. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil aru saada, et preesterlust on antud läbi aegade Aadamale ja teistele õiglastele meestele.

Sissejuhatus

Aadam oli esimene mees maa peal, kes hoidis preesterlust. See tähendab, et Jumal andis talle volituse juhatada oma peret ning täita talitusi, mida nad vajasis Tema juurde tagasi minemiseks. Aadam oli ka esimene prohvet, kes sai presidentkonna võtmed ehk volituse juhatada Jumala Kirikut maa peal. Selle volitusega andis ta paljudele meestele preesterluse ning õpetas neid, kuidas seda kasutada. Kõik Issanda prohvetid on alates Aadamast igal ajajärgul seda sama volitust hoidnud.

- Asetage välja tabel 2-a „Preesterlus läbi kõikide põlvkondade.“ Selgitage, et tabel on jaotatud seitsmeks ajaperioodiks, mida kutsutakse ajajärgudeks. Lugege ajajärgu määratlust tabeli allosas. Selgitage, et me ei tea, mitu evangeeliumi ajajärku on olnud, aga need seitse esindavad mõningaid peamisi. Kui õppetunnis mainitakse mingit ajajärku, siis viidake vastavale pildile ja kui on aega, siis lugege iga pildi juures olevaid pühakirjakohti.

Aadama ajajärk

- Viidake tabelile 2-a „Preesterlus läbi kõikide põlvkondade.“ Osutage Aadama ajajärgu pildile ning lugege Õpetus ja Lepingud 107:40–41, nagu on tabelile kirjutatud.

Varsti, pärast Aadama ja Eeva Eedeni aiast välja ajamist, ilmus üks ingel nende juurde ja õpetas neile evangeeliumi (vaata Mooses 5:4–9). Loodi ka Kirik ning Adam ristiti vees samal viisil, nagu meid on

MILLENNIUM

1830

A. D.

AEGADE TÄIUSE AJAJÄRK

Joseph Smith ja teised viimse aja prohvetid

Kiriku taastamine (ÕL 20:1) Preesterluse taastamine (ÕL 13; 27:8, 12–13)

Suur usust taganemine

Umbes

30. A. D.

AEGADE MERIDIAANI AJAJÄRK

Jeesus Kristus ja Tema apostlid

(Matteuse 16:19; Heebrealastele 5:5–10; 3 Nefi 11:19–22; 12:1)

Usust taganemine

Umbes

1500 e.Kr.

MOOSESE AJAJÄRK

(ÕL 84:6)

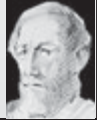
Usust taganemine

Umbes

2000 e.Kr.

AABRAHAMI AJAJÄRK

(ÕL 84:14; Aabraham 1:16, 18)

Usust taganemine

Umbes

3000 e.Kr.

NOA AJAJÄRK

(Mooses 8:19–20)

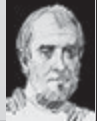
Usust taganemine

Umbes

3765 e.Kr.

EENOKI AJAJÄRK

(ÕL 107:48, 53)

Usust taganemine

Umbes

4000 e.Kr.

AADAMA AJAJÄRK

(ÕL 107:40–41)

Ajajärk: ajaperiood, mille jooksul Issandal on maa peal vähemalt üks volitatud teenija, kellel on preesterlus ja evangeeliumi haldamiseks vajalikud võtmed.

2-a, Preesterlus kõigis põlvkondades Issand ütles, et need, kes võtavad vastu selle preesterluse, võtavad vastu Tema (vaata ÕL 84:35).

tänapäeval ristima juhendatud (vaata Mooses 6:64–65). Seejärel anti Aadamale preesterlus, et tal oleks volitus teostada kõiki evangeeliumi talitusi oma pere jaoks. Selle volitusega ristas ta oma pere liikmed ning andis preesterluse nendele poegadele, kes olid õiglased.

Kõikidel inimestel on valikuvabadus. Selle valikuvabaduse alusel otsustasid mõned Aadama lapsed käskudele mitte kuuletuda. Kui üha rohkem neist tegid sellise valiku ja pöörasid tõest eemale, muutusid nad himurateks, meelasteks ja kuratlikeks (vaata Mooses 5:12–13). Sellist tõest eemale jäämist nimetatakse usust taganemiseks.

Eenoki ja Noa ajajärgud

Aadam ja need, kes pidasid käskudest kinni, jutlustasid nendele inimestele ning üritasid neid meelesparandusele saada. Enamus inimesi ei parandanud meelt, kuid need, kes seda tegid, ühinesid prohvet Eenokiga ning neid kutsuti Siioniks. Pühakirjad räägivad meile, et Eenok ja kogu tema rahvas kõndisid koos Jumalaga, ja juhtus, et Siionit ei olnud, sest Jumal oli võtnud selle üles enda juurde. (Vaata Moosese 7:69.)

- Viidake tabelis Eenoki ajajärgu pildile ning lugege Õpetus ja Lepingud 107:48, 53.

Pärast seda, kui Eenok ja Siioni rahvas olid maa pealt ära võetud, muutusid pahelised inimesed väga arvukaks. Issand saatis prohvet Noa neid hoiatama ja meelesparandusele kutsuma. Noa rääkis paheliste inimestele, et kui nad ei tee meelesparandust, pühitakse nad suure veeuputusega maa pealt ära. Noa pere liikmed olid aga ainsad, kes teda kuulasid ja käske pidasid. Uputus tuli nii, nagu Noa oli hoiatanud ning tema ja ta pereliikmed olid ainukesed, kes pääsesid.

- Viidake tabelis Noa ajajärgu pildile ja lugege Mooses 8:19–20.

Preesterlus pärast veeuputust

Pärast uputust andis Noa preesterluse oma õiglastele lastele ja lastelastele. Üks õiglane mees, kes elas pärast Noad ja sai preesterluse, oli Melkisedek. Melkisedek oli niivõrd õiglane, et preesterlust hakati nimetama tema järgi (vaata ÕL 107:2–4, mis selgitab samuti, et preesterlus sai nime Melkisedeki järgi, vältimaks Issanda nime liiga sagedast kordamist). Melkisedek pühitses preesterluse Aabrahami ja Aabraham pühitses teisi. Nii viisi jätkus Melkisedeki preesterlus kuni Moosese ajani.

- Viidake tabelis Aabrahami ajajärgu pildile ning lugege Õpetus ja Lepingud 84:14.

Melkisedeki preesterlus võetakse Iisraelilt ära

Aabraham andis preesterluse oma pojale Iisakile ja Iisak andis selle oma pojale Jaakobile. Jaakobi nimi muudeti Iisraeliks ning seetõttu tuntakse Jaakobi järeltulijaid Iisraeli lastena.

Moosese päevil, kui ta oli juhatanud Iisraeli lapsed Egiptusest välja, pakkus Issand Iisraeli lastele oma evangeeliumi täiust. Nemad aga ei võtnud seda vastu ning seega võttis Issand neilt ära Melkisedeki preesterluse ja kõrgemad evangeeliumi talitused. Alles jäid vaid seadused, mis olid mõeldud inimeste füüsiliste ehk maiste tegevuste juhendamiseks. Neid seadusi täideti aaronliku preesterluse kaudu (mis sai nime Moosese venna Aaroni järgi). Enamik nendest seadustest on kirjas Teises, Kolmandas ja Viiendas Moosese raamatus. Need ei olnud mõeldud evangeeliumi täiust asendama, vaid olid antud ühe võimalusena, kuidas Iisraeli lapsi ette valmistada, elamaks hiljem vastavalt evangeeliumi täiusele.

Vaatamata sellele, et Melkisedeki preesterlus oli Iisraelilt kui rahvuselt ära võetud, ei olnud seda maa pealt päriseks ära võetud. Moosese ajast kuni Jeesuse Kristuse tulekuni hoidsid Melkisedeki preesterlust paljud prohvetid. Mõned nendest prohvetitest olid Eelija, Jesaja, Jeremija, Lehhi, Taaniel ja Hesekiel.

- Viidake tabelis Moosese ajajärgu pildile ning lugege Õpetus ja Lepingud 84:6.

Preesterlus Jeesuse päevil

Kui Jeesus tuli maa peale, taastas Ta evangeeliumi selle täiuses. Ta hoidis preesterluse võtmeid ehk täielikku volitust ning pühitses apostleid (vaata Matteuse 10:1–4) ja seitsmekümneid (Luuka 10:1). Ta rajas oma järgijate seas oma Kiriku ja kui Ta viimaks maa pealt lahkus, oli apostlitele antud volitus pühitseda teisi erinevatesse preesterluse ametitesse (vaata Apostlite teod 14:23). Sellisel viisil anti preesterlus edasi ja see jäi Jeesuse Kristuse Kiriku aluseks.

- Viidake tabelile ja lugege Matteuse 16:19; Heebrealastele 5:5–10 ja 3 Nefi 11:19–22; 12:1.

Suur usust taganemine

Kirik jätkas tõe õpetamist mõnda aega pärast Jeesuse taevasse tõusmist ja tuhanded inimesed paljudest linnadest ühinesid Kirikuga. Aja jooksul aga mõned, kes olid Kirikuga ühinenud, keeldusid kuuletumast evangeeliumi seadustele ja talitustele ning muutsid neid vastavalt oma mõtlemisviisidele. Paljusid liikmeid, sealhulgas

apostleid ja teisi preesterluse juhte kiusati taga ja tapeti. Kuna need mehed tapeti ja teised kaldusid tõest kõrvale, kaotas Kirik preesterluse volituse. Lõpuks ei olnud Kirikul enam preesterlust.

Evangeeliumi täius ei olnud maa peal mitmeid sajandeid. Usust taganemise ajal loodud kirikutel ei olnud preesterlust. Selle tulemusena ei võinud nad saada Jumalalt juhatust ega teostada päästmise talitusi. Nagu Jesaja oli nende kohta öelnud, nad olid „üle astunud käsuõpetustest, muutnud seadusi, murdnud igavese lepingu“ (vaata Jesaja 24:5).

Preesterluse taastamine

Ühel päeval 1820. aasta kevadel, palvetas üks noormees, kelle nimi oli Joseph Smith, Jumala poole, et küsida, millise kirikuga ta peaks ühinema. Vastuseks tema palvele ilmusid temale Jumal Isa ja Tema Poeg Jeesus Kristus. Jeesus ütles Joseph Smithile, et ta ei ühineks mitte ühegi kirikuga. Ta ütles, et need kirikud lähenevad temale küll oma sõnadega, kuid nende südamed on temast kaugel; nad õpetavad õpetustena inimeste kärke. Neil on jumalik kaju, kuid nad salgavad selle võimu (vaata Joseph Smith – Ajalugu 1:19).

Joseph Smithi kaudu tõi Issand maa peale tagasi oma õige Kiriku ning taastas kõik oma evangeeliumi vajalikud põhimõtted ja talitused. Issand andis Joseph Smithile püha preesterluse, mida olid läbi aegade hoidnud Aadam ja teised õiglased mehed. Meil on tänapäeval see preesterlus ning Issand on lubanud, et sellel ajajärgul, aegade täiuse ajajärgul, ei võeta preesterlust enam uuesti ära. See on siin, kui Kristus tuleb tagasi maa peale.

- Viidake tabelis aegade täiuse ajajärku pildile ning lugege Õpetus ja Lepingud 13; 20:1; 27:8, 12–13.

Kokkuvõte

- Näidake pilti 2-b „Preesterlus antakse meestele käte peale panemise kaudu nende poolt, kellele on antud Jumala volitus.“

Preesterlus, mida Kiriku väärilised meessoost liikmed tänapäeval hoiavad, on sama preesterlus, mis anti Aadamale ja teistele prohvetite läbi aegade. See on Jumala võim ja volitus ning meie oleme Tema esindajad maa peal. Tema esindajatena hoiame me võimu, aitamaks meil endil, oma peredel ja teistel pöörduda tagasi Jumala juurde. Piiskopi või koguduse juhataja loal võime me ristida, anda Püha Vaimu andi ja pühitseda teisi preesterlusse. Sellistel ja ka teistel viisidel võib preesterlus tuua rõõmu nii meie kui ka teiste ellu.

2-b, Preesterlus antakse meestele käte peale panemise kaudu nende poolt, kellele on antud Jumala volitus.

Üleskutsed

Vestelge preesterlusest oma perega. Arendage võimalusi, kuidas te saate aidata oma poegadel olla väärilised, et saada preesterlust. Üritage anda head eeskju väärilisest preesterluse hoidjast.

Ristige ja konfirmeerige oma lapsed ning pühitsege oma pojad preesterluse õigel ajal ja kui teid on selleks volitatud.

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Uurige 20. peatükki „Preesterluse organisatsioon“ raamatus *Evangeeliumi põhimõtted* 33406 124.
2. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

PREESTERLUSE TAASTAMINE

3. õ p p e t u n d

Selle õppetunni eesmärgiks on aidata meil aru saada püha preesterluse taastamisest, mis võeti maa pealt ära pärast Kristuse aega.

Sissejuhatus

Preesterluse kandjatena hoiame me sama volitust, mille Jumal andis minevikus oma teenijatele.

- Näidake pilti 3-a „Kristus pühitses kaksteist apostlit ja andis neile preesterluse võtmed.“

Järgnevad mõned talitused, mida me saame preesterlusega teostada:

1. Ristida Ristija Johannese ja nefilaste kombel (vaata Matteuse 3:15–17 ja 3 Nefi 11:19–26).
2. Õnnistada ja jagada sakramenti Jeesuse kombel (vaata Luuka 22:19–20).
3. Anda Püha Vaimu Pauluse ja nefilaste kombel (vaata Apostlite teod 19:5–6 ja 3 Nefi 18:37).
4. Teha terveks haigeid Peetruse kombel (vaata Apostlite teod 3:1–8).

Neid preesterluse talitusi teostasid minevikus paljud ustavad preesterluse hoidjad. Me võime täita tänapäeval preesterluse ülesandeid sellepärast, et Jumala preesterlus on jälle maa peal. Tema Kiriku väärilistele meestele on antud sama preesterlus, mida hoidsid tema muistsed teenrid.

Suur usust taganemine ja taastamine

Vastavalt 2. õppetunnis arutletule leidis usust taganemine aset pärast Kristuse aega. Inimeste pahelisuse tõttu muudeti või kaotati preesterlus ja enamus Jeesuse Kristuse õigeid õpetusi. Paljud suured prohvetid olid ennustanud tulevasest ajast, mil inimesed eemalduvad tõest. Üks selline prohvet oli Jesaja. Rääkides usust taganemisest, ütles ta, et inimesed „on üle astunud käsuõpetustest, muutnud seadusi, murdnud igavese lepingu“ (Jesaja 24:5). Jesaja ettekuulutus läks täide.

3-a, Kristus pühitses kaksteist apostlit ja andis neile preesterluse võtmed.

Üleastumiste tõttu võeti pärast Kristuse aega preesterluse õige kord maa pealt ära. Mõnda aega olid Mormoni Raamatu rahvad ainukesed, kes nautisid preesterluse õnnistusi, kuid lõpuks langesid ka nemad tõest eemale. Usust taganemise tõttu ei saanud maa peal elavad inimesed enam kuulda tõelist evangeeliumi ning võtta vastu preesterluse päästvaid talitusi.

Taevane Isa soovib, et kõik Ta lapsed tuleksid Tema juurde tagasi. Seetõttu oli Tal vaja taastada preesterlus ja selle talitused ning kogu ülejäänud tõde, mida me vajame Tema juurde tagasipöördumiseks.

Paljud prohvetid ootasid igatsusega taastamist. Jesaja näiteks kuulutas ajast, mil Issand teeb „selle rahvaga veel imet – imelikul ja kummalisel viisil“ (Jesaja 29:13–14). Ka Peetrus ennustas ajast, mil „oma kohale asetatakse kõik“ (vaata Apostlite teod 3:19–21). Oma kohale asetamine tähendab millegi äravõetu või kaotatu tagasitoomist. Preesterlus ja evangeelium oli vaja taastada selleks, et vältida kogu inimkonna hukku. See taastamine algas 1820. aastal, kui Jumal Isa ja Issand Jeesus Kristus ilmutasid ennast Joseph Smithile.

Joseph Smith ja preesterluse taastamine

Joseph Smith oli üks Taevase Isa „õilsatest ja suurepäraresetest“ vaimulastest. Aabrahami sarnaselt oli ka tema juba enne maale tulemist väga olulise missiooni täitmiseks välja valitud. (Vaata Aabraham 3:22–23.) Selle tulemusena kuulutasid paljud varasemate aegade prohvetid Joseph Smithi missioonist. Nii Egiptuse Joosep kui ka Mormoni Raamatu prohvet Lehhi teadsid Joseph Smithist ja tema missioonist. Lehhi rääkis oma pojale Joosepile Egiptuse Joosepi ettekuulutusest viimse aja prohveti kohta, kelle nimeks on samuti Joosep.

- Lugege 2 Nefi 3:6–15.

Joseph Smith hakkas otsima tõde juba väga noores eas. Kui ta oli kõigest neljateistkümneaastane, läks ta puudesalusse ja palus Jumalal talle öelda, millise kirikuga ühineda. Tema palve tulemusena ilmusid tema juurde Jumal ja Jeesus Kristus ning andsid talle juhendust. Kolm aastat hiljem, 1823. aastal ilmus ingel Moroni Joseph Smithile ja rääkis talle Mormoni Raamatust. Lõpptulemusena andis Moroni Joseph Smithile selle püha ülestähenduse endistest Ameerika elanikest. Jumala abil oli Joseph võimeline seda ülestähendust tõlkima. Mormoni Raamat ja Joseph Smithile antud ilmutused taastasid paljud tõed, mis olid usust taganemise ajal kadunud.

Kuid tõe taastamine Jumala ja Tema õpetuste kohta ei olnud piisav. Joseph Smith sündis ajal, mil preesterlus ei olnud maa peal. Kuna ta ei saanud oma missiooni ilma preesterluseta lõpule viia, oli vajalik, et preesterlus taastataks temale nende poolt, kes hoidsid võtmeid ehk

volitust teda preesterlusse pühitseda. 1838. aastal pani Joseph Smith kirja järgneva selle kohta, kuidas tema ja Oliver Cowdery said aaronliku preesterluse.

- Näidake pilti 3-b „Aaronlik preesterlus ja Melkisedeki preesterlus taastati Susquehanna jõe kaldal.“

Joseph ja Oliver jätkasid tõlketööd 15. maini 1829, mil nad läksid metsa palvetama, et küsida Issandalt ristimise kohta pattude andeks saamiseks, millest oli räägitud plaatide tõlkes. Kui nad olid hüüdnud Issanda poole, laskus taevast valguspilves üks sõnumitooja ja oma käsi nende peale asetades pühitses nad aaronlikku preesterlusse.

Sõnumitooja oli Ristija Johannes. Ta ütles, et ta tegutseb Peetruse, Jakoobuse ja Johannese juhatusel, kes hoidsid Melkisedeki preesterluse võtmeid, mis antakse neile hiljem. Sel päeval oli ka Josephi ja Oliveri ristimine (vaata Joseph Smith – Ajalugu 1:68–72; vaata samuti ÕL 13).

Hiljem samal aastal, 1829, anti Joseph Smithile ja Oliver Cowderyle Melkisedeki preesterlus. Muistsed Jeesuse apostlid Peetrus, Jakoobus ja Johannes ilmusid neile, asetades oma käed nende pea peale ning pühitsesid nad preesterlusse (vaata ÕL 27:12). Nii viisi sai Joseph Smith nii aaronliku kui ka Melkisedeki preesterluse. Preesterluse volitus oli taastatud: need, kes olid hoidnud seda varasematel aegadel, tõid Jumala võimu maa peale tagasi.

Aaronlik preesterlus

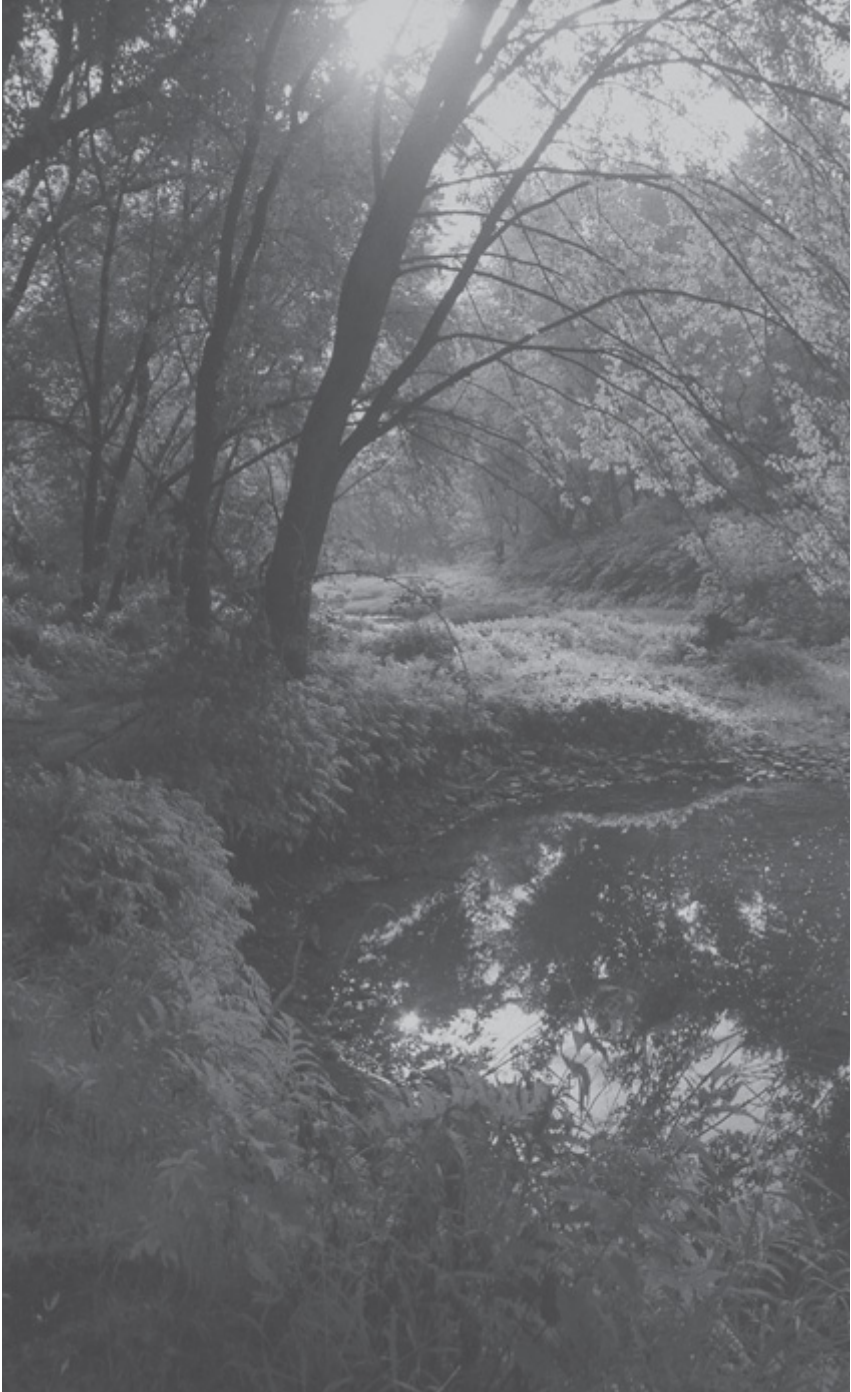
Aaronlik preesterlus on tähtsama preesterluse ehk Melkisedeki preesterluse lisa (vaata ÕL 107:14). See on saanud nime Moosese venna Aaroni järgi, sest see anti temale ja ta soole. Aaronlikku preesterlust hoidvatel vendadel on volitus teostada selliseid talitusi nagu ristimine ning sakramendi õnnistamine ja jagamine. (Vaata ÕL 107:13–14, 20.)

Aaronliku preesterluse ülesanne on aidata neil, kes seda hoiavad:

pöörduda Jeesuse Kristuse evangeeliumisse ja elada selle õpetuste järgi;

arenda oma preesterluse kutsetes;

teenida tähendusrikkalt;

*3-b, Aaronlik preesterlus ja Melkisedeki preesterlus
taastati Susquehanna jõe kaldal.*

valmistuda saama Melkisedeki preesterlust;

valmistuda teenima misjonil;

elada vääriliselt, et teha templi lepinguid ning olla väärilised abikaasad ja isad.

„Kui aaronlik preesterlus on antud mehele, siis ta on pühitsetud selles preesterluses ühte ametisse. Nendeks ametiteks on diakon, õpetaja ja preester. Sama ametiga vennad moodustavad kvoorumi. Igat kvoorumi juhib juhataja, kes õpetab liikmetele nende kohustusi ja innustab nende keskel vendlust“ (*Preesterluse juhtide juhend* [1992], lk. 6–7).

Aaronlik preesterlus on ettevalmistav preesterlus. See valmistab ette tee neile, kes annavad Melkisedeki preesterluse õnnistusi, ja annab aaronliku preesterluse hoidjatele kogemuse, mida nad vajavad Melkisedeki preesterluse saamiseks.

- Mida saavad aaronliku preesterluse hoidjad teha, et end Melkisedeki preesterluse saamiseks ette valmistada? Kuidas saavad Melkisedeki preesterluse hoidjad neid aidata?

Melkisedeki preesterlus

Melkisedeki preesterlus on saanud nime Melkisedeki järgi, kes elas Vana Testamendi prohveti Aabrahami päevil. Enne tema aega kutsuti seda pühaks preesterluseks vastavalt Jumala Poja korrale. Selleks, et vältida Jumala nime liiga sagedast kasutamist, juhendati Kirikut seda preesterlust Melkisedeki järgi nimetama, sest Melkisedek oli niivõrd suurepärase ülempreester (vaata ÕL 107:1–6).

Õpetus ja Lepingud ilmutab, et Melkisedeki preesterlusel on õigus juhatada Kirikus kõiki ameteid. Melkisedeki preesterlust hoidvatel vendadel on volitus, mis on vajalik Kirikus juhatamiseks ja evangeeliumi jutlustamise järelevalveks. Neil on samuti volitus juhatada kogudusi, vaikondi ja misjoneid. Ühtegi kõrgemat volitust või preesterlust ei ole olemas. Lisaks on sellel preesterlusel volitus juhendada kõiki vaimseid talitusi, mis on meile vajalikud Taevase Isa juurde tagasipöördumiseks. (Vaata ÕL 107:8–19.)

Mõned Melkisedeki preesterluse võimud ja kohustused on:

Püha Vaimu anni andmine;

vääriliste meeste pühitsemine Melkisedeki preesterlusse;

templitöö tegemine elavate ja surnute heaks;

haigete võidmine ja õnnistamine;

kõikide inimeste vaimse ja maise heaolu eest hoolitsemine.

Melkisedeki preesterluse vanemate, ülempreestrite, patriarhide, seitsmekümnete ja apostlite ametid erinevad vaid selles osas, mis puudutab nende erilisi kohustusi. Melkisedeki preesterluse hoidjad võivad teostada kõiki aaronliku preesterluse kohustusi. Melkisedeki preesterluse kaudu valmistame me ennast ja teisi ette ühel päeval taevariiki sisenema.

- Paluge klassiliikmetel arutada mõningaid õnnistusi, mille üle nad rõõmu tunnevad, kuna preesterlus on taastatud. Paluge neil ka mõtiskleda, kuidas nad võiksid täiuslikumalt nautida kõiki õnnistusi, mida preesterlus neile võimaldab.

Kokkuvõte

Vanem Ezra Taft Benson ütles: „Jumal on jälle taevaist kõnelenud. Preesterlus ja volitus Tema nimel tegutseda on taastatud taas kord inimestele maa peal pärast sajanditepikkust pimedust. Igavese evangeeliumi täius on siin koos kõigi oma päästvate põhimõtetega“ (*The Teachings of Ezra Taft Benson* [1988], lk. 113).

Kui preesterlus ei oleks maa peal, ei saaks me teha Jumala tööd ning õige Kirik ei saaks eksisteerida. Järelikult ei suudaks keegi saada igavest elu. Igavese elu osalisteks saavad vaid need, kes peavad kinni evangeeliumi põhimõtetest ja talitustest ning evangeeliumi talitusi ei saa teostada ilma preesterluseta. Kuna preesterlus on Jumala mitte inimese võim, ei saa inimene ise endale preesterlust anda. Samuti ei saa ta anda seda teistele, kui ta ei ole seda saanud õige volitusega (vaata ÕL 42:11). Nendel põhjustel taastati preesterlus Joseph Smithile taevaste käskjalgade poolt. Tänapäeval on preesterlus õiges Jeesuse Kristuse Kirikus, mis on taastatud, et teostada Issanda tööd inimkonna kasuks (vaata ÕL 84:17).

Igal Jumala preesterluse saanud meessoost Kiriku liikmel on suur vastutus aidata iseendal, oma perel ja kõigil inimestel enda ümber saada igavese elu õnnistusi.

Üleskutsed

Õppige preesterluse võimalustest ja kohustustest. Te võite teha seda pühakirju lugedes, paastudes ja palvetades, oma preesterluse käsiraamatut uurides ning oma preesterluse juhtidelt juhendust saades.

Täitke oma kohustusi preesterluses nii hästi kui suudate ja üritage alati edasi areneda.

Toetage oma juhte ning olge ettevaatlik, et mitte eeldada endal olevat võimu ega volitust, mida ei ole teile antud.

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege Õpetus ja Lepingud 13, 20, 84, 107, 121 ja 124, et preesterlusest paremini aru saada.
2. Uurige 19. peatükki „Jeesuse Kristuse Kirik tänapäeval“ ja 20. peatükki „Preesterluse organisatsioon“ raamatus *Evangeeliumi põhimõtted* 33406 124.
3. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

PREESTERLUSE KVOORUM

4. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil aru saada viisidest, kuidas preesterluse kvoorum saab aidata üksikisikuid, perekondi ja Kirikut.

Sissejuhatus

Alustage tundi lauluga „Üheskoos edasi“ (*Kiriku lauluraamat*, lk. 10).

Preesterluse hoidjatena on meil vabadus ja vastutus teha palju asju iseseisvalt, ilma et meile oleks seda Kiriku juhtide poolt öeldud (vaata ÕL 58:26–29). Me võime teha oma tööd, hoolitseda oma pereliikmete eest, olla kuulekad ja teha palju head endale, oma perele ning teistele. Siiski peaksime me kõik tunnistama, et vahetevahel vajame me kellegi teise abi. Me võime olla ummikusse sattunud, haiged, kellel ei ole jaksu minna abi järele, rõhutatud lapse sõnakuulmatuse pärast või heitunud, kuna keegi ei tundu meist hoolivat. Järgnev lugu kirjeldab, kui tähtis on teiste abi paluda, kui me seda vajame:

Ühel päeval, kui üks põllumees valmistus heina oma küünidesse viima, nägi ta lähenemas suurt vihmapiilve. Kui ta ei suudaks heina enne vihma kokku koguda, oleks see rikutud. Ta vajab viivitamatult abi. Ta palus oma naabreid endale appi ning nad aitasid tal heina kokku korjata enne, kui vihm sai sellele kahju teha. Tänu naabrite abile oli põllumehel võimalik oma heinasaak päästa.

Kui meil on isiklikke või perekondlikke probleeme, mida me ei suuda ise lahendada, peaksime me sõandama teistelt abi paluda.

- Kellelt me võiksime rasketel aegadel abi paluda?

Preesterluse kvoorumite määratlus ja eesmärk

Preesterluse kvoorum on organiseeritud rühm vendi, kes hoiavad preesterluses sama ametit. Mõnedes Kiriku üksustes, kus preesterlust hoiavad vaid vähesed mehed, võivad kõik preesterluse hoidjad preesterluse juhiste saamiseks üheskoos kokku koguneda.

Kiriku üksustes, kus paljud mehed hoiavad preesterlust, organiseeritakse ülempreestrite, vanemate, preestrite, õpetajate ja diakonite kvoorumid. Kõiki kvoorumeid peale preestrite kvoorumid juhatavad

juhataja ja kaks nõuandjat. Preestrite kvoorumit juhatab piiskop koos kahe preestriga, kes on tema abilisteks. Vaikonna juhataja ja tema nõuandjad on ülempreestrite kvoorumi juhtkonnaks kõigile vaikonna ülempreestritele.

Taevane Isa asutas preesterluse kvoorumid aitamaks preesterluse kandjail tulla kokku, et õppida, kuidas preesterluses areneda, ja saada muud evangeelset juhendust. Et aidata kvoorumi liikmetel täita oma kohustust, milleks on üksteise aitamine ja üksteisele nende kohustuste õpetamine, peetakse kvoorumi koosolekuid igal pühapäeval. Nende koosolekute eesmärgiks on õpetada evangeeliumi ja preesterluse kohustusi, arutada kvoorumiga seonduvaid asju, ning kvoorumi või koguduse vajadusi, jagada tunnistusi ja kasvatada üksmeelt.

Pühakirjad räägivad meile, kuidas täita meie preesterluse kohustusi ja ülesandeid.

- Lugege Õpetus ja Lepingud 107: 99–100.

Kvoorumi juhatused ehk grupi juhid on kohustatud õpetama meile meie preesterluse kohustusi ja andma meile nende kohuste täitmisel õppimisvõimalusi. Oma kohustusi teades on meie ülesandeks tegutseda hoolsalt meie preesterluses määratud ametis. Kui me areneme oma preesterluse kutsetes teiste teenimise kaudu ja oma kvoorumi juhatustelt ülesandeid vastu võttes, siis me suurendame oma arusaamist ja teenimisvõimet.

- Laske liikmetel vestelda mõnedest preesterluse kohustustest, millest nad on õppinud ja mida nad on seejärel täitnud.

Kuidas preesterluse kvoorumid toimivad

Preesterluse kvoorumid toimivad vastavalt põhimõtetele, mis aitavad kvoorumi liikmetel elada täiuslikumalt evangeeliumi järgi ja tunda rõõmu kvoorumi liikmeks olemise õnnistustest. Mõned nendest põhimõtetest on õiglus, ühtsus, toetus ja sõprus.

Õiglus

Issand on öelnud, et preesterluse õigused on lahutamatult seotud taeva vägedega ja taeva vägesid ei saa valitseda ega kasutada muidu, kui vaid õigluse põhimõtetest kinni pidades (vaata ÕL 121:36). Meie preesterluse kvoorumi tugevus sõltub selle liikmete tugevusest. Mida õiglasemaks me muutume, seda enam võimu ja juhatust me Issandalt saame.

Ühtsus

Selleks, et oma eesmäärke saavutada, peavad preesterluse kvoorumid olema üksmeelsed. „Kvoorum peaks olema niivõrd ühtne, et me võiksime aidata teineteist mitte ainult vaimselt vaid ka rahaliselt ning

igal muul viisil. Kui me saavutame oma kvoorumites ühtsuse vaimu, siis me hakkame saama aru meie preesterluse organisatsiooni täielikust tähendusest Kirikus“ (David O. McKay, *The Fundamental Basis for Home Teaching, Improvement Era*, juuli, 1963, lk. 615).

Toetus

Preesterluse kvoorumite üheks tähtsaimaks eesmärgiks on julgustada kvoorumi liikmeid üksteist teenima. „Kõikidel preesterluse kvoorumitel on . . . „kästud“ [Issanda poolt] koguda kokku oma jõud ning kindlustada preesterluse vaimu ja võimu abil, et iga inimene, kes on hädas, saaks tuge oma kvoorumilt, et saada iseseisvaks“ (Harold B. Lee, *The Place of the Priesthood Quorum in the Church Security Program, Improvement Era*, okt., 1937, lk. 634).

President J. Reuben Clark Jr. tõi mõned näited, kuidas me saame üksteist toetada. Ta ütles: „[Kvoorumi] toetus võib aidata puuduses olevaid vendi nende tegelike vajaduste ja probleemide puhul, kas ehitada kodu või aidata väikefirma alustamisel; kui ta on käsitöeline, anda talle tööriistade komplekt, kui farmer, siis anda talle seemneid ja aidata teda vilja külvamisel või lõikusel. Teda võib aidata ka pakilise laenu vajamise korral või siis varustada riiete, peavarju, toidu, arstiabiga; võib aidata laste koolitamisel või siis ükskõik millisel muul viisil“ (Church Welfare Plan [Vestlus, mis eelnes esimesele kodanikukonverentsile valitsuse juhtimispoliitika kohta Estes pargis Colorados 20. juunil 1939], lk. 20).

Sõprus

Kiriku alguspäevil andsid mehed oma kvoorumitele „oma jagamatu, ustava truuduse. . . . Me ei saa iial teada nendes preesterluse [kvoorumites] loodud sõpruste täielikku tugevust ja ilu. Mehed hoolitsesid üksteise perede eest, kui mindi misjonile. Jagati nii puudust kui muret ning pandi alus usaldusele. . . . Mehed andsid üksteise eest isegi oma elu. . . .

See on tõsi, et me ei ela samasuguses, kunagi eksisteerinud füüsiliselt ohtlikus olukorras, kuid me oleme ümbritsetud paljudest teistest ohtudest, mis, ma kardan, on vahel oma lõplike tagajärgedega halvemad neist, millega meie esivanemad vastakuti sattusid. Kas me vajame sõpru nendes olukordades? Vajame küll!“ (Stephen L. Richards, *The Priesthood Quorum: A Three-fold Definition, Improvement Era*, mai, 1939, lk. 294).

Meile peaks olema lohutuse allikaks teadmine, et millal iganes me vajame tugevdamist evangeeliumis, ühinevad kõik ustavad vennad meie kvoorumis meie hoiatamiseks, vaimseks tugevdamiseks ning aitamaks meil taas aktiivseks muutuda. Vanem Boyd K. Packer ütles: „Mees, kes muutub vähemaktiivseks, ei kaota oma liikme kohta

kvoorumis. Ta võib kaotada huvi kvoorumi vastu, kuid kvoorum ei tohiks kaotada kunagi huvi tema vastu. Kvoorum on alati ja jätkuvalt vastutav iga oma liikme eest. Vähemaktiivse liikme ignoreerimine, tema vastu huvi kaotamine ja temaga kontakteerumisest hoidumine tähendab eitada tema kui preesterluse hoidja õigusi“ (*A Royal Priesthood* [Melkisedeki preesterluse isiklik õppejuhend, 1975], lk. 134).

Kirik vajab igit liiget, et täiendada kõiki üheskoos, et süsteem saaks püsida täiuslikuna (vaata ÕL 84:110). Preesterluse kvoorumid on Kiriku organisatsiooni oluliseks osaks. Kui preesterluse kvoorum viib täide oma kohustusi, tuleb võtta arvesse kvoorumi igit liiget. Vanem Packer ütles: „Kui tema preesterluse kvoorum funktsioneerib õigesti, on oma kvoorumi vendade poolt toetatud mehel [või poisil] peaaegu võimatu läbi kukkuda ükskõik millise oma elukohustuse täitmisel“ (*A Royal Priesthood* [1975], lk. 134).

Kvoorum funktsioneerib õigesti, kui kvoorumi iga liige teeb oma osa. Näiteks teenides koduõpetajatena, teenivad preesterluse hoidjad lülidena kvoorumi juhataja ja iga pere vahel kvoorumis. Kui probleemid on ära tuntud ja vajadused on koduõpetajate poolt ette kantud, saab kvoorum asuda tegutsema. Selle informatsiooniga saab kvoorum preesterluse kvoorumi juhatuse juhendusel aidata kvoorumi liikmeid, kes vajavad abi.

- Millised on mõned erilised viisid, kuidas preesterluse kvoorumi liikmed saavad üksteist teenida?
- Laske liikmetel lugeda ning märgistada Õpetus ja Lepingud 108:7. Mida me saame teha üksteise tugevdamiseks vastavalt sellele pühakirjakohale? (Kirjutage vastused tahvlile.)

Oma osa täitmise preesterluse kvoorumi liikmetena

Preesterluse kvoorumi eesmärk on aidata igal preesterluse hoidjal õppida, kuidas kasutada preesterlust ja aidata kvoorumi liikmeid puuduse ajal. Seda eesmärki saab täita kõige paremini siis, kui iga liige on valmis aitama ja kui kvoorumi liikmete erilised vajadused on teadvustatud. Sel põhjusel peame me pidevalt informeerima oma kvoorumi juhatust vajadustest ja puudustest, mida me märkame, ja olema valmis paluma abi endile, kui me seda vajame. Kvoorumi liikmed ei saa aidata enne, kui nad on teadlikud teiste vajadustest. Iga preesterluse hoidja peaks üritama oma probleeme ise lahendada, kuid tulevad ajad, mil me vajame kvoorumi abi. Me ei peaks häbenema ega tundma piinlikkust abi paludes, kuna see annab teistele võimaluse teenimiseks.

Järgnev lugu näitab, kuidas kvoorum aitas ühte oma liiget:

„1918. aasta sügisel, kohutaval Esimese Maailmasõja kulminatsiooninaastal, mil üle neljateist miljoni inimese suri sellesse hirmsasse haigusse, mida kutsuti mustaks katkuks ehk Hispaania gripiks, ... tuli talv vara ... ning külmetas ära enamuse maas olnud suhkrupeedisaagist. Mu isa ja vend Francis üritasid lootusetult iga päev külmunud maast peedikoormat kätte saada, milleks tuli neil maa lahti künda, pealsed ära lõigata ning peedid ükshaaval suurde punasesse peedivankrisse visata ja seejärel koorem suhkruvabrikusse vedada. See oli aeglane ja väsitav töö tänu külmale ja töökäte puudusele, kuna mina ja mu vend Floyd olime sõjaväes. ...

Kui nad olid ikka veel hõivatud pere ainukese raha sissetoova saagi koristamisega ning sõid parajasti õhtueinet, helistas meie vanim vend George Albert. ... See telefonikõne tõi traagilisi uudiseid: Kenneth, meie vend Charlesi üheksa-aastane poeg ... oli nakatunud sellesse hirmsasse „grippi“ ja põdedes seda ägedalt vaid mõned tunnid, suri ta oma isa käte vahel. Meie isal paluti tulla Ogdenisse ja tuua poisike koju ning matta ta perekonna maalapile Lehi surnuaias.

Mu isa ... kiirustas Ogdenisse oma väikest pojapoega matusteks koju tooma. Koju saabudes leidis ta Charli istumas oma kalli poja külma keha kohal ... palavikust tulisenä.

„Vii mu poiss koju,“ pomises haigusest tabatud noor isa, „ja pane ta pere hauda ning tule homme minule järele.“

Isa tõi Kennethi koju, meisterdas talle oma puusepa töökojas kirstu ning mu ema ja meie õed ... polsterdasime ja vooderdasime selle, ning seejärel läks isa koos Franzi ja kahe lahke naabriga hauda kaevama. Surid niivõrd paljud, et pered pidid ise haudu kaevama. Lühike matusetalitus haua kõrval oli kõik, mis neil oli võimalik korraldada.

Pere oli vaevalt surnuaialt koju jõudnud, kui helises jälle telefon ning teisel pool toru oli taas George Albert (Bert) järgmise kohutava uudisega: Charles oli surnud ning kaks tema imeilusatest väikestest tüdrukutest – seitsmeaastane Vesta ja viieaastane Elaine – olid ohtlikult haiged, kaks nooremat last – nelja-aastane Raeldon ja kolmeaastane Pauline – olid samuti nakatunud.

Meie headel sugulastel ... oli olnud võimalik saada Charlile kirst ning nad saatsid ta raudtee pagasivagunis koju. Isa ja nooruke Franz tõid tema keha raudteejaamast ära. ...

Järgmisel päeval kutsuti mu tubli, visa, allaandmatu vana isa tema järgmisele karmile missioonile – seekord pidi ta tooma koju Vesta, alati naeratava, ronkmustade juuste ja suurte siniste silmadega tüdruku.

Kui ta saabus koju, leidis ta Julietti, südamevalust murtud ema, põlvitamasa oma väikese kalli Elaine'i, selle sinisilmse kuldsete lokkidega ingellapsukese voodi ees. Juliett nuuksus vaikselt ja palvetas. . . .

Enne, kui isa jõudis Vestaga koju, oli hirmus sõnum jõudnud taas meieni. Elaine oli lahkunud oma isa, venna Kennethi ja õe Vesta juurde. Ja nii võttis isa ette järgmise südantlõhestava reisi, et tuua matmiseks koju oma pere neljas liige, ja seda kõike ühe nädala jooksul.

Telefon ei helisenud selle päeva jooksul, kui me matsime Elaine'i, ja ka järgmisel hommikul ei tulnud meieni enam kurbi sõnumeid. . . .

Pärast hommikusööki ütles isa Franzile: „Poeg, meil oleks parem minna põllule ja proovida saada kätte veel üks koorem suhkrupeete, enne kui need külmuvad kõvemini maasse. Seo vöö kinni ja lähme.

Francis sõitis neljahobusevankril maja ette ja isa ronis selle peale. Kui nad sõitsid piki Saratoga teed, möödusid nad üksteise järel sõitvatel vankritest, mis olid täis suhkrupeete, mida naabruskonna põllumehed vabrikusse vedasid. Kui nad neist möödusid, viipas iga juht neile tervituseks: „Tere, onu George!“ „Mul on väga kahju, George!“ „Raske juhtum, George!“ „Sul on palju sõpru, George!“

Viimases vankris oli . . . Jasper Rolfe. Ta viipas sõbraliku tervitusega ja hüüdis: „Need on kõik, onu George!“

Mu isa pöördus Francise poole ja ütles: „Ma soovin, et need oleksid meie omadest kõik.“

Kui nad saabusid oma põlluvärava juurde, hüppas Francis suurelt punaselt peedivankrilt maha, avas värava ning nad sõitsid põllule. Ta peatas hobused, peatus korraks ja uuris põldu – vasakult paremale, edasi-tagasi ja ennäe imet, kogu põllul ei olnud ainsatki suhkrupeeti. Seejärel jõudis talle kohale, mida Jasper Rolfe tahtis sellega öelda, kui ta hõikas: „Need on kõik, onu George!“

Siis astus isa vankrilt maha, võttis kätte peotäie viljakat pruuni mulda, mida ta nii väga armastas, ning seejärel oma vasakusse põidlata kätte ühe peedipealse ja vaatas hetkeks neid oma töö sümboleid ilmega, nagu ei suudaks ta oma silmi uskuda.

Seejärel istus isa peedipealsete hunniku otsa – mees, kes oli ainult kuue päeva jooksul toonud matmiseks koju neli talle armsat inimest, teinud kirste, kaevanud haudasid ja aidanud isegi surnute riietamisel; see imetlusväärne mees, kes iial ei kõhelnud, kohkunud tagasi ega vankunud selle ahastava ja raske katsumuse juures – istus maas peedivarte hunnikul ja nuuksus nagu väike laps.

Seejärel tõusis ta üles, pühkis oma silmad suure punase taskurätiga kuivaks, vaatas üles taevasse ja ütles: „Aitäh Isa meie koguduse

vanemate eest““ (Les Goates, tsiteerinud Vaughn J. Featherstone, Conference Report, apr., 1973, lk. 46–48; või *Ensign*, juuli, 1973, lk. 36–37).

Kokkuvõte

Kõik Kiriku kvoorumid on organiseeritud teostama Issanda eesmärke. Preesterluse kandjatena peame me täitma meile antud kohustusi.

President Joseph Fielding Smith kirjutas: „Kiriku ajaloos ei ole preesterlusele antud kohustuste täitmine olnud kunagi varem vajalikum kui tänapäeval. Kunagi varem ei ole meil olnud suuremat kohustust teenida Issandat, pidada kinni tema käskudest ja anda endast kõik meile antud kutsetes“ (*Doctrines of Salvation*, koost. Bruce R. McConkie, 3 kd., [1954–1956], lk. 117).

Üleskutsed

Täitke teile antud preesterluse ülesandeid.

Teadke kvoorumi liikmete vajadusi.

Paluge vajaduse korral abi oma preesterluse kvoorumilt.

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege Õpetus ja Lepingud 107:21–26, 58–66, 85–100.
2. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

DIAKONI KOHUSTUSED

5. õ p p e t u n d

Selle õppetunni eesmärgiks on aidata aru saada diakoni kohustustest.

Sissejuhatus

Üks Kiriku juhtiv piiskop andis Kiriku diakonitele järgmise nõuande:

„Kõik inimesed on Jumala lapsed, kuid teil on midagi enamat. Teil on volitus toimida tema nimel. See eristab teid kogu ülejäänud maailmast. See ei tee teid koheselt teistest paremaks, kuid annab teile kohustuse elada paremat elu kui teised.

Kuna te teate, et te olete Jumala lapsed ja hoiate tema preesterlust, oodatakse teilt rohkem kui nendelt, kellel ei ole seda suurepärasest õnnistust“ (Victor L. Brown, Conference Report, apr., 1972, lk. 101; või *Ensign*, juuli, 1972, lk. 90).

Diakoni kohustused

Diakonitena oleme me täitmas Issanda ülesannet (vaata ÕL 64:29). Issanda töö on meie töö. Kui me täidame oma preesterluse kohustusi, siis me austame Päästjat. Üks parimaid viise, kuidas me saame näidata oma armastust Päästja vastu, on oma kohustuste täitmine diakonitena. Mõnede nende kohustuste hulka kuuluvad järgnevad asjad.

- Asetage välja plakat järgneva loeteluga või kirjutage see informatsioon tahvlile.

Diakoni kohustused

1. Jagada sakramenti.
2. Pidada Kiriku üle valvet.
3. Hoiatada, selgitada, manitseda, õpetada ja kutsuda kõiki Kristuse juurde tulema.
4. Aidata piiskoppi maiste asjade juures.
5. Sõbruneda kvoorumii liikmete ja teiste noorte meestega.

5-a, Sakramendi jagamine on püha kohustus.

Sakramendi jagamine

Üks pühamatest kohustustest, mis kuulub meile kui diakonitele, on sakramendi jagamine. Seda tehes peaksime me tundma Issanda Vaimu ja selle talituse tähtsust. Me peaksime olema väärilised, et sakramenti Issanda esindajaterna pühadele anda. Me peaksime käituma ja riietuma nii, nagu tema seda meilt nõuaks.

Üks üldjuht meenutas oma teenimisaega diakonina järgmiste sõnadega: „Ma mäletan, kuidas ma pidasin suureks auks osaleda sellises pühas teenistuses nagu sakrament. Ma mäletan, kuidas mu vanemad õpetasid mulle, et mu süda ja käed peavad olema puhtad ja laitmatud, et ma oleksin vääriline sellel talitusel osalema“ (Victor L. Brown, Conference Report, apr., 1972, lk. 101; või *Ensign*, juuli, 1972, lk. 89–90).

Kui me jagame sakramenti õigel viisil, siis me täidame ka ühte teist diakoni kohustust. See on kohustus üksteist õpetada ehk välja arendada (vaata ÕL 107:85). Meie andumuse nägemine selle kohustuse täitmisel on liikmetele meeliülendav ja neil on suurem soov täita oma kohustusi.

- Näidake pilti 5-a „Sakramendi jagamine on püha kohustus“.

Kiriku üle valve pidamine ja hoiatamine, selgitamine, manitsemine ning õpetamine

Üks viis, kuidas me saame Kiriku üle valvet pidada, on aidata liikmetel käske pidada.

- Kuidas me saame aidata liikmetel käske pidada? (Me saame õpetada neile evangeeliumi oma sõnade ja tegude kaudu.)
- Laske klassiliikmetel lugeda Õpetus ja Lepingud 20:58–59. Millised on mõned viisid, kuidas me saame hoiatada, õpetada ja kutsuda kõiki Kristuse juurde tulema?

Teisi hoiatades, kutsudes ja õpetades saame me aidata rahuldada Kiriku liikmete vaimseid vajadusi. Üks viis selle tegemiseks on Kiriku koosolekutel kõnelemine. Kui me oma kõned palvemeelselt ette valmistame, tunnistab Püha Vaim liikmetele, et meie sõnad on õiged. Muud viisid nende kohustuste täitmiseks on teatada liikmetele koosolekutest, jagada evangeeliumi ja anda tunnistust.

Piiskopi aitamine maiste asjade juures

Diakonid aitavad piiskopil kanda hoolt Kiriku maiste vajaduste eest. Siia võiks kuuluda paastuannetuste kogumine, abistamine puudustkannatavate eest hoolitsemisel ning kogudusehoone ja maade eest hoolitsemisel.

Järgnev lugu paastuannetuste kogumisest näitab, kuidas üks noor diakon sai teada, kui tähtis see kohustus on. See kogemus leidis aset mitmeid aastaid tagasi, mil liikmed andsid paastuannetusteks toitu, riideid ja kütust, mida jaotati puudustkannatavatele.

„Diakonina oli minu ülesandeks koguda meie kvartalis paastuannetusi. Vend Peter Reid, hilises keskeas habemega härrasmees, oli järelevaatajaks ning tema kohuseks oli kontrollida, et paastuannetused saaksid kokku kogutud ja puudustkannatavatele laiali jagatud. . . .

Minu kohuseks oli külastada igat kodu meie kvartalis . . . ja anda neile võimalus annetada midagi vaestele. Üks kodu andis suure kamaka sütt, teine jälle pisut puid, mõni kühvlitäie jahu, purgi puuvilju, klaasitäie suhkrut, tüki peekonit ja nii edasi. . . .

Üheks laupäevaks oli aga meie jalgpallimeeskond planeerinud mängu, millest ma soovisin kangesti osa võtta. Ma teadsin, et minu kohustuseks oli koguda paastuannetusi ning selle tegemata jätmine oleks olnud ebaõige, kuid ma ihaldasin rohkem kui midagi muud osaleda selles jalgpallimängus. Ma valisin kohustuse asemel lõbu ja mängisin jalgpalli. . . .

Järgmisel hommikul koputas vend Reid varakult meie tagauksele ja küsis mind. Mu südametunnistus hakkas mind piinama – ma soovisin joosta pakku ja ennast ära peita – kuid ma läksin pea norus talle vastu. Ta ütles vaid: „Willard, kas sul oleks aega teha minuga üks väike jalutuskäik?“

Oli külm sügispäev.

Me läksime kõigepealt väikeste majade hoovi First North ja Third West tänavate ristmiku lähedal. Ta koputas vaikselt ühele uksele ja selle avas vaene, väike, kõhn naisterahvas.

Ta lausus: „Vend Reid, me ei saanud eile toitu ja meie kodus ei ole midagi süüa.“

Vend Reid vastas: „Mul on väga kahju õde, kuid ma olen kindel, et meil on teie jaoks midagi enne päeva lõppu.“

Me läksime ühe teise ukse taha sealsamas hoovis. Vastuseks meie koputusele kutsus üks hääl meid sisse.

Me sisenesime ning leidsime ühe vana mehe ja tema naise voodist. Mees ütles: „Vend Reid, meil ei ole sütt ning me peame olema voodis, et ennast soojas hoida.“

Teisel pool hoovi tervitas meid väikest kasvu ema pisikeste lastega, kes olid koos kägarasse tõmbunud. Pisem neist nuttis ja ka teistel lastel olid silmad pisarais.

Sellest piisas! . . .

5-b, Üks diakoni kohustustest on koguda paastuannetusi.

Veidi puudus, et ma oleks nutma hakanud – olles rabatud oma kohustuste kohutavast hooletusse jätmisest. . . . Need inimesed said oma toidu ja söe kätte varakult sama päeva pärastlõunal – ja mina õppisin kõige väärtuslikuma õppetunni“ (Willard R. Smith, tsitaat teosest „Program Outline for Teaching Observance of the Law of the Fast“, [1965], lk. 19–20).

Paastuannetuste kogumine on ainult üks viis, kuidas saab abistada Kirikut ja selle liikmeid maiste vajaduste rahuldamisel. Teine viis võiks olla aidata lesknaisel tema aeda taimi istutada, neid kasta ja rohida. Saagi koristamise ajal võiksime me aidata tal saaki kokku korjata ja salvedesse panna. Neid asju tehes aitame me tal rahuldada tema maiseid vajadusi.

- Näidake pilte 5-b „Üks diakoni kohustustest on koguda paastuannetusi“ ja 5-c „Kvoorumina sotsiaalabi projektis osalemine on üks viisidest, kuidas diakonid peavad Kiriku üle valvet“.

Kvoorumi liikmete ja teiste noorte meestega sõbrunemine.

Me saame seda kohust täita, kui me julgustame üksteist kvoorumi koosolekutest ja tegevustest osa võtma. Samuti peaksime me tundma huvi kvoorumi liikmete vaimse ja ajaliku heaolu vastu ning tegema nende toetamiseks kõik, mis meie võimuses.

- Paluge klassiliikmetel mõtiskleda järgneva küsimuse üle, ilma sellele valjusti vastamata: Kes on need mõned noored mehed, kelle sõbrunemisele ja tugevdamisele ma saaksin kaasa aidata?

Kuidas diakonid õpivad oma kohustusi

Diakonitena saame me õppida oma kohustusi paljudel viisidel ja erinevates kohtades. Üks viis nende õppimiseks on isiklik pühakirja uurimine ja palvetamine. Selle tegemiseks peaksime me leidma aja ja koha, kus me saame olla üksi, et õppida oma kohustusi ja ülesandeid nii, nagu on pühakirjades selgitatud, ning palvetada, et saada abi nendest aru saamiseks.

Me õpime oma kohustusi ka kodus oma isalt ja emalt ning vanematelt vendadelt. Neid kohustusi saab õpetada pereõhtutel. Neid juhtnööre õpetab pühapäeviti preesterluse koosolekutel ka diakonite kvoorumi juhataja. Issand on käskinud diakonite kvoorumi juhatajal juhendada kõiki diakoneid oma kvoorumis ja õpetada neile nende kohustusi (vaata ÕL 107:85). Diakonite kvoorumi juhataja võib aidata meil meie kohustustest aru saada ja selgitada meile, kuidas diakoni ametis käituda. Temale on õpetanud neid kohustusi preesterluse nõuandja või piiskopkonna või koguduse juhtkonna liige.

Üks parimaid viise oma kohustuste õppimiseks on nende täitmine. Kui me täidame oma kohuseid, siis me saame neist paremini aru ja

5-c, Koorumina sotsiaalabi projektis osalemine on üks viisidest, kuidas diakonid peavad Kiriku üle valvet.

teeme Issandale head meelt. Ja kui Issandal on meie üle hea meel, ilmutab Ta meile Püha Vaimu kaudu mitmeid asju. Me peaksime diakonitena alati vääriliselt elama, et Püha Vaim oleks koos meiega.

Kuidas diakonite kvoorum aitab diakone

Kvoorumi liikmed võivad aidata üksteist paljudel viisidel. Kvoorumi koosolekutel kokku saades võime me üksteisega sõbruneda. Samuti saame me aidata üksteisel õppida oma ülesandeid ning planeerida üritusi, mis aitaksid meil neid täita. Nende kohustuste hulka kuuluvad liikmete maiste vajaduste rahuldamisele kaasa aitamine, misjoniteenistuseks valmistumine ja selle teostamine, perekonna ajaloo töö tegemine ja surnute eest ristitud saamine, noorte kvoorumiealiste meeste tegevustesse kaasamine ning evangeeliumi õppimine. Kvoorum annab meile võimaluse töötada üheskoos nende kohustuste täitmisel. Ja oma kohustuste täitmisega aitame me ehitada Jumala riiki.

Kvoorumi teenistuse kaudu saame me kogeda ka isiklikku arengut evangeeliumis. Meie teadmised kasvavad evangeeliumi õppides ja kohustusi täites ning me arendame oma juhvivõimeid, kui me teenime kvoorumi ametnikena.

- Paluge klassiliikmetel lugeda Õpetus ja Lepingud 107:60–62, 85. Kes peab juhutama diakonite kvoorumit? Millised on tema kohustused?

Need, kellel on volitus meie üle, valivad välja kvoorumi juhataja ja kutsuvad ta teenistusse. Seejärel valib juhataja välja kaks nõuandjat, kes peavad olema heaks kiidetud ja kutsutud nende poolt, kellel on volitus. Kvoorumi nõustaja õpetab ametnikele nende kohustusi. Samuti õpetab ta evangeeliumi õppetundi kvoorumi koosolekutel. Kvoorumi ametnikud juhendavad kvoorumi liikmeid nende preesterluse ülesannetes ja kohustustes. Sellistel ja sarnastel viisidel õpivad kvoorumi liikmed, kuidas Kiriku üle valvet pidada.

Diakonite kvoorum on meile ka kohaks, kus leida abi ja sõprust. Kui me oleme heidutatud või kahtleme tões, siis me võime saada kvoorumis julgustust ja leida vastuseid oma probleemidele. Järgnev lugu demonstreerib, kuidas me võime üksteist arendada, näidates, et me hoolime üksteisest. Antud juhul näidati üles hoolitsust ühe vähemaktiivse kvoorumiliikme vastu.

Üks diakon oli Kirikus vähemaktiivne. Pühapäeviti tegi ta tavaliselt kodutöid. Paljudel sellistel juhtudel mõtiskles ta preesterluse koosolekute üle ja tundis puudust sõprusest. Kuid kuna keegi ei olnud teda kunagi kutsunud preesterluse koosolekutele, tundis ta ennast soovimatu isikuna. Ühel pühapäeval, kui ta oli parajasti oma kodus ühte tuba värvimas, külastas teda diakonite kvoorumi juhtkond. Nad küsisid, kas ta sooviks osaleda preesterluse koosolekul järgmisel

pühapäeval. Ta vastas eitavalt. Selline vastus oleks võinud neid heidutada, kuid nad ei andnud alla. Nad jätkasid kolmekesi tema küllastamist igal pühapäeval, pakkudes talle iga kord sama võimalust.

See vähemaktiivne poiss ei osalenud kunagi diakonina Kiriku koosolekutel, kuid sellele vaatamata kvoorumi juhtkonna hoolitsus ja armastus arendas teda ning jättis talle sügava mulje. See hoolitsus motiveeris teda vanema mehena Kirikut üles otsima. Tänapäeval on ta Kirikus aktiivne ja täidab oma preesterluse kohuseid.

Kokkuvõte

Kui me õpime oma kohustusi ja areneme diakonitena preesterluses, siis me saame tugevamaks ja aitame teistel evangeeliumi järgi elada. See tähendabki Kiriku üle valve pidamist ja kirikus kohalikeks teenijateks olemist (vaata ÕL 84:111).

Üleskutsed

Elage evangeeliumi järgi ja olge preesterluse hoidjana heaks eeskujuks.

Olge sakramenditeenistuse ajal aupaklikud; ja kui te jagate sakramenti, siis käituge ja riietuge nii, nagu on kohane Päästja esindajale.

Koguge paastuannetusi, kui teil on palutud seda teha.

Uurige pühakirjakohti, mis õpetavad meile diakoni kohustusi, ning palvetage nende üle.

Täiendavad pühakirjakohad

- 1 Timoteosele 3:8–10 (diakoni omadused)
- Õpetus ja Lepingud 84:30–32 (diakoni amet kui madalama preesterluse lisa)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege Õpetus ja Lepingud 20:38–60; 107: 1–100.
2. Valmistage õppetunnis soovitatud plakat või kirjutage see informatsioon tahvlile.
3. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

ÕPETAJA KOHUSTUSED

6. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata aru saada õpetajate kohustustest.

Õpetaja kohustused

Väärilisi vendi võib pühitseda õpetajateks, kui nad on vähemalt 14-aastased. Õpetajale kuuluvad kõik diakoni kohustused. Lisaks sellele on tal ka täiendavad kohustused. Kuna mõned meist on juba õpetajad ning teised saavad selleks ühel päeval, peaksime me õppima selle ameti kohustusi.

- Paluge klassiliikmetel lugeda Õpetus ja Lepingud 20:53. Millised on mõned õpetaja kohused? (Kirjutage vastused tahvlile.)

Liikmetega koos olemine ja nende tugevdamine tähendab nendega tuttavaks saamist, koos nendega Kiriku üritustel osalemist, nende õpetamist, nende abistamist vajaduste rahuldamisel ja teiste teenimisel.

- Millised on mõned muud õpetaja kohustused? (Vaata Õpetus ja Lepingud 20:54–55.)

Õpetajate ülesandeks on kindlustada, et Kirikus ei oleks ülekohtu, liikmete vahelist kalkust, valetamist, tagarääkimist ega laimu. Samuti peaksid nad aitama liikmetel oma kohuseid täita.

Kuidas õpetaja täidab oma kohustusi?

On olemas palju viise, kuidas õpetaja saab täita oma kohustusi. Näiteks saab ta olla õigeks eeskujuks ja heaks koduõpetajaks, tervitada liikmeid kirikus, valmistada ette sakramenti, abistada kodus ja olla rahunõudja.

Olge heaks eeskujuks

Üks viis Kiriku liikmete tugevdamiseks on oma eeskuju. Apostel Paulus õpetas: „Ole usklikele eeskujuks sõnas, elus, armastuses, usus, meelepuhutuses“ (1 Timoteosele 4:12). Meie elu mõjutab teisi, kus me ka ei oleks või mida me ka ei teeks. Meil on tähtis olla alati ja kõikjal heaks õiglaseks eeskujuks.

Olge hea koduõpetaja

- Näidake pilti 6-a „Koduõpetus on tähtis õpetaja ülesanne“.

Me võime areneda oma kutsetes, õpetades ja tugevdades liikmeid koduõpetuse kaudu. Selle kohustuse täitmisel peaksime me pidama meeles, et meil on õigus Issanda inspiratsioonile. Issand on öelnud, et kõik need, kes on pühitsetud evangeeliumi jutlustama, peavad tegema seda Vaimuga, nimelt Trööstijaga, kes on saadetud õpetama tõe (vaata ÕL 50:13–14).

- Kuidas me saame teada, mida õpetada nendele peredele, keda me peame õpetama?

Järgnev lugu kirjeldab, kuidas üks õpetaja sai teada, kui tähtis on koduõpetus.

„Mu jalad värisesisid ja kõhus oli imelik tunne, kui me uksele lähenesime. Kui mu kaaslane ütles mulle, et see oli „minu“ uks, olin ma kindel, et minestan.

Ei, ma ei olnud uus misjonär. Ma olin viieteistaastane koduõpetaja, kes ronis mööda treppi üles meie koguduses elava lesknaise, õde Rice korteri poole. . . .

[Minu kaaslane] vend Gabbott oli andnud mulle teema, mida esitada viiele meie hoolde määratud perele. Mul olid pandud mõned read paberile, aga ma kartsin ja mul puudusid kogemused. . . .

Me koputasime uksele, millele keegi koheselt ei vastanud. Ma pidin juba mainima, et kedagi ei ole kodus, kui uks aeglaselt avanes. Selle tagant ilmus välja elatunud õe habras kaju, kõheldes, mida ta ukse tagant leiab. Ta naeratas vend Gabbottit ära tundes. Meil paluti siseneda ja istet võtta.

Pärast lühikesi tervitusi vaatas vend Gabbott mulle otsa otsekui öeldes: „Heakene küll, Robert, nüüd on aeg meie sõnumit edastada.“ Kui ma hakkasin rääkima, muutus tunne mu kõhus veel hirmsamaks. Ma ei suuda meenutada, mida ma ütlesin, kuid kui ma tõstsin silmad oma märkmetelt, nägin ma sellel armsal, tundlikul õel pisaraid mööda põski alla voolamas. Ta väljendas tänulikkust, et preesterluse hoidjad tema kodus olid.

Ma olin sõnatu. Mida ma olin teinud? Mida ma saaksin teha? Õnneks aitas vend Gabbott mind hädast välja ja jagas oma tunnistust ning küsis, kas kodus oli vaja midagi teha. Oli küll.

Õde Rice ütles, et tema tervisega ei ole kõik korras olnud ja ta palus teda meeles pidada, kui me enne äraminekut oma palve ütleme. Seejärel pöördus ta minu poole ja küsis, kas mina oleksin nõus seda palvet ütlema. . . .

6-a, Koduõpetus on tähtis õpetaja ülesanne.

Ma nõustusin ja ütlesin selle koduõpetuse külaskäigu lõpupalve, paludes, et sellele ustavale öele, keda ma vaevalt tundsin, kuid keda ma olid hakanud kiiresti armastama ja austama, antaks eriline tervise ja tugevuse õnnistus.

Kakskümmend viis aastat on möödunud minu esmasest koduõpetusest öde Rice'i kodus ja ta on juba ammu surnud. Kuid ma ei suuda mööduda sellest majast ilma, et mõtleksin kogemusele, mille ma sain vend Gabbotti ja ustava öe kaudu, kes oli teadlik kuuleka ülempreestri ja ebakindla, hirmunud aaronliku preesterluse õpetaja kutse sobivusest" (Robert F. Jex, *My First Door, Tambuli*, dets., 1989, lk. 45).

Selle koduõpetaja sarnaselt saame ka meie tugevdada meile koduõpetuseks määratud peresid koos nendega palvetades, neid oma perekondlikke kohustusi täitma julgustades ja neil evangeeliumi järgi elada aidates. Kui need pered, keda me õpetame, vajavad abi, peaksime me teatama nende vajadustest oma preesterluse juhtidele.

Kui me külastame meile määratud peresid, siis me peaksime pidama meeles, et me teeme seda nende perekonnapeade loal. Kuna nemad kannavad Issanda ees vastutust oma perede eest, peaksime me õpetama peresid alati nende endi juhatusel. Üksnes siis, kui me õpetame perekonnapeade juhatusel, saame meie kui õpetajad täita oma kohustusi.

Kui me sooritame oma koduõpetust Issanda poolt soovitud viisil, siis me arendame Kirikus armastust ja ühtsust. Järgnev lugu on heaks näiteks, mis võib juhtuda, kui me võtame õpetajatena oma kohustusi tõsiselt:

„Hiljuti . . . määrati üks mees koos tema õpetaja-eas pojaga meie pere koduõpetajaks. Me teadsime selle isa pühendumist evangeeliumile, kuid me ei teadnud, mida tema pojalt oodata, ehkki selle noore mehe välimusest ja käitumisest paistis peegelduvat sama. Nende esimese külaskäigu ajal meie juurde hoidsin ma sellel noorel mehel silma peal. Kuigi ta oli mõõdukalt vaikne, tõi kõik, mida ta tegi või lausus, austust preesterlusele, mida ta kandis. Varsti said nad teada, et meie noorim poeg oli aasta tagasi surnud ning et me ootasime uut last. Sellest hetkest peale olid nad eriliseks osaks meie elus meie eest palvetades ja meid julgustades. Selle esimese külastuse lõpus palusin ma seda noormeest, et ta ütleks palve. Oma palves palus ta Issandalt meile toetust meie poja kaotusel ja õnnistust varsti sündivale lapsele. Ta palvetas eriti selle eest, et mu naisel ei oleks mingeid raskusi lapse sünnitamisel. Mind ja mu naist hämmastas selle noore õpetaja siirus ja tundlikkus. Järgnevate päevade ja nädalate jooksul pärisid need vennad meie käekäigu järele regulaarselt (palju sagedamini kui kord kuus). Pärast lapse sündi tõi see noor mees koos oma isaga meile kingituse. Kui me kõik põlvitasime ja palvetasime, väljendas see

õpetaja Issandale oma tänulikkust lapse turvalise sünni eest“ (vastavalt ümberjutustusele H. Burke Petersoni artiklis „The Role of the Teacher“, *New Era*, mai, 1974, lk. 10–11).

- Mida me saame teha selleks, et olla paremad koduõpetajad?

Tervitage liikmeid Kirikus

Me võime areneda oma kutses olla head eeskujud, kui me tervitame liikmeid nende sisenedes kogudusehoonesse. Me võime suruda nende kätt ja pärida, kuidas neil läheb. Kui me tervitame ukstel soojalt ja sõbralikult, aitame me suurendada liikmete seas armastust ja ühtsust.

Valmistage ette sakramenti

Päästja õpetas, et tõeline teenimine on see, kui oma tegude eest ei oodata kiitust. Sakramendi ettevalmistamine on heaks näiteks sellest põhimõttest. Liikmed ei saa sageli aru, et õpetajad sakramenti ette valmistavad, sest seda valmistatakse tihti ette ilma selle tegijatele viitamata. Kuid seda teenistust teostatakse sellele vaatamata ja Issandal on hea meel, sest see on õige teenimine.

- Mida me saame teha, et end sakramendi ettevalmistamiseks nii füüsiliselt kui vaimselt ette valmistada? (Rääkige ka füüsiliselt puhas olemisest.)

Olge kodus abiks

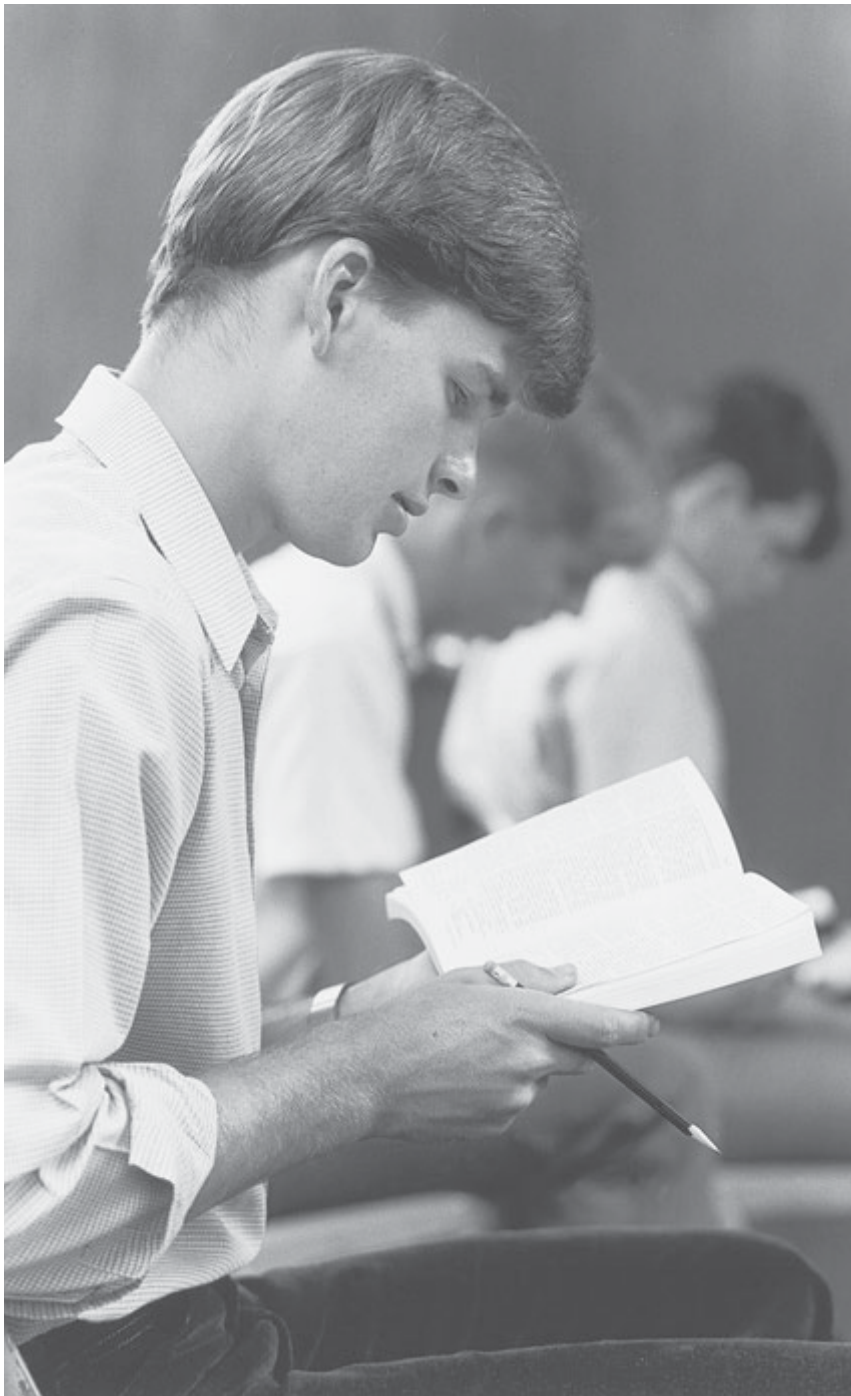
Õpetajatena saame me aidata ka oma presid. Oluline on aidata kaasa oma kodu korrastamisel ja remontimisel, aia eest hoolitsemisel või vajaduse korral muude töödega. Samuti saame meie kui preesterluse hoidjad aidata oma perel elada evangeeliumi järgi.

- Näidake pilti 6-b „Aaronliku preesterluse hoidja, kes areneb oma preesterluse kutsetes, aitab tugevdada oma peret“.

Üks vähemaktiivne preesterluse hoidja ei teinud seda, mis vaja, et oma naist ja teismelist poega templis enda külge pitseerida. Tema pojas tekkis suur huvi igavese pere vastu, olles kuulnud preesterluse koosolekul õppetundi templiabieli kohta. See õppetund mõjutas poissi sedavõrd, et ta rääkis sellest oma isaga. Vestluse tulemusena isa elu muutus. Ta mõistis, et ta armastab oma naist ja poega ning tahab olla igavesti koos nendega. Lõpuks pitseeriti see pere templis ajaks ja igavikuks – kõik tänu sellele, et üks pereliige, õpetaja, oli huvitatud oma peres armastuse ja ühtsuse arendamisest.

Olge rahunõudja

Meie kui õpetajad saame täita oma kohustusi, olles oma peres ja Kirikus rahunõudjad. Üks viis selle tegemiseks on otsida teistes head. Kui me otsime teistes head, tugevdame me neis enesest lugupidamist. Teisteks viisideks on vältida kuulujutte ja tagarääkimist, mis kahjus-

6-b, Aaronliku preesterluse hoidja, kes areneb oma preesterluse kutsetes, aitab tugevdada oma peret.

taks teiste mainet, ning olla alati teiste inimestega suheldes armastavad ja lahked. Kui me arendame endis neid omadusi ja kasutame neid, siis me oleme võimelised aitama paljudel inimestel oma elus rahu kogeda.

Kokkuvõte

Õpetajatena peaksime me alati üritama Kirikut tugevdada, armastust ja ühtsust soodustada ning liikmeid nende kohustuste täitmisel aidata. Isegi siis, kui me oleme noored või äsja Kirikusse pöördunud, on meil võim mõjutada teisi heaga. Me peaksime pidama alati meeles, et Issand ei anna meile kunagi käske „ilma, et ta valmistaks [meile] tee, et [me võiksime] täide saata seda, mida ta [meil] käsib“ (1 Nefi 3:7).

- Planeerige koos klassiga üks spetsiaalne teenimisprojekt, mida te saaksite teha, mis aitaks teie Kiriku üksuses ühtsust ja armastust arendada.

Üleskutsed

Mõtisklege palvemeelselt teile koduõpetuseks määratud perede vajaduste üle.

Valmistage Vaimu juhatusel ette sõnum, mis oleks kooskõlas iga pere vajadustega.

Külastage teile määratud peresid koos oma koduõpetuse kaaslasega varakult iga kuu.

Palvetage koos teile määratud peredega.

Tehke selliseid asju, milleks te olete võimelised ja mida teile määratud pered vajavad. Edastage need probleemid, mida te ei suuda lahendada, oma kvoorumi juhtidele.

Täiendav pühakirjakoht

- Jaakob 1:17–19 (kuidas õpetajad peaksid arenema oma preesterluse kutsetes)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege Õpetus ja Lepingud 20:53–60 ning selle käsiraamatu 4. õppetund „Preesterluse kvoorum“.
2. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

PREESTRI KOHUSTUSED

7. õ p p e t u n d

Selle õppetunni eesmärk on aidata meil aru saada preestri kohustustest.

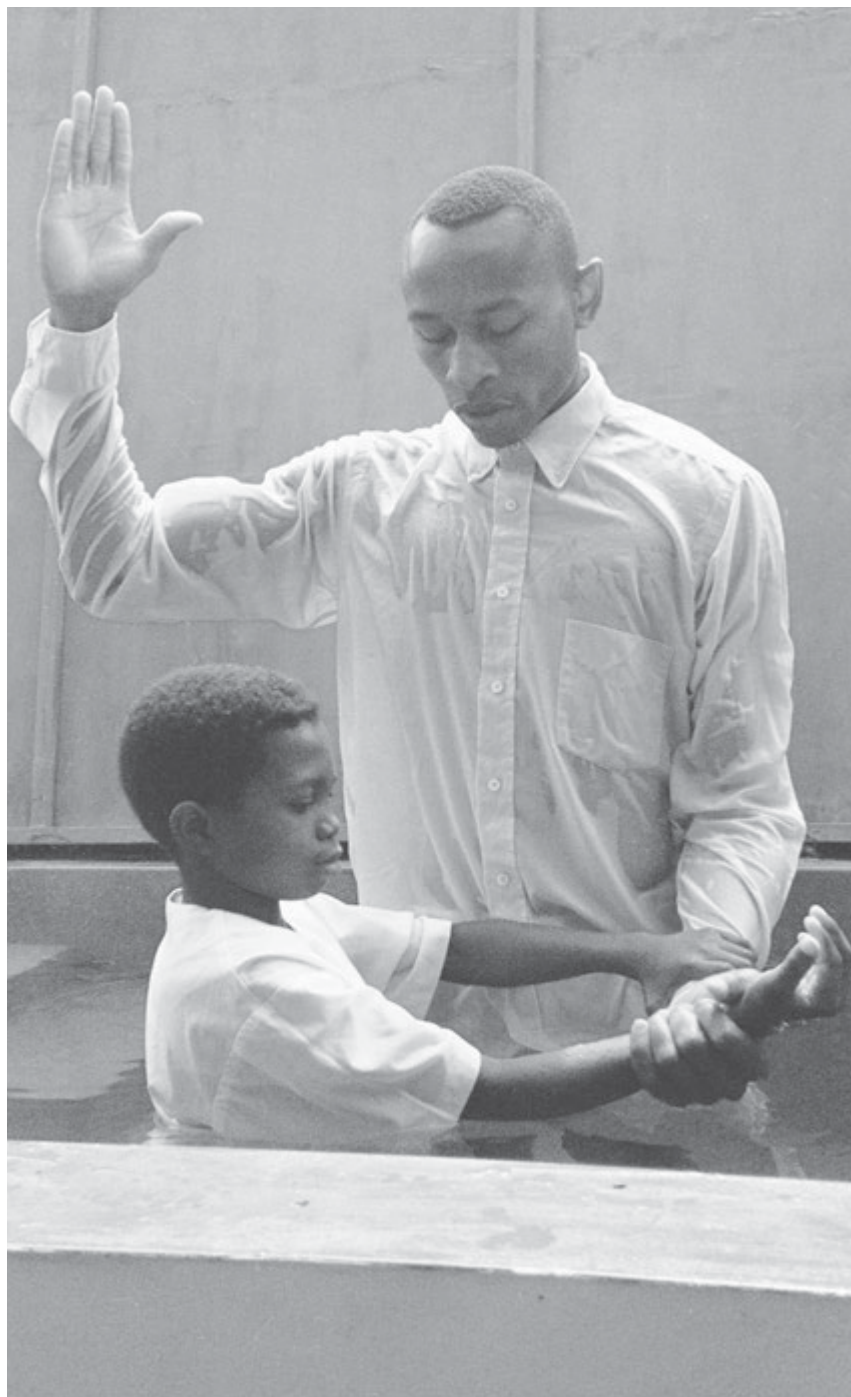
Sissejuhatus

Issand käskis igal preesterluse hoidjal püsida oma ametis ja teha tööd oma kutses (vaata ÕL 84:109). Selle tegemiseks peame me kõigepealt õppima ja seejärel teostama oma erinevaid preesterluse kohustusi. Preestritena on meil kõik diakonite ja õpetajate kohustused ning ülesanded. Lisaks sellele kuuluvad meie kohustuste hulka õpetamine, ristimine, sakramendi õnnistamine ja jagamine, liikmete külastamine, teiste preesterlusse pühitsemine ning misjonitööl abistamine. Kui me täidame neid kohustusi, siis me ei aita mitte ainult ehitada Jumala riiki, vaid valmistume samas ette Melkisedeki preesterluse vastuvõtmiseks. Kui me saame Melkisedeki preesterluse ja oleme pühitsetud vanema ametisse, võidakse meid kutsuda misjonile. Meie efektiivsus misjonärina sõltub sellest, kuivõrd hästi me oleme teenimiseks ette valmistunud. Me võime valmistuda ette olema head misjonärid, kui me areneme preestritena oma kutsetes.

Preestri kohustused

Väärilisi vendi võib pühitseda preestriteks, kui nad on vähemalt 16-aastased. Preestri eriomased kohustused on kirjas Õpetuses ja Lepingutes.

- Paluge klassiliikmetel lugeda ning märgistada Õpetus ja Lepingud 20:46–48. Millised on preestri kohustused?
- Asetage välja plakat järgnevate kohustustega või kirjutage see informatsioon tahvlile:

*7-a, Preester võib ristida,
kui ta on saanud selleks volituse piiskopilt või koguduse juhatajalt.*

Preestri kohustused

1. Õpetada evangeeliumi.
2. Ristida.
3. Õnnistada ja jagada sakramenti.
4. Külastada liikmeid.
5. Pühitseda teisi aaronlikku preesterlusse.
6. Abistada misjonitööl.

Õpetage evangeeliumi

Üks meie kohustus preestrina on jutlustada, õpetada, selgitada ja manitseda (vaata ÕL 20:46). See tähendab, et me peame õpetama teistele evangeeliumi põhimõtteid. Selleks, et evangeeliumi põhimõtteid õpetada, peame me kõigepealt õppima, mis need on. Issand ütles, et me ei pürgiks alguses Tema sõna kuulutama, vaid üritaksime seda kõigepealt õppida. Seejärel oleks meil soovi korral Tema Vaim, Tema Sõna ja Jumala võim inimeste veenmiseks (vaata ÕL 11:21).

Me omandame Jumala Sõna mitmel viisil. Me saame seda meie kodudes oma vanematelt, preesterluse kvoorumites oma juhendajatelt, pühapäevakoolis, sakramendikoosolekul ning seminari ja instituudi tundides.

Üks parimaid viise Jumala Sõna õppimiseks on igapäevane isiklik pühakirjade uurimine. Iga preesterluse hoidja peaks leidma aega regulaarseks pühakirjade uurimiseks. Kui me uurime pühakirju ja mõtiskleme nende üle, aitab Issand meil neist aru saada. Kui meie teadmised evangeeliumist kasvavad, võime me õpetada seda ka teistele.

Me võime täita teistele evangeeliumi õpetamise kohustust ka oma õiglase eeskuju kaudu. Sageli innustab meie hea eeskuju teisi evangeeliumi järgi elama.

- Mida erilist võime me teha evangeeliumi õpetamiseks?

Ristige

- Näidake pilti 7-a „Preester võib ristida, kui ta on saanud selleks volituse piiskopilt või koguduse juhatajalt“.

Teine preestrite kohustus on ristida (vaata ÕL 20:46). Õige volitusega ristimine on Kirikus üks tähtsamaid ja pühamaid talitusi, kuna see on talitus, mille kaudu meist saavad Kiriku liikmed, meile antakse andeks meie patud ja me astume selestilisse kuningriiki viivale rajale. Preestri

7-b, Preestritel on püha kohustus õnnistada ja jagada sakramenti Kiriku liikmetele.

pühaks kohustuseks on teostada seda püha talitust, kui teda on selleks volitatud piiskopi või koguduse juhataja poolt.

Õnnistage ja jagage sakramenti

- Näidake pilti 7-b „Preestritel on püha kohustus õnnistada ja jagada sakramenti Kiriku liikmetele“.

Au õnnistada ja jagada sakramenti on antud peamiselt preestritele, kes ütlevad sakramendipalveid. Me peaksime olema preestritena sakramendi palvetega tuttavad, riietuma sobivalt ja pesema oma käed enne selle talituse teostamist. Enne kõike aga peaksime me olema väärilised teostama seda püha talitust kui Päästja esindajad.

Külastage liikmeid

Issand on käskinud preestritel külastada iga liikme kodu ja kutsuda neid üles palvetama niihästi valju häälega kui ka salajas ning täitma kõiki perekondlikke kohustusi (vaata ÕL 20:47). Me võime täita seda kohustust kui meile määratud perede koduõpetajad. Nende külastuste ajal saame me teha kindlaks pereliikmete vajadused. Me saame koos nendega palvetada. Me saame õpetada neile evangeeliumi põhimõtteid ja innustada neid täitma perekondlikke kohustusi. Me saame olla pereliikmete vastu sõbralikud Kiriku koosolekute ajal ja oma kodukandis. Me saame osaleda koos nendega Kiriku, kooli ja ühiskondlikes tegevustes.

Pühitsege teisi aaronlikku preesterluse

Preestritel on ka volitus pühitseda ametisse teisi preestrid, õpetajaid ja diakone (vaata ÕL 20:48), kuid ainult siis, kui nad on saanud selleks volituse piiskopilt või koguduse juhatajalt. Aaronliku preesterluse andmise võim on püha. See taastati maa peale Ristija Johannese kaudu, kui ta pühitses Joseph Smithi ja Oliver Cowdery aaronlikku preesterluse (vaata ÕL 13). Ristija Johannesele endale anti volitus ühe inglipoolt, kes tegutses Jumala nimel (vaata ÕL 84:28). Seega tuleb teiste pühitsemise võim meile Jumalalt. Selle tähtsa talituse teostamiseks peaksime me olema väärilised ja meiega peaks olema Püha Vaim. (Täiendavaks informatsiooniks vaata selle käsiraamatu 3. õppetund „Preesterluse taastamine“.)

Abistage misjonitööl

- Näidake pilti 7-c „Misjonäride abistamine on nii kohustus kui ka au“.

Preestri kutse alla käib ka misjonitööl abistamine. See kutse kuulus muistse Kiriku juurde. Ka tänapäeval peavad aaronliku preesterluse liikmed vanemaid nende misjonil aitama. Nende eriliseks kohuseks on kohtumisi kokku leppida ja õpetamiseks ettevalmistusi teha. (Vaata ÕL 84:107–108.) Me võime abistada misjonitööl, kui me aitame meie piirkonna misjonäridel leida õpetamiseks peresid ja leppida nendega

7-c, Misjonäride abistamine on nii kohustus kui ka au.

kokku, millal nad saavad misjonäridega kohtuda. Me saame misjonitööl abistada ka siis, kui me valmistume olema misjonärid.

Arenemine preesterluse kutsetes

Meie kui preestrid peaksime õppima selgeks oma kohustused õpetada, ristida, õnnistada ja jagada sakramenti, külastada liikmeid, pühitseda teisi ametisse ning aidata kaasa misjonitööl. Nende kohustuste õppimisel ja täitmisel on meil õigus Issanda kaitsele ja juhendusele. President Wilford Woodruff, kes oli teeninud misjonil preestrina, kelle kaaslaseks oli vanem, ütles oma misjoni kohta:

„Ma läksin misjonile preestrina ja minu kaaslane vanemana. Me rändasime tuhandeid miile ja meile avaldati mitmeid asju. Ma soovin rõhutada teile tõsiasja, et kui mees end oma kutsetes arendab, siis ei oma mingit tähtsust, kas ta on preester või apostel. Preester hoiab inglite teenimise võtmeid. Mitte kunagi oma elus, ei apostli, seitsmekümne ega vanemana ei ole mul olnud rohkem Issanda kaitset kui preestri ameti hoidjana. Issand ilmutas mulle nägemuste, ilmutuste ja Püha Vaimu kaudu mitmeid asju, mis mul ees seisid“ (*Millennial Star*, 5. okt. 1891, lk. 629).

Piiskop Victor L. Brown jagas järgmist kogemust, kuidas preestrid peaksid oma kutsetes arenema:

„Üks noor mees . . . kirjutas järgmist: „Ma käisin mõnda aega koguduses, kus ei olnud peaaegu ühtegi Melkisedeki preesterluse hoidjat. Kuid see kogudus ei olnud mingil moel vaimselt tuimestunud. Vastupidi, paljud selle liikmetest olid tunnistajateks suurimale preesterluse võimu ilmingule, mida nad olid iial tundnud.

Võim oli koondunud preestritele. Esimest korda elus olid nad kutsutud täitma kõiki preestri kohustusi ja aitama oma koguduse kaasliikmeid nende vajadustes. Neid kutsuti tõsiselt koduõpetust tegema – mitte üksnes külastava vanema igavlevaks kaaslaseks, vaid et õnnistada oma vendi ja õdesid.

Enne seda aega olin ma olnud nelja preestriga nende seast erinevates olukordades. Ma pidasin neid siis tavalisteks lärmakateks noorteks. Nad ajasid kahe või kolme kuu järel minema iga seminari õpetaja. Nad laastasid ümbrust oma skautide matkadel. *Kuid kui neid vajati – kui neile usaldati oluline ülesanne – olid nad nende seas, kes särasid preesterluse teenistuses kõige erksamalt.*

Saladus peitus selles, et piiskop kutsus aaronlikku preesterlust saama sellisteks meesteks, kellele võiksid inglid meelsasti ilmuda; ja nendest said sellised, andes abi neile, kellel oli seda vaja, ja tugevdades neid, kes tuge vajasid. Vaimne areng toimus mitte üksnes koguduse liikmete seas, vaid ka kvoorumi enda liikmete seas. Suur ühtsustunne levis läbi

koguduse ja iga liige hakkas aru saama, mida tähendab inimestele mõttelt ja südameelt üks olla. Selles kõiges ei olnud midagi seletamatut; see oli lihtsalt aaronliku preesterluse õige kasutamine” (Conference Report, okt., 1975, lk. 101–102, või *Ensign*, nov., 1975, lk. 68).

- Paluge klassiliikmetel jagada kasulikke kogemusi seoses arenguga oma preesterluse kohustustes.

Efektiiuseteks misjonärideks valmistumine

Üks aaronliku preesterluse eesmärkidest on neid, kes seda hoiavad, Melkisedeki preesterluse saamiseks ette valmistada. Preestrid, kes on väärilised ja arenevad aaronlikus preesterluses, võivad saada Melkisedeki preesterluse ja olla pühitsetud vanema ametisse.

Suurem osa misjonäride tööst tehakse ära vanemate poolt. Enamus meist, kes hoiavad praegu vääriliselt aaronlikku preesterlust, pühitsetakse kaheksateistkümnendaastaselt vanemateks. See annab neile võimaluse õppida ja praktiseerida ühe aasta jooksul vanema kohustusi ning valmistuda ette teenimaks misjonil.

Kui me täidame preestritena kõiki oma kohustusi, saame me kogeda asju, mida me teeme misjonäridena. Me õpetame evangeeliumi nagu misjonärid, ristime usulepöördunuid, õnnistame ja jagame võimaluse korral sakramenti, külastame liikmeid ning pühitseme teisi preesterlusse. Kui me täidame neid ülesandeid preestritena, tugevneme me vaimselt ja oleme rohkem valmis misjonäridena teenimiseks, kui meid selleks kutsutakse.

- Miks on preestritel oluline misjoniks ette valmistuda ja sinna minekuks plaane teha?

Kokkuvõte

Kõneldes aaronliku preesterluse liikmetele, ütles vanem David B. Haight: „Aaronliku preesterluse aastad on otsustavad ettevalmistusaastad. Issand teab, et noortel meestel on vaja neid hinnalisi teismee aastaid, et eluks ette valmistuda – need on hinnalised aastad, täis tähendusrikkaid vaimseid kogemusi, mida ei tohi iial unustada. Teil tuleb teha kriitilisi otsuseid, kuid loodetavasti võtate te õppust oma armastavate vanemate ja hoolivate preesterluse juhtide kogemustest ning nõuannetest” (Conference Report, okt., 1991, lk. 50; või *Ensign*, nov., 1991, lk. 36).

Preestritena tuleks meil oma ettevalmistusaastaid arukalt kasutada. Me peaksime järgima oma vanemate ja preesterluse juhtide nõuandeid ning täitma usinalt oma preesterluse ülesandeid. Meie ülesannete hulka kuuluvad evangeeliumi õpetamine, ristimine, sakramendi õnnistamine ja jagamine, liikmete külastamine, teiste aaronlikku preesterlusse pühitsemine ja misjonitöö tegemine. Nende preesterluse

ülesannete täitmise kaudu saame me õnnistada ja teenida praegu teisi ning olla rohkem valmis teenima Melkisedeki preesterluse hoidjate ja misjonäridena.

Üleskutsed

Täitke ustavalt oma aaronliku preesterluse kohustusi, et

tugevdada oma kvoorumi ja koguduse liikmeid;

valmistuda saama Melkisedeki preesterlust ja teenima kui põhimisjonär.

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege Õpetus ja Lepingud 20:46–49.
2. Valmistage õppetunnis soovitatud plakat või kirjutage see informatsioon tahvlile.
3. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

PIISKOPI JA KOGUDUSE JUHATAJA KOHUSTUSED

8. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil mõista piiskoppide ja koguduse juhatajate kohustusi, et me teaksime, kuidas neid toetada.

Sissejuhatus

Päästja organiseeris oma sureliku teenimistöö ajal maa peale oma Kiriku. Pärast Tema surma kogunesid usklike kogudused kokku, et üheskoos kumardada, evangeeliumi õppida ning üksteist tugevdada ja teenida. Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku liikmed on ka tänapäeval kogudusteks organiseeritud. Selliste koguduste eesmärgiks on aidata kõigil inimestel „tulla Kristuse juurde ja saada täiustatud temas“ (Moroni 10:32). Suuri kogudusi juhib piiskop.

Väikeseid kogudusi juhib koguduse juhataja. „Koguduse loomiseks on vaja, et antud alal elaksid vähemalt kaks liikmetest perekonda ja et üks liikmetest oleks vääriline Melkisedeki preesterluse hoidja või vääriline preester aaronlikus preesterluses. Koguduse organiseerib ja selle järele vaatab vaikonna, misjoni või ringkonna juhatus“ (*Harukoguduse juhend* [1993], lk. 1). Harukoguduse suurenedes võib sellest saada kogudus.

Piiskoppide ja koguduse juhatajate ametisse määramine

Piiskop kutsutakse Issanda inspiratsioonil ja pühitsetakse ametisse vaikonna juhataja poolt Kiriku Esimese Presidentkonna ja Kaheteistkümne Kvoorumi juhatusel. Koguduse piiskopkond koosneb kolmest ülempreestrist – piiskopist ja kahest nõuandjast. Piiskop on juhtiv ülempreester ja juhatab kõiki tema koguduse liikmeid. Lisaks on ta preestrite kvoorumi juhataja ning tema ja ta nõuandjate kohustus on valvata koguduse noorte meeste ja noorte naiste üle ning nende eest hoolitseda.

Koguduse juhatajad on kutsutud inspiratsiooni kaudu harukogudusi juhtima vaikonna, misjoni või ringkonna juhataja poolt. Koguduse juhatajad hoiavad Melkisedeki preesterlust ja teenivad koos nõuandjatega. Nende kohustused on piiskopi omade sarnased. Pühakirjade

viited, mis viitavad piiskoppidele, puudutavad tavaliselt ka koguduse juhatajaid.

Piiskoppide ja koguduse juhatajate ilmalikud kohustused

Ilmalikud kohustused on kohustused, mis on seotud koguduseliikmete füüsilise heaoluga.

Piiskopi või koguduse juhataja üheks tähtsaks ilmalikuks kohustuseks on viia koguduses läbi Kiriku sotsiaalabi programmi. Selle kohustuse juurde kuuluvad paastuannetused. Igal paastupühapäeval peaksid liikmed paastuma kahe järjestikuse toidukorra vältel ning tegema paastuannetuse, mis on võrdne vähemalt selle toidu hinnaga, mille nad oleksid muidu ära söönud. (Need, kes ei ole füüsiliselt võimelised paastuma, peavad paastuannetusi toetama üksnes rahaliselt.) Piiskop või koguduse juhataja on Issanda esindajana Issanda ees vastutav nende annetuste õige vastuvõtmise, kirjapanemise ja kasutamise eest. Piiskop või koguduse juhataja tunneb oma koguduse liikmeid ja kui nad vajavad abi, saab ta neid toetada paastuannetusi kasutades või siis oma koguduse liikmetelt abi paludes. (Vaata ÕL 84:112.)

Järgnev lugu näitab, kuidas piiskop aitas üht puudustkannatavat inimest:

„Salt Lake Cityt ümbritseva paljukasutatava kiirtee all on ühe kuuekümneaastase mehe kodu, kellel ei möödunud invaliidistava haiguse tõttu ühtegi päeva ilma valudeta ega mitmeid päevi ilma üksinduseta. Ühel talvapäeval, kui ma teda külastasin, oli ta aeglane uksekellale vastama. Ma sisenen tema hästi hoitud koju. Toatemperatuur oli kõikjal peale köögi vaid neli kraadi. Põhjus: puudus piisavalt raha teiste ruumide kütmiseks. Seinad vajasisid uusi tapeete, laed allapoole laskmist ja kapid toiduga täitmist.

Ma olin sügavalt mures pärast seda kogemust oma sõbra külastamisel ja vestlesin sellest piiskopiga ning aset leidis tunnistustest innustatud armastuse ime. Koguduse liikmete hulgas tehti korraldusi ja algas armastustöö. Kuu aega hiljem helistas mu sõber Lou mulle ja palus, et ma tuleksin tema juurde ning vaataksin, mis oli temaga juhtunud. Ma läksin ja nägin tõepoolest imet. Kõnniteed, mis olid suurte paplipuude juurte poolt kahjustatud, olid uuendatud, maja veranda ümberehitatud, uus uks paigaldatud koos sädelevate metallosadega, laed madalamaks lastud, tapeet pandud, puuesemed üle värvitud, uus katus pandud ja kapid täidetud. Enam ei olnud see kodu jahe ega mitteahvatlev. See tundus sosistavat soojalt: „Tere tulemast!“ Viimasena näitas Lou mulle oma uhkust ja rõõmu: tema voodil oli imeilus vateeritud lapi-tek, millel oli tema McDonaldi suguvõsa vapp. See oli tehtud armastava hoolitsusega Abiühingu naiste poolt. Enne lahkumist sain ma

teada, et iga nädal toovad noored vallalised talle sooja toidu ja peavad koos temaga pereõhtut. Soojus oli asendanud külmuse, remont oli ära muutnud aastate kulutatuse, kuid kõige tähtsam oli see, et lootus oli eemale peletanud meelegaite ja armastus valitses nüüd võidukalt“ (Thomas S. Monson, Conference Report, okt., 1977, lk. 11; või *Ensign*, nov., 1977, lk. 9).

Piiskoppidel ja koguduse juhatajatel on ka teisi ilmalikke kohustusi, nagu näiteks pidada ülestähendusi Kiriku toimingute kohta ning jälgida Kiriku hoonete ja kinnisvarade kasutamist ja turvalisust. Lisaks sellele viivad nad ka läbi kümnisearveldust ja koguvad Kiriku liikmetelt muid annetusi, nagu näiteks annetused misjonäride toetamiseks.

Piiskoppide ja kogudusejuhatajate vaimsed kohustused

Piiskopid ja koguduse juhatajad on kutsutud hoolitsema oma Kiriku üksuste kõigi liikmete vaimse heaolu eest. Neil on eriline ülesanne olla üldiseks kohtumõistjaks (vaata ÕL 107:74). Üldise kohtumõistjana juhatab piiskop või koguduse juhataja vestlusi väärilisuse tuvastamiseks, annab liikmetele nõu ja otsustab Kiriku distsipliini üle. Et neid selles ülesandes aidata, on Issand lubanud anda piiskoppidele ja koguduse juhatajatele taiplikkuse anni (vaata ÕL 46:27).

Taiplikkuse and võimaldab piiskopil või koguduse juhatajal teada tõde, saada aru hea ja halva vahelisest erinevustest ning teada isegi seda, mis on inimesel südamel. Kuna tal on see and, võime me küsida temalt nõu ning tema võib rääkida meile, mida me peame Issanda arvates tegema, et vaimselt areneda.

Tänu taiplikkuse annile oli piiskop võimeline aitama järgnevas loos ühte noort meest oma koguduses.

16-aastane preester Craig oli silmapaistev noor mees. Ta oli alati valmis ja täis soovi teha kõike, mida tema piiskop temalt palus. Kuid äkki ühel päeval märkas piiskop Wells, et Craig väldib teda. Isegi preesterluse kvoorumi koosolekul vaatas Craig alati teises suunas. Piiskop Wells soovis kutsuda Craigi preesterluse kvoorumi sekretäriks, kuid talle tundus, et midagi oli lahti. Ta kutsus Craigi oma kontorisse vestlusele. Vestluse käigus tunnistas Craig, et tal oli kõlbelist laadi probleem. Ta lausus, et tal oli häbi, ning et ta tundis, et ta ei olnud enam preesterluse vääriline. Piiskop Wells rääkis temaga ja kinnitas talle, et tal on võimalik teha meelearandus ning tunda ennast jälle hästi. Sellest vestlusest õppis Craig, kuidas oma probleemist jagu saada, ja meelearanduse kaudu sai ta andeks ning oli taas õnnelik ja entusiastlik. Piiskop Wellsil oli seejärel võimalik kutsuda ta preestrite kvoorumi sekretäriametisse.

- Kuidas kasutas piiskop taiplikkuse andi, aitamaks Craigil vaimselt areneda?

Kuna piiskop või koguduse juhataja on üldine kohtumõistja Iisraelis, võime me talle üles tunnistada oma patud ning ta saab aidata meil teha meelearandust. Kui Kiriku liikmed teevad tõsiseid patte, on piiskop või koguduse juhataja kohustatud pidama distsiplinaarnõupidamisi. Selliseid distsiplinaarnõupidamisi peetakse armastusega ja need on mõeldud selleks, et aidata isikul meelt parandada ja uuesti evangeeliumi õnnistusi nautida. (Vaata ÕL 58:14, 17–18, 42–43.) Sellistes küsimustes peavad juhid saama juhatust ja inspiratsiooni Issandalt.

Mõned muud piiskoppide ja koguduse juhatajate vaimsed kohustused sisaldavad endas järgmist:

- olla koguduse koosolekutel eesistujaks;
- juhatada koguduse asjaajamisi;
- koordineerida Melkisedeki preesterluse tööd;
- vaadata üle ametisse kutsumised ja vabastamised;
- vaadata üle talituste teostamised ja õnnistamised;
- soovitada vendi Melkisedeki preesterluse saamiseks;
- anda trööstivaid ja nõuandvaid õnnistusi;
- vestelda ja anda väärilistele liikmetele soovitusi misjonil teenimiseks.

Oma preesterluse juhtide toetamine

Meie piiskop või koguduse juhataja on ametisse kutsutud Issanda poolt. Seetõttu on oluline, et me toetame teda tema kutses. Vanem Boyd K. Packer ütles: „Mees, kes ütleb, et ta toetab Kiriku presidenti või üldjuhte, kuid ei suuda toetada omaenda piiskoppi, petab iseennast. Mees, kes ei toeta oma koguduse piiskoppi ja oma vaikonna juhatajat, ei toeta ka Kiriku presidenti“ (*Follow the Brethren*, Brigham Young University Speeches of the Year, [23. märts 1965], lk. 4–5).

Vanem L. Tom Perry õpetas: „Ma luban teile, minu vennad ja õed, et kui me kiidame heaks ja toetame oma piiskoppe, õpime tundma muret nende heaolu pärast ja palvetame nende edu eest kõiges, mida nad teevad, siis see õnnistab meie elu, kuna meid on pandud nende juhtimise alla ja meil on võimalus järgida nende inspireeritud juhatust, kui nad juhivad Kiriku kogudusi“ (Conference Report, okt., 1982, lk. 43; või *Ensign*, nov., 1982, lk. 32). Tema nõuannet võib samuti rakendada meie koguduse juhatajate toetamisel.

Pühakirjad õpetavad meile mõningaid viise, kuidas me saame toetada oma preesterluse juhte.

- Palu klassiliikmetel jälgida teksti oma pühakirjades, kui loetakse ette iga järgnev pühakirjakoht. Palu klassiliikmetel selgitada pärast iga pühakirjakoha lugemist, mida see ütleb meile selle kohta, kuidas me saame oma juhte toetada.

PÜHAKIRI

Õpetus ja Lepingud 6:9

1 Nefi 3:7

Õpetus ja Lepingud 60:2

Malakia 3:8–10

Heebrealastele 13:17

Õpetus ja Lepingud 64:9–10

NÕUANNE

Õpeta meelearandust ja ela käskude järgi.

Võta vastu ja täida kõik kutsed, mis sulle antakse.

Jaga oma andeid.

Maksa kümnist ja annetusi.

Kuuletu meie juhtide nõuannetele.

Ole andestav teiste, s.h. meie juhtide nõrkuste suhtes.

Meie piiskopi või koguduse juhataja edu tema kutses sõltub suurel määral sellest, kuidas me teda toetame. Me peaksime alati palvetama, et Taevane Isa juhendaks teda meid õigel teel juhatama.

Kokkuvõte

Piiskoppide ja koguduse juhatajate teenistus on meie heaoluks eluliselt oluline. Väärilised mehed, keda on kutsutud teenima piiskoppide ja koguduse juhatajatena, on kutsutud andma Kiriku liikmetele juhiseid. Nad teenivad ja armastavad meid ning meie peaksime tegema kõik, mis meie võimuses, et aidata neil täita nende kohuseid. Me avastame neid toetades, et meid õnnistatakse nende juhtimise kaudu.

Üleskutsed

1. Palvetage oma Kiriku juhtide eest isiklikes ja perekondlikes palvetes.
2. Hoiduge oma Kiriku juhte kritiseerimast ja taga rääkimast.
3. Toetage oma Kiriku juhte nende õiglaste nõuannete järgimisega.

Täiendavad pühakirjakohad

- 1 Timoteosele 3:1–7 (piiskoppide omadused)
- Tiitusele 1:5–9 (piiskoppide omadused)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Kutsuge piiskop või koguduse juhataja tunnis osalema, et ta võiks vastata küsimustele, mida klassiliikmed võivad tema kutse kohta küsida.
2. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

VANEMA JA ÜLEMPREESTRI KOHUSTUSED

9. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil aru saada vanema ja ülempreestri kohustustest.

Sissejuhatus

Oma preesterluse kohustusi õppides ja täites õnnistame me teiste elu, kuna me oleme Päästja esindajad. Ta on andnud meile oma preesterluse, et me saaksime oma kohustusi täites aidata neil, keda me teenime, liikuda igavese elu poole. See on nii eriti nende puhul, kes hoiavad Melkisedeki preesterlust, sest see preesterlus hoiab Kiriku kõigi vaimsete õnnistuste võtmeid (vaata ÕL 107:18). Need meie seast, kellel on Melkisedeki preesterlus, on pühitsetud selles preesterluses vanema või ülempreestri ametisse. Mõlemal ametil on oma erilised ülesanded, kuid paljud nende kohustused on samad.

Melkisedeki preesterluse kohustused

Aaronliku preesterluse hoidjatena oma ülesannetes ustavad olles valmistame me ennast ette võtma vastu Melkisedeki preesterlust. Kui saabub aeg meie Melkisedeki preesterluse pühitsemiseks, siis tuleb meil vestlus nendega, kellel on selleks volitus. Üks aaronliku preesterluse hoidja kirjutas järgmist sellest, mida ta mõtles ja tundis pärast oma vestlust Melkisedeki preesterluse saamiseks:

„Vaikonna juhataja vaatas mulle sügavalt silma, kui ta esitas mulle oma viimase küsimuse ja kuulas mu vastust. Seejärel ta lausus: „George, ma tunnen, et sa oled valmis ja vääriline Melkisedeki preesterluse saamiseks ja vanemaks pühitsemiseks.“ Mõned minutid hiljem kõndisin ma läbi õhtuhämaruse. . . . Ma ei ole kunagi varem olnud rohkem rahulolevalt põnevil. . . . Peagi põlvitasin ma oma voodi ees. Ma otsustasin, et teen kõik, mis minu võimuses, et kasutada oma preesterlust auga. Ma otsustasin, et ma kunagi ei vannu ega ropenda, ei räägi ühtegi rumalat lugu ega tee kellelegi haiget. Ma otsustasin, et ma proovin tõepoolest olla jumalamees. Mulle jääb see õhtu alatiseks meelde. See oli tõepoolest kõige algus. Nii hea oli olla kutsutud preesterlust hoidma. Nii hea on nüüd püüda kogu hingest olla üks väärilistest valitutest seda preesterlust kasutama, olla õnnistuseks oma

perele . . . ja oma kaasinimestele“ (George D. Durrant, *Kentucky Louisville Mission Newsletter*, 19. okt. 1974.)

- Millise kohustuse võttis see noor mees endale pärast oma vestlust? Milleks meie peaksime ennast kohustama, kui me saame Melkisedeki preesterluse hoidjateks?

Igaüks meist peaks püüdma õppida oma kohustusi ja olema vääriline preesterluse kasutamiseks (vaata ÕL 107:99–100). Melkisedeki preesterluse hoidjatena on meil kõigil teatud kohustused, vaatamata sellele, millist ametit me hoiame.

- Näidake pilti 9-a „Preesterluse volitus antakse käte peale panemise kaudu nende poolt, kellele on antud Jumala volitus“.

Järgnevad mõned Melkisedeki preesterluse kohustused:

Isiklik pöördumine

Me peaksime olema isiklikult pöördunud Jeesuse Kristuse evangeeliumisse ja kindlalt otsustanud elada selle põhimõtete järgi.

Kodu ja perekondlikud suhted

Me peaksime õpetama oma peredele evangeeliumi põhimõtteid ning olema nende vastu armastavad ja mõistvad.

Perekonnaajalugu ja templitöö

Me peaksime olema templisoovituse väärilised, saama templiõnnistused iseendale ja oma peredele, otsima üles oma esivanemate nimed ja tegema nende heaks templitalitused. Me peaksime edendama isade südamete pöördumist laste poole ja laste südamete pöördumist isade poole perekondlike ülestähenduste (näiteks isiklike päevikute, perekonnagrupiregistrite ja perekonna ajaloo) pidamisega ning perekonnasuhete alalhoidmisega (vaata ÕL 128:17–18).

Sotsiaalabiteenistus

Me peaksime kandma hoolt iseendi ja oma perede eest ning aitama Kiriku sotsiaalabi programmi kaudu puudustkannatavaid.

Misjonitöö

Me peaksime tegelema kohaste misjonitöö ülesannetega, näiteks aitama pereliikmetel ette valmistuda ja teenida misjonil, sõbrunema mitteliikmetega, leidma misjonäridele inimesi, keda õpetada, teenima misjonil ja toetama rahaliselt misjonitööd.

Koduõpetus

Me peaksime saama aru oma kõikidest kohustustest koduõpetajatena ja pidama silmas, olema koos ning tugevdama hoolsalt neid, keda me oleme kutsunud teenima (vaata ÕL 20:53).

9-a, Preesterluse volitus antakse käte peale panemise kaudu nende poolt, kellele on antud Jumala volitus.

Kvoorumis ja kirikus osalemine ning teenimine

Me peaksime teenima hoolsalt meie Kiriku kutsetes, täitma teisi Kiriku ja kvoorumi kohustusi ning osalema kohastel Kiriku koosolekutel ja üritustel, ehitades seeläbi Jumala kuningriiki.

Ühiskondlikes tegevustes osalemine ja teenimine

Me peaksime „austama ja toetama seadusi ning neile kuuletuma, olema ustavad kodanikud ja head naabrid, ning täiendama ühiskonda, kus me elame“ (*Annual Guidelines, 1978–1979: The Melchizedek Priesthood* [1978], lk. 1).

- Näidake pilti 9-b „Isa õnnistus on üks viis, kuidas õnnistada teiste vaimset elu“.

Talitused

Kui meile antakse Melkisedeki preesterlus, siis meile antakse võim õnnistada teiste inimeste vaimset elu. Melkisedeki preesterlus jagab evangeeliumi ja hoiab enda valduses Jumala tundmise võtit. Selle talitustes avaldub jumalikkuse võim (vaata ÕL 84:19–21). Melkisedeki preesterluse võimu kaudu saame me pühitseda õli, õnnistada haigeid, anda preesterlust ja Püha Vaimu andi, pühitseda teisi preesterluse ametitesse, pühitseda haudu, anda trööstivaid õnnistusi ja isa õnnistusi oma lastele ning osaleda kõrgemates templitalitustes.

- Kuidas avaldub Jumala võim nendes talitustes? Milliseid õnnistusi te olete saanud Melkisedeki preesterluselt?

Vanemate ja ülempreestrite erilised kohustused

Vanem

Sõnal *vanem* on Kirikus kaks tähendust. See viitab üldisel viisil Melkisedeki preesterluse hoidjale. Näiteks kannavad *vanema* nimetust misjonärid ja paljud üldjuhid. *Vanem* viitab ka erilisele ametile Melkisedeki preesterluses.

- Paluge klassiliikmetel lugeda Õpetus ja Lepingud 20:38–45, 42:44, 46:2 ja 107:11–12. Millised on mõned nendes pühakirjakohtades mainitud vanema ameti kohustused?

Lisaks nendes pühakirjakohtades mainitud kohustustele peavad vanemad täitma kõigi kutsete ametikohustusi, mida neilt võidakse nõuda. President Joseph F. Smith selgitas, et vanemaid võidakse paluda templitöödele, teenima kohalikes kirikuüksustes ja abiks evangeeliumi jutlustamisel maailmale (vaata *Gospel Doctrine*, 5. tr. [1939], lk. 184–185).

Ülempreester

Ülempreestrite õiguste ja kohustuste alla kuulub juhatada ja hoida kogu vanemate volitust (vaata ÕL 107:10). Juhatamise kutse hulka

9-b, Isa õnnistus on üks viis, kuidas õnnistada teiste vaimset elu.

kuuluvad muu seas ka üldjuhi, misjoni juhataja, vaikonna juhataja ja piiskopi ametid. Kui ülempreestrid on oma paljudes kutsetes juhatajateks, on neil võim hallata oma konkreetse kutse vaimseid õnnistusi.

Kokkuvõte

Melkisedeki preesterlus hoiab Kiriku kõigi vaimsete õnnistuste võtmeid. Seega, kui me täidame oma preesterluse ametite kohustusi vanemate ja ülempreestritena, võime me õnnistada nii meie poolt teenitavate inimeste vaimset kui ka ajalist elu.

Üleskutsed

Tehke kindlaks oma preesterluse ameti kohustused ning planeerige, kuidas neid paremini täita.

Tehke kindlaks üks kindel vajadus oma kodus. Otsustage, kuidas te võite saada paremaks isaks või pereliikmeks, kasutades preesterlust oma kodus õiglaselt.

Täiendav pühakirjakoht

- Õpetus ja Lepingud 124:137 (vanemad on Kiriku alalised õpetajad)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege Õpetus ja Lepingud 107.
2. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

PATRIARHID JA PATRIARHAALSED ÕNNISTUSED

10. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil aru saada patriarhide osast ja valmistuda patriarhaalse õnnistuse saamiseks.

Sissejuhatus

Issand armastab kõiki oma lapsi ja soovib neid õnnistada. Tema õnnistuste ulatuse ja hulga määravad aga meie teod ja valikud. President Joseph F. Smith ütles: „Iga inimene saab oma õiglase tasu kõige hea eest, mis ta korda saadab ning iga oma teo eest. Kuid pidagem meeles, et iga õnnistus, mille me saame kas siis siin või pärast, peab tulema meile meie kuulekuse tõttu Jumala seadustele, millel need õnnistused põhinevad“ (What is to Become of Such as Me?, *Improvement Era*, nov., 1912, lk. 71).

Kui me saame oma patriarhaalse õnnistuse, räägitakse meile paljudest õnnistustest, mis Taevasel Isal on meie jaoks talle selles maailmas ja igavikus. Me saame nende õnnistuste osalisteks, kui me elame õiglast ja ustavat elu. Nende asjade eelnev teadmine võib innustada meid olema väärilised, et saada neid töötatud õnnistusi.

Kes on patriarh?

Patriarhid on isad. Aadam oli esimene patriarh ning tema kohuseks oli oma järeltulijate õnnistamine ja neil õiglaselt elada aitamine. Üks viimastest teenetest, mis Aadam osutas oma lastele, oli neile patriarhaalse õnnistuse andmine.

- Laske klassiliikmetel lugeda Õpetus ja Lepingud 107:53–57.

Ühes nägemuses nägi Joseph Smith Aadamat oma lapsi kokku kutsumas ja neile patriarhaalset õnnistust andmas. Seejärel nägi ta Issandat neile ilmumas ning Aadam kuulutas ette, mis juhtub tema perega tulevikus. Sellest suurest sündmusest rääkides ütles prohvet Joseph Smith: „Aadam õnnistas oma järeltulijaid seepärast, et ta soovis tuua neid Jumala juurde“ (vaata *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, valinud Joseph Fielding Smith [1976], lk. 158–159).

Sõna *patriarh* on samuti ühe Melkisedeki preesterluse ametinimetus. Jeesuse ajal kutsuti Kiriku organisatsioonis patriarhe evangeeliumi kuulutajateks (vaata Efeslastele 4:11). Kui Kirik taastati, taastati ka see preesterluse amet. Joseph Smith selgitas, et „evangeeliumi kuulutaja on patriarh. . . . Kus iganes asutatakse maa peal Kristuse Kirik, seal peaks olema pühade järeltulijate heaks patriarh“ (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, lk. 151).

Enamikes Kiriku vaikondades on üks vääriline Melkisedeki preesterluse kandja, kes on kutsutud ja asetatud Kaheteistkümne Kvoorumi juhatusel vaikonna patriarhiks. Ülempreestrina on tal volitus teostada kõiki ülesandeid, mida võib üks ülempreester teostada, kuid patriarhina on tal eriline kohustus anda õnnistusi vaikonna liikmetele, kes tahavad saada patriarhaalset õnnistust.

Patriarhidel on õigus ja inspiratsioon anda patriarhaalset õnnistusi Issanda nimel. Need õnnistused võivad tuua lohutust mure- või hädahetkedel, tugevdada usku ja aidata meil motiveerida endid elama nende õnnistuste vääriliselt, mis Issandal on meie jaoks varuks. (Vaata Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, koost. Bruce R. McConkie, 3 kd. [1954–56], 3. kd., lk. 170.)

Mis on patriarhaalne õnnistus?

- Näidake pilti 10-a „Patriarhaalset õnnistused ilmutavad päritolu ja töötavad õnnistusi, mida võib saada õiglase elu kaudu“.

1957. aastal selgitas Kiriku Esimene Presidentkond, et patriarhaalne õnnistus sisaldab inspireeritud avaldust päritolu kohta. Samuti antakse meile inspireeritud ja prohvetlikke juhendeid ning töotusi meie elu missioonide kohta. Need õnnistused sisaldavad vaimsete andide lubadusi, ainelisi õnnistusi, juhiseid ja hoiatusi, mis aitavad meil elu missiooni täide viia. (Vaata First Presidency letter to stake presidents, 28. juuni 1957.)

Üks oluline patriarhaalse õnnistuse osa on meie päritolu avaldus, mis räägib meile, millise Iisraeli suguharu kaudu me saame oma õnnistusi. Tänu oma esivanematele on meil õigus saada, vastavalt meie õiglusele, samu õnnistusi, mis anti Aadamale, Aabrahamile, Jaakobile ja teistele suurtele Jumala prohvetitele. (Vaata Eldred G. Smith, Conference Report, apr., 1971, lk. 145–147; või *Ensign*, juuni, 1971, lk. 100–101.)

Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirikuga ühinedes said meist Taevase Isa pärijad. See tähendab, et me saame kõik õnnistused, mis Taevasel Isal on meie jaoks – kui me elame õiglast elu. Need on samad õnnistused, mida töötati Aabrahamile. Kiriku liikmed on kas otsesed Aabrahami järglased või siis adopteeritud ühte Iisraeli suguharusse sellepärast, et nad on võtnud vastu õige evangeeliumi. (Vaata Roomlastele 8:14–17; Galaatlastele 3:26–29; ÖL 63:20; 86:8–10.)

Teine patriarhaalse õnnistuse tähtis osa on pilguheit meie missioonile selles elus. Meie patriarhaalse õnnistuse kaudu räägib Taevane Isa sellest, mis on meie eesmärgid siin maa peal ning kuidas neid täita. Meie õnnistuste täitumine on aga tingimuslik.

Vanem John A. Widtsoe õpetas, et mõned nendest õnnistustest ei pruugi tulla selles elus: „Alati tuleks meeles pidada, et antud lubaduste täitumine võib toimuda kas selles või siis tulevases elus. Inimesed on kaotanud vahel usu, kuna lubatud õnnistused ei ole ilmnenud selles elus. Nad ei ole pidanud meeles, et evangeeliumis jätkub elu koos kõigi oma tegevustega igavesti ja et maa peal tehtu võib jätkuda taevas“ (G. Homer Durham, *Evidences and Reconciliations*, 3 kd., 1. kd. [1960], lk. 323).

- Paluge ülesande saanud klassiliikmel jagada oma tunnistust juhatarest ja toest, mida tema patriarhaalne õnnistus on andnud talle tema elus.

Patriarhaalse õnnistuse saamine

Patriarhaalse õnnistuse saamiseks tuleb meil täita teatud isiklikud nõuded. Me peame:

1. olema Kiriku väärilised, ristitud liikmed;
2. soovima saada Issandalt juhatast;
3. olema uurinud evangeeliumi ning teadma patriarhaalse õnnistuse eesmärki;
4. olema piisavalt küpsed, hindamaks selle õnnistuse tähtsust ja saama sellest julgustust;
5. saama soovitusi oma piiskopilt või koguduse juhatajalt;
6. määrama kokkusaamise vaikonna patriarhiga oma patriarhaalse õnnistuse saamiseks.

Enne kui me läheme õnnistust saama, peaksime me palvetama, et end vaimselt ette valmistada ja me peaksime palvetama patriarhi eest, et ta võiks olla meie nimel inspireeritud. Me võime enda ettevalmistamiseks ka paastuda.

- Palu ülesande saanud klassiliikmel kirjeldada, kuidas ta valmistus oma patriarhaalse õnnistuse saamiseks.

Kui patriarhid annavad meile õnnistuse, siis nad lindistavad selle. Seda tehakse seepärast, et nad saaksid anda meile meie õnnistusest kirjaliku koopia. Üks koopia jääb ka Kiriku ametlikku arhiivi. Sellisel juhul võime me saada oma õnnistuse kaotamise korral Kirikust uue koopia.

10-a, Patriarhaalsed õnnistused ilmutavad päritolu ja töötavad õnnistusi, mida võib saada õiglase elu kaudu.

Kuna patriarhaalne õnnistus on personaalne ja püha, tuleks seda hoida kindlas, kuid kättesaadavas kohas. Selle sisu tuleks jagada vaid lähedaste pereliikmetega. Selleks, et patriarhaalsed õnnistused meid aitaksid, peaksime me neid sageli uurima. Kui me teeme seda, siis me saame teada, mida me peame tegema lubatud õnnistuste saamiseks.

Kokkuvõte

Järgnev lugu näitab, kuidas ühte inimest õnnistati, kui ta järgis usvalt ühte nõuannet, mis oli antud talle tema patriarhaalse õnnistuse ühes osas.

„Ma olin alati tundnud, et mul oli elus mingi eesmärk ning et ma viin täide ühe suure missiooni, kuid ma ei teadnud, kuidas seda teostada, kuna ma olin jõudnud täisikka, ilma et ma oleksin osanud piisavalt lugeda või kirjutada.

Ma arvasin, et ma olin sama tark kui teised poisid, kuid mu koolihinded viitasid vastupidisele – ma olin tõeline kahemees. Hulk kooli poolt määratud teste, mis põhinesid lugemisel, näitasid, et ma ei olnud eriti tark – et võib-olla ei peaks ma üksinda ringigi käima. Väga lihtsad akadeemilised põhioskused, mida teised poisid täitsid kergelt, olid mulle liiga rasked. Teismelisena palusid teised poisid mul korra öelda täht-tähe haaval sõna *gaas*, mida ma ei suutnud teha. Kogenud ainult ebaõnnestumist, hakkasin ma tundma, et ma pean tõesti olema rumal, täpselt nii nagu teised inimesed olid mõnda aega mõista andnud ning mida nad hakkasid nüüd ka otseselt minu kohta välja ütleva.

Ma „lõpetasin“ keskkooli ainult seetõttu, et see tundus olevat koolile kõige lihtsam viis vabaneda probleemist, milleks oli õpilase õpetamine, kes oli nende arvates võimetu isegi kolmanda klassi tasemel lugema õppima.

Imelikul viisil tuli minu esimene kontakt taastatud evangeeliumi tõdedega siis, kui ma olin neljateistaastane ning üritasin lugeda ühte raamatut, mille ma leidsin pere raamaturiulist. Ma olin leidnud Mormoni Raamatu, mis kuulus minu emale, kes oli Kiriku liikmeks ristitud Tennessee lõunaosas palju aastaid tagasi. Kuid tema eraldatuse tõttu teistest Kiriku liikmetest, ei õpetatud talle kunagi palju evangeeliumist ning ta jäi peagi eemale. Tal puudusid teadmised ja soov õpetada oma lastele Mormoni Raamatus sisalduvat evangeeliumi.

Ma lõpetasin vaevaliselt Joseph Smithi tunnistuse, lugedes vaid lihtsaimaid sõnu ja jättes vahele pikemad, millest ma ei saanud aru. Ei ole üllatav, et vahel lugesin ma ilma igasuguse mõtteta, kuid mingil põhjusel tuli minu peale vaim ja ma olin veendunud, et see, mida ma üritasin lugeda, oli tõde. See, mida ma olin võimeline lugema, andis mulle soovi teada rohkem Kirikust, nii et järgmisel pühapäeva hommikul rändasin ma hääletades linna teise otsa, et minna Mormoni

Kirikusse. See oli kaheksa-aastase perioodi algus, mille ma veetsin evangeeliumi kohta tunnistust omandades, mis oli piisav selleks, et ma lõpuks . . . kahekümne kahe aastaselt ristimisvetesse astusin.

Nüüd, kui ma olin Kiriku liige ja olin astunud rajale, mis viib selestilise ülenduseni, ei olnud ma enam rahul oma isikliku arengu ja saavutuste puudulikkusega. Ma tahtsin suurendada oma väärilisust ja kasulikkust tema kuningriigis ning selle saavutamiseks pidin ma õppima palju, sealhulgas ka lugema.

Seejärel tegin ma nii, nagu soovitatakse alati teha, kui me teeme otsuseid ja plaane, mis mõjutavad meie igavest arengut – ma pöördusin Issanda poole juhatuse saamiseks ning seda anti mulle patriarhaalses õnnistuses, milles öeldi:

„Sa oled Jumala silmis välja valitud, nagu oli muiste Paulus, valitud teener, kellele on antud vägi ja võimed teha head tööd. Jätka oma teadmiste otsimist ja palveta ning palu tarkust, et sa võiksid ülistada oma Taevast Isa oma mõistusega.“

Kui Issand arvas, et ma olen võimeline õppima, siis ma *suudaksin* seda teha! Kuid ma sain aru, et seda õnnistust ei saa pidada iseenesest-mõistetavaks, et seda ei täideta automaatselt ilma minupoolsete mõtete ja tegudeta. Selle õnnistuse, nagu ka kõigi patriarhaalsete õnnistuste täitumiseks oli vaja minupoolset väärilisust ja soovi teha asju, mis olid vajalikud nende õnnistuste esile toomiseks.

Nüüd oli mul usku, et ma suudan Issanda abiga õppida, kui ma vaid asun asja kallale ja ma tegin seda, õppides kuus päeva nädalas hommikul kella kuuest kuni keskööni välja.

Ma kulutasin kolmsada dollarit plaatide komplekti peale, mis sisaldas tähestiku tähti. Ma veetsin õhtu-õhtu järel õppides pähe tähestikku ja hääldades häälikuid, et ma oleksin võimeline õppima lugema ja kirjutama. Ma ei olnud ikka veel võimeline hästi kirjutama, kuid ma suutsin juba lugeda, lahates sõnu nii kaua foneetiliselt, kuni ma sain neist aru.

Olles täis enesekindlust oma äsjaavastatud lugemis- ja kirjutamisvõime tõttu, registreerisin ma ennast Ohio Riiklikku Ülikooli. Ma proovisin teha märkmeid, kui professorid loenguid pidasid, kuid mul oli raskusi sõnade moodustamisel, selleks et neid üles kirjutada. Ma lahkasin ikka veel foneetiliselt peaaegu kõiki sõnu ning selle tulemusena olin ma võimeline üles kirjutama vaid väga vähese hulga professorite õpetustest. Ning ilma korralike ja täielike konspektideta oli mul võimatu õppida ja eksamiteks ette valmistuda ning taas lõppesid mu akadeemilised üritused läbikukkumisega ja ma olin sunnitud ülikoolist lahkuma.

Ma olin heidutatud ja hakkasin kahtlema oma võimes akadeemiliselt midagi saavutada, kuid ma olin saanud õnnistuse ja lubaduse, et ma *suudan* õppida. Saades siis aru, et selle lubaduse täitumine oleneb ainult minu usust *ja* tööst, jätkasin ma tööd lugemis- ja kirjutamis- oskuse täiendamisel.

Uskudes Issanda lubadusse, et ta õnnistab mind, kui ma täidan oma osa, registreerisin ma ennast Ricks kolledisse. Ma ei jätnud kunagi tegemata koduõpetust ning täitsin ustavalt kõiki ülesandeid ja kohustusi, milleks mind Kirikus volitati – ja õppisin kaheksateist tundi päevas. Ma pidin ikka veel töötama lugemis- ja kirjutamis- oskuse kallal, kuid võisin nüüd juba koheselt sõnadest aru saada, kui enne pidin neid lahkama. Minnes eksamit andma, õppisin ma pähe *iga* sõna märkmeist, nii et ma võisin need eksami ajal tähtsaval kirja panna. Lõpetades Ricksi, oskasin ma väga hästi lugeda ja olin kiitusega õpilane, väga heade hinnetega!

Praegu on mul bakalaureuse kraad Brigham Youngi Ülikoolist ja ma olen lõpetanud ihaldatud õpingud heade hinnetega.

Issanda lubadus, et mulle oli antud võime teha head tööd, oli täitunud, nii nagu täituvad ka teised patriarhaalses õnnistuses antud lubadused, kui mul on vaid Temasse usku ja kui ma *töötan* nende õnnistuste täitumise kallal“ (Dorvis Rodgers, *You Shall Glorify Your Father in Heaven With Your Intelligence*, Margie Calhoun Jenseni raamatus *When Faith Writes the Story* [1973], lk. 34–37).

See poiss oli ettevalmistunud ja kuulekas; selle tulemusena oli tema patriarhaalne õnnistus talle juhiste allikaks ja trööstiks. Me peaksime rakendama sedasama usku oma patriarhaalsetes õnnistustes lubatud õnnistuste saamiseks.

Üleskutsed

Valmistuge saama oma patriarhaalset õnnistust, kui teil seda veel ei ole.

Kui te olete oma õnnistuse saanud, siis lugege seda sageli ja pürgige elama lubatud õnnistuste vääriliselt.

Täiendavad pühakirjakohad

- Esimene Moosese raamat 49:1–28 (patriarh Iisrael õnnistab oma poegi)
- Õpetus ja Lepingud 107:39–56 (Kaksteist pühitsevad ametisse õpetajaid; patriarhaalne preesterlus muistsetel aegadel)
- Õpetus ja Lepingud 124:91–92 (patriarhid saavad võtmed õnnistuste andmiseks)

- Mooses 6:1–6 (mälestuste raamatut peeti Aadama laste õnnistamiseks)
-

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Paluge klassiliikmel, kes on saanud patriarhaalse õnnistuse, jagada oma tunnistust selle juhatustest ja õnnistustest tema elus. (Hoiatage teda, et patriarhaalne õnnistus on personaalne ning seda ei peaks teistele ette lugema. Samal põhjusel ei peaks ta olema väga detailne õnnistuses antud lubaduste ja juhiste koha pealt.)
2. Tehke teisele klassiliikmele ülesandeks rääkida sellest, kuidas ta valmistus oma patriarhaalse õnnistuse saamiseks.
3. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

VAJADUS ÜLDJUHTIDE JÄRELE

11. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil aru saada, miks kutsub Issand üldjuhte ja kuidas meid õnnistatakse nende toetamise kaudu.

Sissejuhatus

Kui Päästja elas maa peal, organiseeris Ta oma kiriku ja pühitses mehi preesterlusse. Tema kutsutud meeste hulgas olid ka kaksteist apostlit ja teised, kes kandsid Temast tunnistust ja aitasid vaadata Kiriku üle. Pärast oma surma ja ülestõusmist külastas Ta nefilasi Ameerikas ja organiseeris seal oma Kiriku samal viisil. Ta pühitses kaksteist jüngrit nefilasi teenima samamoodi, nagu kaksteist apostlit teenisid Kirikut vanas maailmas.

Praegusel viimasel ajal on Issand asutanud prohvet Joseph Smithi kaudu taas õige Jeesuse Kristuse Kiriku. See organiseeriti ilmutuse põhjal ja sellel on kaksteist apostlit täpselt nii, nagu Kirikul sellel ajal, kui Päästja oli maa peal. Issand on kutsunud lisaks apostlitele ka teisi aitama kogu Kirikut juhtida ja juhatada. Neid mehi kutsutakse üldjuhtideks.

- Näidake pilti 11-a „Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku Esimene Presidentkond ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorum“.

Üldjuht on Melkisedeki preesterluse kandja, kes on kutsutud Issanda poolt teenima ühes järgmises ametis.

Esimene Presidentkond

Esimene Presidentkond koosneb Kiriku presidendist ja tema nõuandjatest. Presidendil on kõik võtmed ja volitus, mis on viimasel ajal Kirikule taastatud. President vaatab koos oma nõuandjatega kogu Kiriku üle ning omab võimu ja volitust täita kõiki kohustusi preesterluse ametites ja Kirikus.

Kiriku presidendil on preesterluse võtmed juhendada kõigis Kiriku vaimsetes ja ilmalikes asjades. Tal on õigus anda vaikonna juhatajatele, piiskoppidele, patriarhidele ja teistele võtmeid, mis kuuluvad konkreetsete ametite juurde nende geograafilistel aladel.

Esimene Presidentkond

Vanem Thomas S. Monson
esimene nõuandja

President Gordon B. Hinckley

Vanem James E. Faust
teine nõuandja

Kaheteistkümne Apostli Kvoorum

Boyd K. Packner

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

*11-a, Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku Esimene Presidentkond
ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorum.*

President Joseph F. Smith kirjutab, et „igale mehele, kes on pühitsetud mingisse preesterluse ametisse, on delegeeritud vastav volitus. Kuid on vajalik, et kõik selle volituse all tehtud teod oleksid tehtud õigel ajal ja õiges kohas, õigel viisil ja õige korra järgi. Võim, millega neid töid juhatatakse, kujutab endast preesterluse võtmeid“ (*Gospel Doctrine*, 5. tr. [1939], lk. 136).

Kaheteistkümne Apostli Kvoorum

Kaheteist apostlit on kutsutud Issanda poolt eralisteks Kristuse tunnistajateks. Nad tegutsevad Esimese Presidentkonna juhatusel.

Seitsekümmend

Seitsekümmend tegutseb Issanda nimel ja Kaheteistkümne juhatusel Kiriku ülesehitamisel ja selle tegevuse korraldamisel kõikide rahvaste keskel (vaata ÕL 107:34).

Juhtiv Piiskopkond

Juhtiv Piiskopkond on aaronliku preesterluse juhatus, mis tegutseb Kaheteistkümne Kvoorum ja Esimese Presidentkonna juhatusel. Juhtiv piiskop ja tema kaks nõuandjat valvavad Kiriku füüsiliste ehk ilmalike asjade üle.

Lisaks üldjuhtidele on kutsutud paljud mehed piirkondlikeks juhtivateks seitsmekümneteks. Nad ei ole üldjuhid, kuid nad on kutsutud appi, et ehitada Kirikut üles maailma erinevates piirkondades.

Üldjuhtide kohustused

Üldjuhid on Jeesuse Kristuse esindajad. Päästja ise on Kiriku pea ja juhib seda ilmutuste kaudu prohvetile ja teistele üldjuhtidele. Nende meeste kaudu ilmutab Issand oma tahet ja õpetab meile kõike, mis on meie päästmiseks vajalik.

Üldjuhid esindavad Päästjat paljudel erinevatel viisidel.

1. Nad reisivad kõikjal kogu maailmas, et aidata ja juhendada Kiriku liikmeid ning kohalikke Kiriku juhte.
2. Nad hoiavad Kirikut ühtsena ning jälgivad, et õpetatakse õigeid õpetusi.
3. Nad pühitsevad ametisse kohalikke preesterluse juhte nagu näiteks vaikonna juhatajaid ja vaikonna patriarhe.
4. Nad valmistavad ette ja peavad kõnesid üldkonverentsidel ja muudel koosolekutel. Kui need mehed kõnelevad Püha Vaimu mõjul, siis see on sama, nagu Kristus ise räägiks. Issand ütles, et ei ole vahet, kas Tema sõna räägitakse Tema häälega või Tema teenijate häälega (vaata ÕL 1:38). Sel viisil nad õpetavad ja inspireerivad nii Kiriku liikmeid kui ka neid, kes ei ole liikmed.

5. Kaksteistkümmend on kutsutud erilisteks Jeesuse Kristuse tunnistajateks kogu maailmale. Nad jagavad tunnistust Kristuse jumalikkusest kõikjal, kuhu nad lähevad. Ka teised üldjuhid jagavad oma tunnistust Päästjast.
6. Neil on vastutus juhatada kõiki Kiriku administratiivasju.
7. Kõikide nende kohustuste juures on nad ka isad ja abikaasad. Teiste Kirikus olevate isade sarnaselt on neil kohustus juhendada omaenda peresid ning juhatada neid selestilisse kuningriiki.

Meie vajadus üldjuhtide järele

Taevane Isa on ilmutanud kogu ajaloo jooksul oma tahet maa peal elavatele inimestele oma prohvetite kaudu. See on tõde, sõltumata sellest, kas me räägime Noa, Moosese või Joseph Smithi ajast. Olukord võib muutuda, kuid tõde jääb muutumatuks. Kuna me vajame pidevalt Jumalalt juhatust, on Ta andnud meile prohveti, apostlid ja teised üldjuhid, et juhatada meid tänapäeval.

Järgnev lugu räägib, kuidas ühte inimeste rühma õnnistati sellepärast, et nad kuuletusid prohvetile:

„1959. aasta juulis oli planeerimine lõpuks lõpusirgele jõudnud. Kolmkümmend ustavat tahiitlast olid töötanud, säästnud ja ohverdanud, et koguda vajalikku raha reisiks Havai templisse. Misjoni jahi *Paraita* (otseselt tõlkelt Suur Ülemus) dokki viimine, parandamine ja ülevärvimine oli nõudnud palju tööd. Seejärel oli olnud probleeme Prantsuse valitsusega. [Kapten, vend Tapu, suutis lõpuks veenda sadama ülemat, ning nad veensid üheskoos Prantsuse kuberneriga lubama pühadel purjetada *Paraital* Havaile.]

Vend Tapu ei saanud luba mitte ainult Prantsuse ametivõimudelt, vaid ta kirjutas ka Salt Lake Citysse, et saada luba president David O. McKaylt. Luba saadi ja kõik oli valmis.

Seejärel tuli saatuslik telefonikõne misjonikontorist. Kõik, kes ootasid seda reisi, pidid kogunema enne lahkumist koosolekule misjonikodusse. . . .

Sel päeval oli saabunud eriline saadik, Ernest C. Rossiter, otse president McKay juurest Salt Lake Cityst. Tema toodud uudised löid meid tummaks. Pühadel paluti oma kauaoodatud reisi mitte ette võtta. Vend Tapu sõnade järgi ei andnud president McKay mingit seletust. Ta vaid palus vend Rossiteri: „Mine ja peata nad. Nad ei saaks sellega hakkama ja kui meie lubame neil tulla, tuleb meil probleeme [Prantsuse] valitsusega. Me oleme nende eest vastutavad. Nii et mine ja peata nad.“

Misjonijuhataja Christiansen väljendas misjonipäevikus oma rahutust, kui ta rääkis pühadega, kes olid valmis laevale astuma:

„Ma olin väga mures ja tundsin vajadust Issanda abi järele, et saada Temalt tuge, andes selgitust nendele alandlikele, ustavatele liikmetele, kes lootsid nii väga saada oma endaumendid Tema Pühas Kojas. Ma paastusin ja palvetasin selle pärast. Ma kutsusin kokku preesterluse liikmete koosoleku 15. juulil 1959. aastal kella kaheksaks ning palusin samuti kuuel ustaval vennal tulla minu kabinetti 7.30-ks ja rääkisin neile vanem Rossiteri abiga otsusest, mis oli tulnud Esimeselt Presidendi-konnalt. Me ütlesime, et me soovime nende palveid ja usku selle sõnumi esitamisel kella kaheksaks kokku kogunevatele preesterluse liikmetele. Kui vanem Rossiter ja mina olime lõpetanud nendele meestele kõnelemise, rääkisid nad vastuseks lühidalt oma mõtetest ning kui ma kuulsin neid rääkimas nende soovist kuuletuda meie maa peal oleva prohveti nõuande, tekkis minus suur rõõm.

Me läksime preesterluse liikmete koosolekule. Pärast Esimese Presidendi-konna sõnumi kuulmist väljendasid nad oma veendumust, et kui see sõnum oli tulnud Kiriku juhtidelt, siis pidi see tulema Issanda inspiratsioonil, ning et antud nõuande kuuletumine oli ainukeseks viisiks näidata oma armastust ja tänu Temalt saadud õnnistuste eest. Seejärel palusin ma neil hääletada ning kõik käed tõusid Esimese Presidendi-konna otsuse vastuvõtmiseks.“

Reis jäeti ära ning vanem Rossiteril ja vanem Christiansenil ega ustavatel Tahiti pühadel ei olnud tõepoolest aimugi, miks Jumala prohvet oli käskinud neil mitte sõita. Nad jätsid oma reisi ära, kuna neil oli usku prohvetisse.

Hiljem läks kapten Tapu tagasi purjeka juurde, kus üks mehaanik ütles talle, et üks väike hammasratas oli vigastatud ning see peaks veel vastu vaid 100 kuni 150 tundi. Purjekas lasti vette sellele faktile vaatamata ja ankurdati. . . .

Laeva kapten, vend Tapu, kandis ette: „Paar päeva hiljem helistati mulle. Ma olin parajasti misjonikontoris töötamas meie Kiriku kohaliku ajakirja kallal. Kõne oli sadama kaptenilt. Ta ütles: „Hei, teie paat lekib!“ Ma vastasin: „Mis? See alles lasti dokist alla!“ Tema aga lausus: „Teie paat lekib. Kiirustage!“ Ma kiirustasin sadamasse ja paat oli juba poolenisti vee all. Mu esimene tüürimees oli paadi all toimuvat uurimas. Ta avastas, et üks kõõgi väljalasketoru oli roostetanud. Remondimees oli üle värvunud mõned väga pehkinud laud ja roostes toru. See oligi nüüd katki läinud ja vesi voolas sisse.

„Mida te ütleksite selle kohta, kui me oleksime kaks-kolmsada miili kaldast eemal päästapaadis? Kui me oleksime purjetanud plaanide kohaselt, oleksime me olnud sedavõrd kaugel selleks ajaks, mil pehkinud puu ja roostes toru alla andsid.“

Ajal, mil pühad võtsid Tahitil kuulda prohveti nõu, ei saanud nad aru president McKay põhjusest muretsemiseks. Kuid nüüd nad said aru Jumala teguviisidest. Vend Tapu väljendas seda teadmist, kui ta ütles: „Seepärast oli mul alati tunnistus president McKayst, Issanda tõelisest prohvetist.““ (R. Lanier ja JoAnn M. Britsch, *A Prophet's Warning*, *New Era*, märts, 1976, lk. 12, 14).

Üldjuhid räägivad Kristuse nimel. Issand on öelnud, et mida iganes nad räägivad Püha Vaimu juhatusel, see on pühakiri, see on Issanda tahe, Issanda mõte, Issanda sõna, Issanda hääl ja Jumala võim päästmiseks (vaata ÕL 68:4).

Kuna need mehed on Päästja esindajad maa peal, siis on oluline, et me teame, mida nad räägivad ning järgime nende õpetusi. Üldjuhid on rõhutanud meie päevil paljusid tähtsaid Issanda õpetusi: nad on soovitanud meil pidada pereõhtuid. Nad on palunud meil aidata kaasa templite ehitamisele ning teha pereajaloo tööd. Nad on õpetanud meile isiklikust ja perekondlikust ettevalmistusest (s.h. toidutagavaradest). Nad on väljendanud, kui vajalik on see, et iga liige teeks misjonitööd.

- Paluge klassiliikmetel mõelda sellele, kuivõrd kiiresti on maailm muutunud viimase kümne-kahekümne aasta jooksul. Kuidas aitab prohvetite kuulda võtmine meil võtta vastu tänapäeval esinevaid väljakutseid?

Üldjuhtide toetamine

Issand ei sunni meist kedagi oma teenritele kuuletuma. Me võime neid kas vastu võtta või siis tõrjuda. Siiski on suur õnnistus olla võimeline võtma vastu ja toetama üldjuhte ning meie teisi juhte. Me teeme seda ametlikult teatud koosolekutel, kus meil palutakse anda Kiriku juhatajatele oma toetav hääl. Me näitame oma soovi neid toetada oma parema käe tõstmisega. Kuid üldjuhtide toetamine nõuab rohkem kui lihtsalt parema käe tõstmist. Me toetame üldjuhte tõeliselt nende õpetuste vastuvõtmisega ning nende nõuannete ja juhatajate järgimisega.

Need mehed on Jeesuse Kristuse esindajad ja saavad temalt jätkuvalt ilmutusi. Me austame Päästjat Tema esindajate austamisega. Me austame ja peame lugu meie elavatest prohvetitest nende õpetustele kuuletumisega, nende eest palvetamisega ja enestele nende järgimiseks jõu palumisega. (Vaata Heebrealastele 13:17–18 ja ÕL 107:22.) Me toetame neid ka oma piiskopi või koguduse juhataja toetamisega, sest ta tegutseb nende juhendusel.

Nende osaks, kes toetavad üldjuhte, saavad suured õnnistused. Issand on öelnud, et need, kes usuvad prohvetite õpetustesse ja jätkavad usus kuni lõpuni, saavad kõik, mis on Jumalal (vaata ÕL 84:36–38). Mormoni Raamat räägib ühest suurepärasest mehest, kelle nimi oli Amu-

lek, kes võttis vastu Jumala prohveti. Üks ingel külastas Amulekki ja rääkis talle, et prohvet Alma tuleb teda külastama. Ingel ütles: „Sa võta ta vastu oma majja ja anna talle süüa ja ta õnnistab sind ja sinu koda ja Issanda õnnistus on sinu ja sinu majapidamise peal“ (Alma 10:7). Amulek kutsus Alma oma koju ning andis hiljem oma tunnistuse nendest suurepäraresetest õnnistustest, mis said temale ja tema perele osaks prohveti vastuvõtmise tõttu.

- Lugege Alma 10:10–11. Kuidas me võime saada Amuleki poolt kirjeldatud õnnistusi?

Ükski üldjuht ei pruugi kunagi külastada meie kodu, kuid me võime saada samalaadseid õnnistusi, kui me kiidame heaks üldjuhte nende inspireeritud nõuannete järgimisega oma kodudes.

- Paluge klassiliikmetel jagada kogemusi, mis neil on olnud seoses mõne üldjuhi kõne kuulamise või tema sõnade lugemisega. Miks on oluline järgida üldjuhtide nõuannet?

Kokkuvõte

Üldjuhid on Päästja esindajad. Nad hoiavad preesterlust ja Issanda Kiriku töö juhatamise võtmeid. Kui me järgime nende nõuandeid ja toetame neid oma usu, kuulekuse ning palvetega, saame me suuri õnnistusi.

President Harold B. Lee ütles: „Keegi on öelnud . . . ja ma usun, et see on täiesti tõsi: „Inimene ei ole täielikult pöördunud enne, kui ta näeb Jumala võimu selle kiriku juhtide kohal ning kui see siseneb tema südamesse nagu tuli.“ Niikaua, kuni selle Kiriku liikmetel ei ole veendumust, et neid juhitakse õigel viisil, ja neil ei ole veendumust, et need Jumala mehed on mehed, kes on inspireeritud ning õigel viisil Jumala poolt määratud, ei ole nad tõeliselt pöördunud“ (Conference Report, apr., 1972, lk. 118; või *Ensign*, juuli, 1972, lk. 103).

Paluge tunni lõpetuseks lasta klassiliikmetel laulda „Tänu, Looja, Sul’ prohvetitest“ (*Kiriku lauluraamat*, lk. 36; või *Evangeeliumi põhimõtted*, lk. 260).

Üleskutsed

Paluge oma perekondlikes ja isiklikes palvetes Issandat, et ta õnnistaks üldjuhte.

Paluge endale tunnistust ja jõudu, et järgida prohvetit ja teisi üldjuhte.

Täiendavad pühakirjakohad

- Neljas Moosese raamat 12:6 (Issand ilmub oma prohvetitele)
- Aamos 3:7 (Issand ilmutab oma prohvetitele oma saladusi)

- Luuka 1:59–79 (Issand on rääkinud inimestele alati prohvetite kaudu)
- Õpetus ja Lepingud 21:4–6 (prohvet räägib sõnu otsekui Jumala suust)
- Õpetus ja Lepingud 43:1–7 (Kirikut puudutavad ilmutused antakse ainult prohveti kaudu)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

ISIKLIKUD JA PEREKONDLIKUD KOHUSTUSED

ISA KOHUSTUSED SEOSSES OMA PERE HEAOLUGA

12. õ p p e t u n d

Selle õppetunni eesmärgiks on aidata meil aru saada, kuidas on isa kohustatud oma pere vajadustele mõtlema ja nende eest hoolt kandma.

Sissejuhatus

Üks Issanda prohvet ütles: „Pere on kõige olulisem organisatsioon nii ajas kui igavikus. Meie eesmärk elus on luua endile igavesed perekonnad“ (Joseph Fielding Smith, Conference Report, apr., 1972, lk. 13; või *Ensign*, juuli, 1972, lk. 27).

Isa peab hoolitsema oma pere vajaduste eest

Prohvetid ja apostlid on õpetanud, et „jumaliku plaani järgi on isal kohustus juhatada oma perekonda armastuses ja õigsuses, ning tal on vastutus kaitsta oma perekonda ja hoolitseda oma perekonna vajaduste eest“ (Perekond: Läkitus maailmale, *Ensign*, nov., 1995, lk. 102). See püha kohustus, mis on meile Issanda poolt antud, on kõige olulisem töö, mida isad kunagi teostavad. President David O. McKay väitis, et „ükski edu mujal ei suuda kompenseerida kodust ebaõnne“ (tsiteerinud J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* [1924], lk. 42, Conference Report, apr., 1935, lk. 116).

Pere on koht, kus hoolitsetakse laste eest ning õpetatakse neile igavesi põhimõtteid. „Kõige olulisem Issanda töö on see, mida me teeme omaenda kodus“, ütles president Harold B. Lee (Regional Representatives Seminar Report, apr., 1972, lk. 2). Mitte ükski teine õpetaja ei suuda mõjutada meie lapsi nii, nagu meie võime seda teha lapsevanemadena. Sel põhjusel peame me õpetama oma lapsi nii oma tegude kui ka sõnadega. Meil on töotus, et kui me oleme oma naiste ja lastega templis kokku pitseeritud ning elame ustavalt evangeeliumi põhimõtete järgi, siis me saame elada igaveste peredena koos seestilises kuningriigis (vaata 36. peatükk „Igavene elu“ *Evangeeliumi põhimõtete käsiraamatus*).

Pere füüsiliste vajaduste eest hoolitsemine

Isadena oodatakse meilt oma pere füüsiliste vajaduste eest hoolitsemist. Oma pere füüsiliste vajaduste eest hoolitsemiseks peaksime me:

1. Tegema ausat tööd.
2. Koostama pere eelarveid koos oma naisega.
3. Õpetama oma lapsi tööd tegema.
4. Kandma hoolt, et kodus leiaks aset toidutagavarade hoidistamine ja säilitamine.

Kaasaja pühakirjad õpetavad, et need, kes on võimelised töötama, kuid ei tee seda, ei pea sööma töömehe leiba ega kandma töömehe riideid (vaata ÕL 42:42). Issand on öelnud, et kui laiskleja ei muuda oma teguviise, ei saa ta võtta vastu samu õnnistusi, mida võtavad need, kes töötavad. Ta võib isegi kaotada oma koha Kirikus (vaata ÕL 75:29). Niikaua, kui meie töö on aus ja rahuldav, ei oma see tähtsust, millist tööd me teeme.

Mees peaks koostama koos oma naisega pere eelarve. Tema teenitud palk ei kuulu üksnes temale – see kuulub kogu perele. Ta on vastutav selle eest, et oleksid rahuldatud iga perekonnaliikme rahalised vajadused, mitte üksnes tema enda omad. Kui ta annab endast parima pere füüsiliste vajaduste eest hoolitsemisel, siis Issand õnnistab teda, ning tema naine ja lapsed saavad viia täide nende õiguid ülesandeid perekonnas.

- Näidake pilti 12-a „Üheskoos töötavad perekonnad on õnnistatud nii ilmalikult kui ka vaimselt.“

Lapsi tuleks innustada ning neile tuleks võimaldada nii palju haridust kui vähegi võimalik, kindlustamaks, et nad on oma elutööks valmis. Nii kaua kui võimalik, ei tohiks neid panna kooli asemel tööle. See aga ei tähenda seda, et meie lapsed ei peaks tegema tööd kodus. President Harold B. Lee soovitas lapsevanematel anda oma lastele konkreetseid koduseid ülesandeid, et peletada eemale igavust ning anda neile võimalus arendada küpseid tööharjumusi (vaata „Preparing Our Youth“, *Ensign*, märts, 1971, lk. 3).

Üks lastele antavatest ülesannetest võiks olla pere aia eest hoolitsemine. Meil on soovitatud teha oma köögiviljaaiad, et kasvatada ise osa meie toiduvajadustest ning panna seejärel tagavaraks nii palju toitu kui vähegi võimalik. President Spencer W. Kimball on soovitanud igal perel „kasvatada kõik oma vajadusteks tarvilik toit võimaluse korral ise omaenda maalapil. . . . Arendage oma oskusi kodusel toiduainete säilitamisel ja hoidistamisel. Me kinnitame taas Kiriku alatist varasemat nõuannet koguda ja säilitada aastast tagavara“ (Conference Report, apr. 1976, lk. 170–171; või *Ensign*, mai, 1976, lk. 124).

- Millised on mõned ülesanded, mida te võite perega teha oma lastele töötamise õpetamiseks? Kuhu me võime pöörduda abi saamiseks, kui meil ei ole võimalik hoolitseda oma pere füüsiliste vajaduste

12-a, Üheskoos töötavad perekonnad on õnnistatud nii ilmalikult kui ka vaimsetl.

eest? (Me peaksime alati paluma kõigepealt abi pereliikmetelt ja sugulastelt, kellel on ehk võimalik abistada. Kui nemad ei saa meid aidata, peaksime me pöörduma Kiriku poole ja võtma ühendust oma kvoorumit juhtidega. Valitsuse sotsiaalabi organisatsioonidega tuleks võtta ühendust vaid sel juhul, kui Kirik ei ole võimeline meid vajalikul kombel aitama.)

Oma pere vaimsete vajaduste eest hoolitsemine

Selleks, et hoolitseda oma pere vaimsete vajaduste eest, me saame:

1. Õpetada evangeeliumi oma naisele ja lastele.
2. Pidada iga päev perepalvet.
3. Teha oma kodud kohtadeks, mis kutsuvad Issanda Vaimu meie juures viibima.
4. Maksta Issandale kümnist ja annetusi.
5. Pidada häid pereõhtuid.

Need kõik on pühad kohustused. Õpetus ja Lepingud toob välja, kui tähtis on eriti üks nendest kohustustest.

- Laske klassiliikmetel lugeda Õpetus ja Lepingud 68:25, 28. Mida on Issand käskinud meil oma lastele õpetada?

Isa peaks kindlustama, et tema perele õpetatakse kodus evangeeliumi. Üks parimatest viisidest, kuidas seda õpetamist alustada, on pereõhtutel. See jätab meile alati regulaarse aja perega rääkimiseks ja nende juhatamiseks. Esimene Presidentkond on innustanud kõiki lapsevanemaid „kogunema regulaarselt esmaspäeva õhtuti oma peredega kokku ja õpetama neile pühakirju . . . ning jagama nendega oma tunnistust. Lapsevanemad peaksid kasutama neid võimalusi oma lastega lähedasemaks saamiseks, nende probleemide ja eesmärkide ärakuulamiseks ning neile isiklike juhiste andmiseks, mida nad nii väga vajavad“ („Message from the First Presidency“, *Family Home Evening* käsiraamat, 1976–1977, lk. 3).

Isa peaks korraldama oma aja laste õigeks õpetamiseks nii, et ta saaks olla sageli kodus koos oma perega. Samuti on tal vaja väljendada evangeeliumi järgi elamise rõõmu oma elus korralikult Kirikule kümnise ja annetuste maksimisega, Kiriku kutsete vastuvõtmise ja täitmisega ning teistest käskudest kinnipidamisega.

- Kuidas saab Kirik aidata meil oma lapsi õpetada?

Õnnistused isadele ja peredele

- Näidake pilti 12-b „Kuningas Benjamin hoolitses nii oma perekonna füüsiliste kui ka vaimsete vajaduste eest“.

Mormoni Raamat õpetab meile suurest prohvet-kuningast ja isast, kuningas Benjaminist (vaata Moosia 2:12, 14). Vaatamata sellele, et ta oli kuningas ja prohvet, tegi ta ise tööd oma pere eest hoolitsemiseks. Ta ei oodanud, et teised teda toetaksid. Isadena peaksime me järgima tema eeskuju ning hoolitsema oma perede eest.

Aabraham on teine isa, kelle eeskuju järgi me võime seada oma elu. Talle töötati tema usu tõttu, et ta saab endale õiglase pere ja palju järeltulijaid (vaata Esimene Moosese raamat 17:3–8). Aabrahami õnnistati hoolika Issanda järgimise ja pere eest õige hoolitsemise eest. Me võime saada samade õnnistuste osaliseks, kui me hoolitseme oma perede füüsiliste ja vaimsete vajaduste eest. Lisaks sellele kasvab meie kodudes armastus ja meie pered arenevad vaimselt.

Kokkuvõte

Järgmine lugu räägib sellest, kuidas üks isa ja tema pere said õnnistuste osaliseks, kui isa võttis vastu evangeeliumi ning elas selle järgi.

Enne seda, kui Joseph Garcia ühines Kirikuga, nautis ta koos oma sõpradega napsitamist ning veetis kodus vähe aega. Selle tulemusena pidi ta naine tegema tihti abitöid koristajana, et aidata pere eest hoolitseda. Tema lapsed tundsid vaevalt oma isa. Nad kartsid teda rohkem kui austasid või armastasid.

Ühel päeval aga tutvustati teda Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku misjonäridele. Pärast pooleaastast misjonäridega kohtumist muutus tema elu täielikult. Ta lõpetas oma sõpradega baarides käimise ning ühines peagi Kirikuga. Ta hakkas veetma aega koos oma lastega, pidama pereõhtuid ning nautima väljasõite koos nende ja oma naisega. Ta koostas hoolikalt pere eelarvet, mis võimaldas tema naisel lõpetada töötamise ning veeta kogu oma aja kodus.

Ta avastas peagi, et ta nautis oma kodu ja naisega koosveedetud aega rohkem, kui ta oli eales tundnud rõõmu oma endistest sõpradest. Ta lapsed õppisid teda armastama ning nad üritavad praegu järgida tema õiglase elu eeskuju.

Üleskutsed

Hinnake, kui hästi te rahuldate oma pere vaimseid ja füüsilisi vajadusi.

Tehke endale ülesandeks oma pere vajaduste rahuldamine.

Töötage koos naise ja lastega välja plaan, mis viiks teie elu kooskõlla pühakirjade ja Kiriku juhtide nõuannetega.

Täiendavad pühakirjakohad

- 1 Timoteosele 5:8 (isad peavad hoolitsema oma perede eest)
- Moosia 27:14, 22–24 (Issand kuuleb isade palveid oma laste eest)

12-b, Kuningas Benjamin hoolitses nii oma perekonna füüsiliste kui ka vaimsete vajaduste eest.

- Õpetus ja Lepingud 68:30–31 (laiskade lapsed kasvavad üles pahelisuses)
 - Õpetus ja Lepingud 75:28–29 (isad hoolitsegu pereliikmete eest)
-

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi 29. peatükk „Perekonnad on tähtsad“ ja 32. peatükk „Elades koos igavese perekonnana“ *Evangeeliumi põhimõtete* käsiraamatus.
2. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

PERELIIKMETEGA NÕUPIDAMINE

13. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil tugevdada oma peresid oma naiste ja lastega nõupidamise kaudu.

Sissejuhatus

- Paluge klassiliikmetel laulda „On kodus arm“ (*Kiriku lauluraamat*, lk. 44).

Isad juhatavad ja suunavad õiglaselt

Meie maapealsed kodud on meie taevaste kodude alguseks. Isad, kes seda teavad, saavad aru, et neil on püha kohustus juhata ja suunata oma peresid õiglusel. Vanem N. Eldon Tanner ütles: „Iga viimse aja püha kodu peaks olema näidiskodu, kus isa on perekonnapeaks, kuid juhatab armastusega ja täielikus kooskõlas ema õiglaste soovidega. Nad peaksid taotlema üheskoos perele ühiseid eesmärke ning lapsed peaksid tundma olemasolevat armastust ja kooskõla“ (*Fatherhood, Ensign*, juuni, 1977, lk. 2).

Abielus olevate preesterluse kandjatena on meil vastutus kasvatada õiglasti peresid, kuid loomulikult ei tee me seda üksi. Meil on oma abikaasade toetus. Koos saame me ehitada üles tugeva abielu ja tuua oma pere tagasi Issanda juurde. See tähendab, et meil on vaja armastada oma abikaasasid ning pidada nendega nõu, kui me soovime Issanda Vaimust oma kodus rõõmu tunda.

Oma naise vastu armastuse ja hoole väljendamine

- Lugege Efeslastele 5:25 ja Moosia 4:14.

Issand õpetab meile selles pühakirjakohas, et me peame rajama rahu ja armastuse kodud. Selleks, et meil oleksid sellised kodud, tuleb meil teha kindlaks, et siirast armastusest ja jagamisest kujuneb meie abielu alguses välja harjumus. Kui meie kodudes ei ole praegu sellist harjumust, siis me peaksime üritama seda kujundada. See nõuab regulaarselt palvetamist üheskoos, armastuse ja austuse näitamist teineteise vastu ning ühist pühakirjade uurimist. Kõige olulisem on ehk pidada kinni Jumala käskudest ja meie abielutöötuste ajal tehtud lepingutest.

Tugev preesterluse juht on lahke ning hoolitsev oma naise vastu (vaata Efeslastele 5:25). Vanem J. Reuben Clark jun. nentis, et kui pere tahab saada selestiliseks pereks, peavad mees ja naine teineteist armastama, austama ja teineteisest lugu pidama. Nad peavad olema üksteisega kannatlikud ning lojaalsed oma abielutöotustele. Nende usk peab „ümbritsema kodu nagu soe tuli“. Kui nad teevad seda kõike, siis nende kuulekus Jumalale „juhatab neid ja valmistab neile rõõmu“ (vaata *Immortality and Eternal Life*, 2. kd. [Melchizedek Priesthood study guide, 1969], lk. 14–15).

- Mida me saame teha, näitamaks oma armastust ja hoolt oma naise vastu? Kuidas aitab armastuse ja hoole näitamine oma naise vastu rajada rahu ja armastuse kodusid?

Oma abikaasaga nõupidamine

- Näidake pilti 13-a „Pere juhtimine on palju kergem ja tõhusam juhul, kui mees peab nõu oma naisega“.

Oma naisega suhtlemine on oluline. Enamikest abielu- ja perekonna probleemidest on võimalik jagu saada, kui me peame nõu oma naiseaga ning otsime abi ja juhatus Issandalt.

- Lugege Alma 37:37. Kuidas saab meid aidata Issandaga nõupidamine?

Kui me soovime olla arukad preesterluse hoidjad, peame me rääkima naisega palvemeelselt oma probleemidest ja eesmärkidest ning arvestama temaga otsuste tegemisel. Kui me armastame oma naist, püüame me alati teada tema ideid ja otsime tema toetust selle asemel, et üritada lahendada omal käel kõiki suuri perekondlikke probleeme. Me peaksime varuma selle tegemiseks konkreetse aja, mil me saame rääkida lastest, rahaasjadest, evangeeliumist, pereõhtutest ning teistest isiklikest ja perekondlikest muredest, mis meil kõigil on. Ainult sellisel viisil oleme me ühtsed oma perekondade juhatamisel.

Abielupartnerluses on olulised mõlemad abikaasad. Mõned mehed arvavad, et kuna neil on preesterlus, on nende ülesandeks teha kõiki otsuseid, aga pühakirjad räägivad meile, et see on vale.

- Lugege Õpetus ja Lepingud 121:39, 41.

Ebaõiglane võimu kasutamine on preesterluse kuritarvitamine. Preesterluse hoidjatena on meil kohustus kuulata oma naise armastuse ja hoolega. Ja kui me neid kuulame, ei peaks me seda tegema nende ülemustena, sest nad on meie kaaslased ning meiega võrdsed. Järgnev kogemus näitab, kuidas üks preesterluse hoidja pidas nõu oma naisega.

13-a, Pere juhtimine on palju kergem ja tõhusam juhul, kui mees peab nõu oma naisega.

Vend ja õde Jackson olid mõlemad targad ja haritud. Kumbki oleks olnud suuteline paljude perekondlike asjade üle ise otsustama. Kuid selle asemel istusid nad alati maha ning arutasid üheskoos probleeme ja nende võimalikke lahendusi. Vähemalt korra nädalas, tavaliselt pühapäeva õhtuti, istusid nad köögi laua taga ning rääkisid pere probleemidest. Vahel haarati vestlusesse ka lapsed. Omavahel nõu pidades jõudis see paar peaaegu alati laste kasvatamise küsimustes omavahelisele kokkuleppele. Kuigi neil oli vahetevahel eriarvamusi, olid nad alati teineteise suhtes lugupidavad ja armastavad. Neil jagus alati tarkust küsida teineteiselt väärtuslikku nõu ja nad löid selestilisele kodule lähedase eeskuju, mida kõik nende kuus poega üritavad nüüd järgida nende enda kodudes.

- Kuidas võib ühine nõupidamine aidata mehel ja naisel vältida oma kodus vaidlusi ja probleeme? Kuidas võib see suurendada armastust nende abielus?

Oma perega nõupidamine

- Näidake pilti 13-b „Perekondlik nõupidamine aitab isal juhtida oma lapsi õigluses“.

Kui mees on pidanud nõu oma naisega, peaksid nad kutsuma kokku oma lapsed ning rääkima nendega pere eesmärkidest ja plaanidest. Kogu perega nõupidamine on väärtuslik. See aitab täiustada perekonnaelu ning süvendada armastust pereliikmete vahel. Lapsed, keda informeeritakse eelnevalt pere plaanidest, teavad, mida teevad teised, ning tulemuseks on kord ja harmoonia. Lapsed peaksid osalema võimaluse korral otsuste tegemisel ning aitama neid otsuseid täide viia.

- Millal on hea aeg perekondlikuks nõupidamiseks? (Pereõhtu on ideaalne aeg, kuid perekondlik nõupidamine ei tohiks asendada õppetundi.) Millised on mõningad teemad, mida nendel nõupidamistel arutleda?
- Näidake pilti 13-c „Isad võivad tugevdada endi ja laste vahelisi suhteid, kui nad nendega nõu peavad“.

Isade jaoks on tähtis ka see, et nad peaksid nõu iga lapsega eraviisiliselt. „Selle tulemuseks on vaid head tagajärjed, kui isa vestleb oma poegade ja tütardega korrapäraselt. Ta saab teada nende probleeme ja lootusi. Ta võib näidata neile, et hoolimata nende tegudest on ta ikkagi nende sõber“ (A. Theodore Tuttle, Conference Report, okt., 1973, lk. 87; või *Ensign*, jaan., 1974, lk. 67).

13-b, Perekondlik nõupidamine aitab isal juhtida oma lapsi õigluses.

- Millised on mõned asjad, millest te võite arutleda oma lastega selliste vestluste ajal? Kuidas võiks see tuua teid neile lähemale? (Julgustage vendi kasutama vestlusi oma laste murede kuulamiseks.)

Lastega nõupidamine ei peaks olema alati ametlik. Me peaksime kasutama iga võimalust, ükskõik kus või millal see ette tuleb, et kuulata nende probleeme. Nendega nõu pidades peaksime me vaatama nende probleeme nende seisukohalt. Me ei tohiks naerda nende murede üle või mõtelda, et need on tähtsusetud, vaid peaksime neid kuulama armastusega ja üritama aru saada ning aidata.

„On imetore, kui isa või ema istub maha koos poja või tütreaga, et arutada isiklikke probleeme (ja neil on probleemid, mida me mõistlikkuse korral ei alaväärtusta). On olemas surveid, ahvatlusi ja isegi ebaõiglasi süüdistusi, mille vastu on vaja meie poegi ja tütreid kindlustada. ... Sellistes südamest-südamesse vestlustes aitavad lapsevanemad oma lastel seada eesmäärke“ (ElRay L. Christiansen, Conference Report, apr., 1972, lk. 43; või *Ensign*, juuli, 1972, lk. 55).

- Millistest asjadest peaks üks noor mees oma vanematega rääkima? Millistest asjadest peaks isa oma lastega rääkima? (Klassiliikmetele võiks tuletada meelde, et eri inimeste probleemid on erinevad.)

Rääkides lastele oma vanematega nõupidamisest, ütles vanem Richard L. Evans: „Teil ja neil on üheskoos eriline võimalus, õigus, kohustus istuda maha ja jagada omi mõtteid ning mõelda üheskoos oma otsuste üle, nii et teid mõlemaid võiks ära kuulata ja austada – ning töötada, palvetada ja planeerida üheskoos teie õnne täiustamiseks – alati ja igavesti“ (As Parents and Children Come to Common Ground, *Improvement Era*, mai, 1956, lk. 342).

Kokkuvõte

Meile on töötatud, et kui me oleme ustavad, siis me elame rahu ja kooskõlas seelastilises kuningriigis. Kuid me peame juba praegu hakkama püüdlema ühtsuse ja armastuse poole, sest need ei teki kohe iseenesest. President David O. McKay ütles: „Ma suudan ette kujutada väga väheseid asju, kui üldse ühtegi, mis oleks kodus ebameeldivam kui ühtsuse ja kooskõla puudumine. Teisest küljest ma tean, et kodu, kus võib leida ühtsust, vastastikust abistamist ja armastust, on tükike taevast maa peal“ („Conference Report, okt., 1967, lk. 7; või *Improvement Era*, dets. 1967, lk. 34).

Kui me peame nõu oma naise ja lastega, siis me tugevdame nii neid kui iseennast ning suurendame oma peres armastust ja ühtsust.

Üleskutsed

Palvetage ja pidage korrapäraselt nõu oma naisega.

Pidage perekondlikke nõupidamisi.

*13-c, Isad võivad tugevdada endi ja laste vahelisi suhteid,
kui nad nendega nõu peavad.*

Määrake aeg iga oma lapsega vestlemiseks ning ärge unustage olla nendega rääkides palvemeelsed ja tähelepanelikud.

Täiendavad pühakirjakohad

- Galaatlastele 5:22 (Vaimu vili)
- Jaakob 2:35 (halva eeskuju mõju pereliikmetele)
- Jaakob 3:7 (mehe ja naise vahelise armastuse tähtsus)
- Õpetus ja Lepingud 121:36–38 (preesterlust kasutatagu üksnes õigluses)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi 30. peatükk „Perekonnaliikmete vastutus üksteist aidata“ *Evangeeliumi põhimõtete* käsiraamatus.
2. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

PEREGA PALVETAMINE

14. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on innustada meid pidama iga päev perepalveid.

Sissejuhatus

- Näidake pilti 14-a „Me peaksime palvetama koos oma perega igal hommikul ja õhtul“.

Meie kui isad peaksime kutsuma oma pered kokku perepalveks, et tänada oma Taevast Isa ja paluda Temalt juhiseid. Vanem Spencer W. Kimball ütles:

„Ma olen vestelnud paljude perekonnapeadega, ... kes on möönnud, et nende perepalved on ebaregulaarsed ja palju sagedamini ära jäetud kui peetud. Mõned ütlevad, et nad üritavad pidada perepalvet korra päevas, teised aga jätavad selle ära, öeldes, et nad ei saa oma peresid kokku kutsutud. Selline hooletu suhtumine eluliselt olulisse palvesse häirib mind väga. ...

Kirik nõuab tungivalt, et perepalveid peetaks igal hommikul ja õhtul. Seda palvet peetakse põlvili. ... Palvet peaks olema võimalik öelda kõigil pereliikmetel, ka kõige väiksematel“ (I Kneeled Down Before My Maker, *Instructor*, aprill, 1966, lk. 132).

Perepalve: abi kiusatusest hoidumiseks

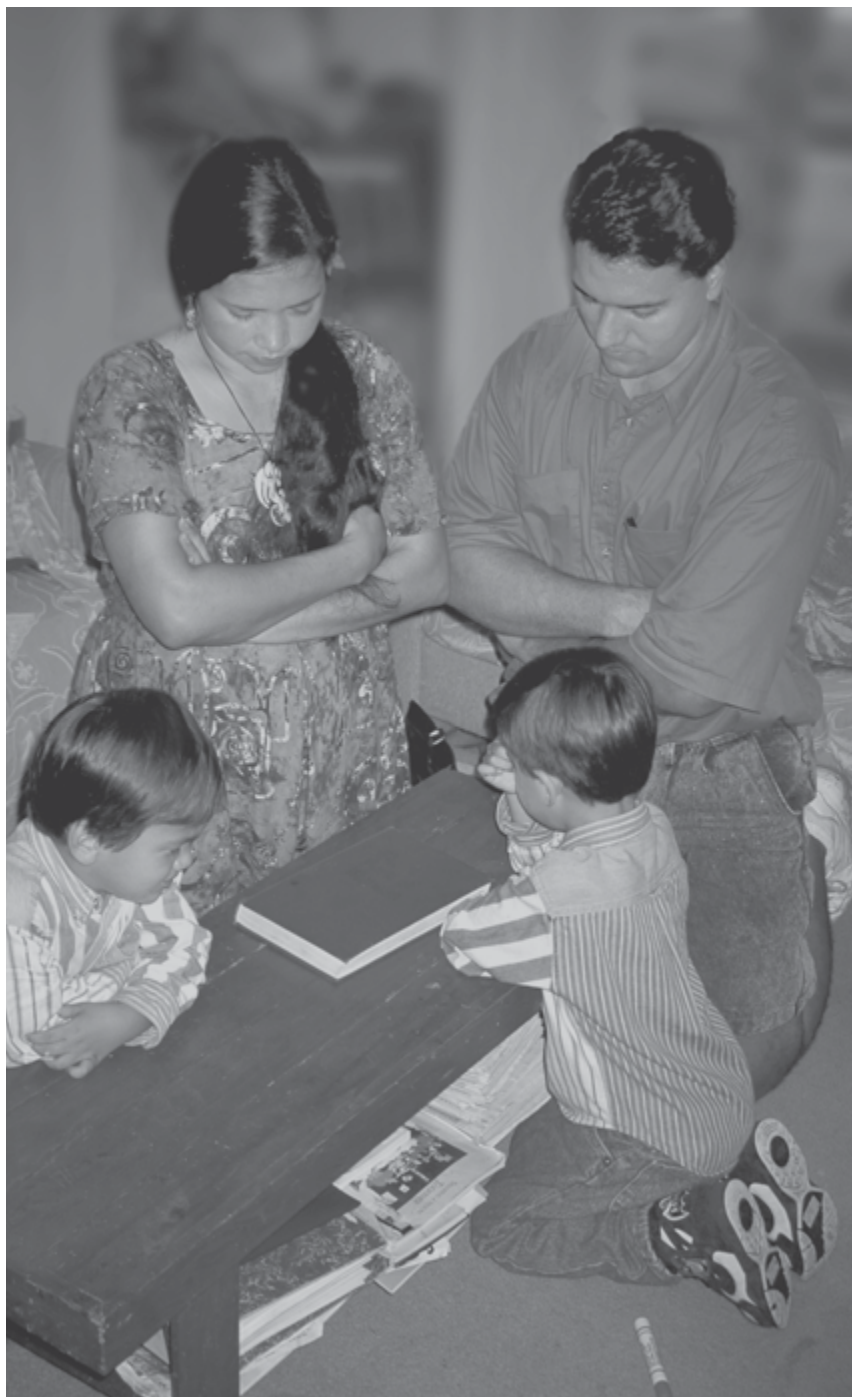
Meil on kästud palvetada meie Taevase Isa poole ja seda eriti koos oma peredega.

- Lugege 3 Nefi 18:18–21. Millise tähtsa põhjuse toob Päästja palvetamiseks? Kuidas aitab palve meil kiusatustest hoiduda?

Regulaarne perepalve võib aidata meie perel seista vastu Saatana kiusatustele. Palve kaudu võime me läheneda oma Taevasele Isale, saada tugevamaks ning lahendada kergemini oma probleemid.

Palvetamise õpetamine eeskuju kaudu

Meie kui isad peaksime kutsuma oma pered palvele ning olema neile eeskujuks. Õpetuses ja Lepingutes on kästud isadel ja emadel õpetada oma lastele palvetamist (vaata ÕL 68:28). Parim viis oma lastele palve-

14-a, Me peaksime palvetama koos oma perega igal hommikul ja õhtul.

tamise põhimõtte õpetamiseks on eeskuju. Kui me püüame nendega koos palvetada, õpivad nad palve tähtsust ning praktiseerivad seda ka oma elus.

Oma laste õpetamine ja juhatamine on iga isa kohustus; oma perega palvetamiseks ei ole vaja hoida Melkisedeki preesterlust.

Et perepalvel oleks meie kodus kindel koht

Et perepalvel oleks meie kodus kindel koht, peaksime me määrama palve jaoks konkreetseid ajad. Meie Kiriku juhid on käskinud meil koguda oma pered kokku kaks korda päevas. Selle tegemiseks peaksime me leidma oma perele kokku kogunemiseks kõige mugavama aja. See peaks olema regulaarne aeg, mil kõik pereliikmed on kodus. See aeg võib olla hommikuti enne tööle ja kooli minekut ning õhtul veidi enne laste magamaminekut. Vanem Spencer W. Kimball õpetas: „Paljud on avastanud, et kõige tõhusam aeg on hommiku- ja õhtusöögilaua ääres. Siis on kõige lihtsam pereliikmeid kokku saada“ (I Kneeled Down before My Maker, *Instructor*, apr., 1966, lk. 132).

- Paluge klassiliikmetel rääkida, mida nad on teinud selleks, et nende kodus oleks perepalve regulaarne.

Hommikused palved peaksid sisaldama meie päevaplaane. Õhtused palved aga peaksid tänama Issandat Tema kaitse ja juhatuse eest. Toidu õnnistamine ei tohiks asendada igapäevast perepalvet, kuid võib lisanduda sellele juhul, kui me peame perepalvet vahetult enne söömist.

Mõned teised õnnistused, mida me peaksime palves paluma, on mainitud Amuleki poolt Mormoni Raamatus.

- Lugege Alma 34:23–25.

Asjad, mille eest meie palvetame, võivad erineda Amuleki omadest, kuid põhimõtted, millest ta rääkis, peaksid olema samad. Üheks põhimõtteks on see, et me peaksime palvetama oma igapäevaste tegevuste pärast. Teiseks on see, et me peaksime paluma jõudu kuradi ahvatluste vältimiseks. Iga pere peaks vaatama oma eesmärkidele ja vajadustele ning palvetama siiralt selle eest, mis on neile kõige vajalikum. Kui me teeme seda, siis on meie palved siirad ja tõhusad, mitte lihtsalt sõnad, mida me päev-päeva järel kordame. Isadena peame me aitama oma väikestel lastel vältida samade sõnade kordamist iga kord, kui nad palvetavad. Seda tehes peame me otsima Vaimu mõjutust (vaata ÕL 42:14). Oma lapsi palvetama õpetades ei tohi me neid kunagi sundida ega häbistada.

Me ei tohiks lasta end heidutada, kui meil on probleeme tõhusate perepalvete pidamisega. Sageli on Saatan see, kes peitub meie probleemi taga.

- Lugege 2 Nefi 32:8. Miks teie arvates üritab Saatan meie palvetamist takistada?

Saatan üritab takistada perepalvete pidamist, kuna tal on palju lihtsam mõjutada peret, kes ei palveta regulaarselt. Perepalve pidamise harjumus peaks olema seega nii tugev, et isegi siis, kui isa ei ole kodus, kutsuksid naised oma pere kokku. Kui me aga kavatseme mõlemad koos naisega ära olla, peaksime me andma perepalve juhatamise ülesande ühele vanematest lastest.

- Kuidas saavad noored peret üheskoos palvetama julgustada ja sellele kaasa aidata?

Perepalve kaudu tulevad vaimsed õnnistused

Perepalvete pidamise kaudu saavad meile osaks suured õnnistused. Armastus ja arusaamine kasvavad ning Saatana mõju kodule väheneb. Meie südameid täidab rahunutunne, kui me saame aru, et me täidame seda käsku õigesti.

Perepalve on üheks sammuks igavese kodu loomisel. President Spencer W. Kimball ütles, et „kui me põlvitame perepalves, õpivad meie lapsed . . . kombeid, mis jäävad nendega kogu nende eluks. Kui me ei varu aega palvete jaoks, siis me ütleme sellega oma lastele: „See ei olegi ju nii oluline.“ Teiselt poolt aga, milline rõõm on luua kodus sellised tavad ja harjumused, et kui vanemad külastavad oma lapsi . . . pärast seda, kui nad on abiellunud, siis nad põlvitavad justkui loomulikult koos nendega tavalisel palvetamisviisil!“ (*The Miracle of Forgiveness* [1969], lk. 253).

Kokkuvõte

Me võime vahel mõelda, kas meie lapsed õpivad ikka tõesti Kristusest ning tunnevad Tema juuresolekut perepalve ajal. Kuid lapsed on tihti Vaimule lähemal, kui me arugi saame. President Heber J. Grant kirjutas kogemusest, mida ta koges lapsena palve ajal president Brigham Youngi kodus:

„Ma põlvitasin maha . . . [Brigham Youngi] kodus . . . perepalveteks nii lapsena kui ka noore mehena. Ma tunnistan, et kui Brigham Young [palus] Jumalalt juhatust, siis mina kui väikene laps tõstsin temale antud Issanda inspiratsiooni tõttu rohkem kui ühel korral pea, pöördusin ja vaatasin kohta, kus Brigham Young palvetas, et näha, kas Issand oli . . . seal. Mulle tundus, et ta rääkis Issandaga nagu üks mees räägib teisega“ (*Gospel Standards*, koost. G. Homer Durham [1941], lk. 223–224).

Palve peaks olema meie lastele sama inspireeriv kogemus nagu Heber Grantilegi. Järgnev lugu näitab, mis võib juhtuda, kui perepalvet peetakse nii, nagu seda peaks tegema:

„Ühel isal, vaikel ja tagasihoidlikul mehel, oli raske väljendada armastust oma pere vastu. Oma naise ergutusel hakkasid nad pidama perepalveid ning sellega avanes talle võimalus öelda välja seda, mis oli südames. Nende tütrele, kes oli oma isa käitumist ükskõiksusena tõlgendanud, oli see kogemus ilmutuseks. Isa palved olid lihtsad ning vahel kohmakalt sõnastatud, kuid tütar oli väga liigutatud, kui ta kuulis oma isa ütlemas „õnnista mu armast tütart tegema head.“

Kartlik ja häbelik poiss, kes pidas end üksnes „argpüksiks“, tundis uut uhkust ja enesest lugupidamist, kui tema ema ja isa tänasid Jumalat nende „lahke ja leebe poja“ eest. Ning poja enesekindlus üha suurenes palve kaudu, kui isegi tema väike vend tänas Taevast Isa oma „suure, tugeva venna“ eest.

Meie pere väljasõitudeks ette valmistudes palus mu mees alati Issandal õnnistada meie perekonda omavahelise hea läbisaamisega, et me naudiksime üksteise seltskonda. Meiepoolne õpetus oli läinud ühest kõrvast sisse ja teisest välja, kuid see aupaklik palve tõi endaga kaasa koostöö.

Meie teismeline poeg oli alati pingul ja trotslik, kui me üritasime rääkida temaga mingist probleemist. Me otsustasime, et vestlused tuleb planeerida ajaks, mil ta oli kõige vastuvõtlikum, ning see tundus olevat hommikuste perepalvete aeg. Maja oli siis alati vaikne ning me jagasime alandlikku ja siirast tunnet. Me avastasime, et pinge andis järele, kui meie vestlusele eelnes palve.

Nende vaiksete perepalvete hetkedel oleme me ühenduses üksteise ja meie Taavaisaga“ (Ann H. Banks, *The Extra Blessings of Prayer, Ensign*, jaan., 1976, lk. 37).

- Paluge klassiliikmetel jagada oma kogemusi õnnestunud perepalvetest.

Üleskutsed

Hakake pidama perepalveid, kui te ei ole seda siia maani teinud.

Andke hinnang oma palvetele, kui te peate neid juba regulaarselt.

Vestelge oma naiste ja lastega sellest, kuidas perepalveid paremaks muuta.

Täiendavad pühakirjakohad

- Matteuse 5:44 (me peaksime palvetama nende eest, kes meid taga kiusavad)
- Matteuse 7:7 (siirastele palvetele antakse vastused)
- Matteuse 26:41 (me peaksime paluma kaitset kiusatuste vastu)

- Alma 13:28 (me peaksime paluma kaitset kiusatuste vastu)
 - Alma 37:36–37 (me peaksime palvetama kõigi oma tegevuste pärast)
 - Õpetus ja Lepingud 88:119 (me peame rajama palve kodu)
 - Õpetus ja Lepingud 88:126 (me peaksime palvetama alati)
-

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi 8. peatükk „Kõnelemine Taevase Isaga“ *Evangeeliumi põhimõtete* käsiraamatus.
2. Tehke soovi korral ühele klassiliikmele ülesandeks rääkida edukast kogemusest seoses perepalvega.
3. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

KODU: EVANGEELIUMI UURIMISE KESKUS

15. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on innustada meid tegema oma kodud evangeeliumi õppimise keskusteks.

Sissejuhatus

Enos oli prohveti poeg ning ta kuulis sageli oma isa igavestest tõdedest rääkimas. Ühel päeval läks Enos metsa jahile. Ta kirjutas oma kogemusest järgmist:

„Sõnad, mis ma olin tihti kuulnud oma isa rääkimas igavesest elust . . . vajasid sügavale mu südamesse.

Ja mu hing nälgis ja ma põlvitasin maha oma Looja ette“ (Enos 1:3–4).

Pärast päevapikkust palvetamist kuulis ta häält, mis ütles talle, et tema patud on andestatud. See kogemus oli Enosele niivõrd oluline, et ta õpetas evangeeliumi ning tundis sellest rõõmu kogu oma ülejäänud elu.

Enos on näide ühest noorest mehest, kellele oldi kodus õigesti evangeeliumi õpetatud. Üks Vana Testamendi kirjutajatest kirjutas: „Õpeta poisile teed, mida ta peab käima, siis ta ei lahku sellelt ka vanas eas“ (Õpetussõnad 22:6). Kui me järgime isadena seda nõuannet, võidakse ka meid õnnistada ustavate lastega, kes kuuletuvad nii meile kui ka Issandale.

Teeme oma kodud õppimise keskusteks

Perekond on nii Kirikus kui ka ühiskonnas kõige tähtsam organisatsioon. Tõepoolest, see on ainuke organisatsioon, mis säilib igavesti. Sel põhjusel on Issand käskinud meil teha oma kodud kohtadeks, kus pered võivad üheskoos evangeeliumi õppida ja areneda.

- Lugege Õpetus ja Lepingud 68:25–28. Kus saavad meie lapsed põhiteadmised selle maailma kohta, kus me elame? Kus nad saavad õppida igavesest elust?

Lapsed õpivad selle elu kohta kodus, koolis ja oma mängukaaslastelt. Kuid riiklikud koolid ega ka mängukaaslased ei õpeta meie lastele evangeeliumi. See on meie püha kohustus, mille on meile andnud

Taevane Isa. Kui meil ei õnnestu õpetada oma lastele selles elus seda, mida ta laseb meil neile õpetada, siis on meil oht kaotada nad igavikus.

Loomulikult peame me enne, kui me hakkame oma lastele evangeeliumi õpetama, seda ise õppima. Vanem Marion G. Romney ütles: „Las iga preesterluse kandja seab oma kutse suursugususe ja võimuga oma kodus sisse korra; las ta peab regulaarselt pereõhtut ning kasvatab muudel viisidel oma lapsi üles „valguses ja tões“ (ÕL 93:40)“ (Conference Report, apr., 1969, lk. 110; või *Improvement Era*, juuni, 1969, lk. 97).

See tähendab, et meil on koos abikaasaga vastutus õpetada oma lastele evangeeliumi põhimõtteid. Et seda kohustust täita, peame me hakka-ma praktiseerima evangeeliumi õppimist kodus oma abikaasaga ning innustama lapsi meie eeskuju järgima. Kuningas Benjamin rääkis lapsevanematele:

„Ja te ei lase oma lastel . . . üle astuda Jumala seadustest ja kakelda ja riielda üksteisega ning teenida kuradit. . . .

Aga te õpetate neid käima tõe ja tõsiduse radadel; te õpetate neid üksteist armastama ja üksteist teenima“ (Moosia 4:14–15).

Meie perekonna plaan evangeeliumi õppimiseks

Kui me tahame järgida prohvetite nõuannet, siis on meil vaja koos naisega planeerida, kuidas oleks kõige parem oma lapsi õpetada. Kuigi igauks meist võib saavutada selle eesmärgi erineval viisil, peame me siiski soovima töötada välja parima plaani, et muuta oma kodu evangeeliumi õppimise kohaks. (Ülejäänud osa õppetunnist pakub soovitusi, kuidas innustada evangeeliumi õppimist oma peres.)

Looge õppimist soodustav õhkkond

Meie kodud peaksid olema kohad, kus lapsed võivad meiega vabalt rääkida. Kodu, mis on pinev ja pingul, ei innusta lapsi küsima küsimusi ega väljendama oma tundeid. President David O. McKay õpetas vanemaid: „Näidake üles soovi vastata küsimustele. Laps, kes esitab küsimusi, toob teie ellu õnne“ (*Gospel Ideals* [1953], lk. 480). Me peaksime innustama lapsi küsimusi esitama ja eriti selliseid, mis puudutavad evangeeliumi. Me ei pruugi alati teada nende küsimuste vastuseid, kuid me võime neid alati üheskoos otsida.

- Kuidas me saame innustada oma kodus evangeelseid vestlusi?

Palvetage koos perega

Üks viis oma laste õpetamiseks on perepalve. Kui me palvetame, siis me saame edastada oma lootusi, muresid ja ideaale oma pere suhtes. Me võime õpetada muretsema teiste vajaduste pärast, palvetades

pereliikmete ja teiste eest. Ja me saame õpetada tänulikkust oma õnnistuste eest, väljendades tänu Taevasele Isale.

Vestelge evangeeliumist einete ja magamamineku ajal

Muud ajad evangeelsete vestluste innustamiseks on eined ja magamamineku aeg. Sellistel aegadel saab lapsi julgustada küsimusi esitama ja täiskasvanud saavad selgitada evangeeliumi põhimõtteid. Et lapsi küsima julgustada, võime me jagada evangeeliumilugusid Mormoni Raamatust või Piiblist või omaenda vaimsetest kogemustest.

Uurige pühakirju regulaarselt

- Näidake pilti 15-a „Kodu peaks olema evangeeliumi uurimise keskus“.

Et edendada regulaarset pühakirjade uurimist, võiks muuta ühe raamaturiikli evangeeliumi raamatukoguks. Siin võiks hoida raamatuid, pilte, kassette, magnetofoni ning teisi õppimisvahendeid kogu perele kasutamiseks. Meie raamatukogus peaksid olema ka Kiriku põhiteosed ja *Evangeeliumi põhimõtete* käsiraamat. Võimaluse korral peaks igal lapsel olema oma Mormoni Raamat ja Piibel.

Me võime uurida pühakirju nii individuaalselt kui ka koos perega. Selleks, et innustada individuaalset uurimist, peavad vanemad olema eeskujuks. Järgnevad viisid näitavad, kuidas me saame individuaalselt pühakirju uurida.

1. Lugege pühakirjad läbi algusest lõpuni, lugedes iga päev ühe peatüki või rohkem või siis teatud kindla aja jooksul.
 2. Uurige pühakirju teemade kaupa (nagu näiteks palve või kuulekus), otsides üles kõik viited sellele teemale.
 3. Uurige pühakirju, et leida vastust mõnele konkreetsele probleemile.
 4. Koostage loetelu nendest pühakirjakohtadest, mis teid inspireerivad.
 5. Tehke pühakirjakohtade kohta ristviiteid korrapäraselt õppekavas.
- Arutage klassiliikmetega, kuidas saab veel pühakirju uurida.

Et uurida evangeeliumi koos perekonnaga, peab iga isa planeerima koos oma naise ja lastega aja, millal neil on võimalik kokku koguneda just sel eesmärgil. Järgnevad viisid näitavad, kuidas me võime uurida pühakirju perekonniti.

1. Planeerige pühakirjade uurimiseks igal hommikul teatud kindel aeg, enne kui te lähete tööle ja lapsed lähevad kooli, või uurige lühidalt pühakirju õhtul enne laste magamaminekut.
2. Jutustage väiksematele lastele lugusid pühakirjadest.

15-a, Kodu peaks olema evangeliumi uurimise keskus.

3. Valige välja erilised pühakirjasalmid, kirjutage need kaardile ning kinnitage teadetetahvlile või seinale, et kogu pere seda näeks.
4. Innustage pereliikmeid pühakirjakohti pähe õppima.
5. Valige välja pühakirjakoht, mis õpetab mingit põhimõtet ning otsustage, kuidas seda õpetatud põhimõtet kasutada. Lugege näiteks üheskoos Matteuse 25:31–40 ja aidake seejärel mõnda puudustkannatavat peret. Või lugege Jakoobuse 1:26–27 ja Galaatlastele 6:2 ning aidake seejärel mõnda vanemat inimest.

Ükskõik, millist lähenemisviisi me kavatseme kasutada, peaksime me alati alustama oma pühakirjade uurimist palvega, paludes Taevaselt Isalt juhatust ja abi, et loetud mõista. Pärast õppimist peaksime me mõtlema sellele, mida me lugesime, ning kuidas rakendada loetud evangeeliumi põhimõtteid oma elus.

Piiskop H. Burke Peterson Juhtivast Piiskopkonnast ütles: „Selles Kirikus ei peaks olema – ei tohiks olla – ühtegi peret, kes ei varu iga päev aega pühakirjade lugemiseks. Iga pere saab seda teha omal viisil“ (Conference Report, apr., 1975, lk. 79; või *Ensign*, mai, 1975, lk. 53–54).

- Paluge eelnevalt ülesande saanud klassiliikmel, kes on oma perega edukalt pühakirju uurinud, rääkida oma meetodist. Või paluge eelnevalt ülesande saanud aaronliku preesterluse noorel rääkida, miks ta tunneb, et ta peaks uurima evangeeliumi noorena, eriti enne misjonile minekut. (Ta võiks lugeda ette Alma 37:35.)

Pidage regulaarselt pereõhtuid

- Näidake pilti 15-b „Pereõhtu on hea aeg uurida koos perega evangeeliumi“.

Pereõhtu on hea aeg oma lastele evangeeliumi õpetamiseks. Need, kellel on pereõhtute käsiraamat, peaksid seda kasutama. Kui ükski käsiraamat ei ole saadaval, siis me peaksime uurima pühakirju ja *Evangeeliumi põhimõtete* käsiraamatut, kuulama evangeeliumi kassette või jagama oma tundeid Kiriku kohta. Meeldiva ja õnneliku õhkkonna loomine aitab lastel seda õhtut nautida ning osaleda suurema innuga.

Jagage lastele oma tunnistust

Kui avaneb sobiv võimalus, siis me peaksime jagama lastele oma tunnistust. Võimalus tunnistuse jagamiseks võib tulla eine, pühakirjade uurimise, pereõhtu või siis oma lastega evangeeliumist vestlemise ajal. Kui lapsed kuulevad meid oma tunnistusi jagamas ning näevad meid elamas käskude järgi, siis see arendab nende arusaamist evangeeliumist.

- Paluge klassiliikmetel jagada kogemusi, mida nad on kogunud oma lastele evangeeliumi õpetades.

15-b, Pereõhtu on hea aeg uurida koos perega evangeeliumi.

Kokkuvõte

Kui me uurime evangeeliumi individuaalselt ja koos peredega, siis meie tunnistused ja kodud tugevnevad. Kuna me püüame elada Jeessusele Kristusele ja Taevasele Isale lähemal, siis me leiame vastu-seid oma probleemidele ning meil on suurem meelerahu. Vanem Bruce R. McConkie ütles: „Me tahame, et meil oleks selles elus rahu, rõõmu ja õnne ning et me oleksime igavese elu pärijad tulevases maailmas. Need on kaks suurimat õnnistust, mida on inimestel võimalik pärida. Me võime neid saada igavese elu sõnade lugemise ja õppimisega nüüd ja praegu ning käskudest kinni pidamisega“ (Drink from the Fountain, *Ensign*, apr., 1975, lk. 70).

Üleskutsed

Uurige evangeeliumi regulaarselt.

Palvetage iga päev koos perega.

Kasutage iga võimalust oma perele evangeeliumi õpetamiseks.

Täiendavad pühakirjakohad

- Roomlastele 15:4 (kogu pühakiri on kirjutatud meie aitamiseks)
- 2 Timoteosele 3:14–17 (vajadus pühakirja järele)
- 2 Nefi 4:15 (me peaksime mõtisklema pühakirjade üle ning õpetama neid oma lastele)
- Õpetus ja Lepingud 1:37 (me peaksime uurima pühakirju)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi täiendavad pühakirjakohad, mis on loetletud õppetunni lõpus.
2. Tehke soovi korral klassiliikmetele ülesandeks jagada edukaid kogemusi, mis on neil olnud koos perega evangeeliumi uurides või seda oma lastele õpetades. Samuti võite te teha ühele aaronliku preesterluse noorele ülesandeks rääkida, miks on tema arvates tähtis noorena evangeeliumi õppida.
3. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

EVANGELIUMI ÕPETAMINE

16. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil mõista, et meil on kohustus õpetada evangeeliumi tõhusalt .

Sissejuhatus

Prohvet Joseph Smithi kaudu antud ilmutuses on Issand käskinud meil õpetada.

Ta annab meile käsu õpetada üksteisele kuningriigi õpetust.

Ta ütles, et kui me õpetame usinalt, viibib meie juures Tema arm, nii et me saame täiuslikumalt juhatust teoorias, põhimõttes, õpetuses, evangeeliumi seaduses ja kõigis Jumala kuningriiki puutuvates asjades, mida meil on vaja mõista (vaata ÕL 88:77–78).

Evangeeliumi õpetamiseks on palju erinevaid võimalusi. Me saame õpetada oma peret, sõpru, naabreid, töö- ja klassikaaslaseid. Me saame õpetada Kiriku liikmeid organiseeritud tundides ja mitteliikmeid nendega suheldes töö- või oma naabruskonnas.

Evangeeliumi õpetamiseks ettevalmistumine

- Näidake pilte 16-a „Õppetundide ettevalmistamisel tuleks mõelda igale klassiliikmele“ ja 16-b „Õppetunni ettevalmistamise juurde kuulub pühakirja uurimine ja palve“.

Kui me soovime saada headeks õpetajateks, siis me peame hästi ette valmistuma. „Ükski õpetaja ei saa õpetada seda, mida ta ei tea,“ ütles meile president David O. McKay. „Ükski õpetaja ei saa õpetada seda, mida ta ei näe ega tunne“ (*Treasures of Life* [1962], lk. 476).

Vaimne ettevalmistus

Kui me oleme vaimselt ettevalmistunud, saame me õpetamisel Pühalt Vaimult juhatust ja abi. Järgnevalt on toodud soovitusel, kuidas õpetamiseks vaimselt ette valmistuda:

Palvetage. Me peaksime palvetama sageli, palumaks Issandal meid õppimisel ja ettevalmistamisel juhendada. Me peaksime ka palvetama nende isikute eest, keda me õpetame.

16-a, Õppetundide ettevalmistamisel tuleks mõelda igale klassiliikmele.

Uurige pühakirju. Pühakirju uurides õpime me Issandast ja suurendame oma teadmisi tõesest.

Elage evangeeliumi järgi. Kui me elame vastavalt evangeeliumi õpetustele, saame me jõudu, rahu ja õnne, mis on eeskujuks neile, keda me õpetame.

Olge alandlik. Alandlikkus ei lase meil taotleda seda, et teised meid austaksid, ega loota liialt omaenese jõule. Issand õpetas, et me peaksime olema alandlikud ning Tema juhib meid kätpidi ja vastab meie palvetele (vaata ÕL 112:10).

Õppetunni ettevalmistamine

President David O. McKay oli elukutseline õpetaja enne seda, kui teda kutsuti Kiriku üldjuhiks. Ta soovitas tundideks ettevalmistumiseks nelja sammu:

Määrake kindlaks eesmärk. Eesmärk on idee, mida te tahaksite, et klassiliikmed õpiksid ja ellu viiksid. Pange kirja oma eesmärk ning mõelge sellele, kui te tundi ette valmistate.

Tundke õppetunni materjali. Tundke materjali niivõrd hästi, et te võiksite seda õpetada oma sõnadega. Loomulikult võib käsiraamatust lugeda ette tsitaate ja pühakirjakohti.

Koguge näitlikke õppevahendeid. Selleks, et tunni vastu huvi äratada, kasutage selliseid huvitavaid näitlikke õppevahendeid nagu esemed, tabelid, pildid või muud abistavad asjad. Tunni huvitavaks tegemine on oluline igas vanuses inimeste õpetamisel.

Seadke õppetunni materjalid korda. Pange kõik tunniks vajalik valmis: näiteks kriit, kustutusvahend, paber, pliiatsid ja näitlikud õppevahendid. Need peaksid olema seatud järjestusse, milles neid tunnis kasutatakse, et aidata teil vältida segadust tunni andmisel.

Õppida armastama meie poolt õpetatavaid

Teine tähtis osa evangeeliumi tõhusa õpetamise juures on armastada neid, keda me õpetame. Vanem Boyd. K. Packer ütles: „Hea õpetaja on õppetunni juba selgeks õppinud. Suurepärase õpetaja uurib ka õpilasi – uurib neid tõsiselt ja andunult. . . . Kui te uurite hoolikalt oma õpilaste ilmeid ja väljendusi, võib teie südames kasvada kristliku kaastunde soojus. Kaastunne sarnaneb inspiratsiooniga; see on armastus, mis paneb teid leidma viisi Issanda töö tegemiseks – Tema lammaste toitmiseks“ (Study Your Students, *Instructor*, jaan., 1963, lk. 17).

Õpilased, keda armastatakse, on enesekindlamad ja soovivad end arendada. Nende tunnis osalemine, koostöö ja kaasa aitamine suureneb. Kõige enam aga õpivad armastatud õpilased, seda, kuidas armastada teisi.

16-b, Õppetunni ettevalmistamise juurde kuulub pühakirja uurimine ja palve.

Vaimuga õpetamine

Kui õpetaja tahab armastada oma õpilasi, peab ta tundma Issanda inspiratsiooni. Vaid sel viisil saab ta tõeliselt aru oma õpilaste vajadustest. President Brigham Young ütles: „Pärast kõiki meie püüdlusi saada tarkust parimatest raamatutest jms., jääb meile kõigile siiski üks avatud allikas: „Aga kui kellelgi teist on puudu tarkusest, see palugu Jumalalt““ (*Discourses of Brigham Young* [1954], lk. 261).

Õpetamisvõime on and, mille me saame oma Taevaselt Isalt. Kui me palume Teda, siis Ta inspireerib meid, kui me valmistame ette õppetundi, kui üritame tunda ja armastada oma õpilasi ning kui me õpetame. Ja kui me õpetame Tema Vaimuga, siis me õpetame väega. (Täiendavaks informatsiooniks vaata 18. õppetund „Õpetamine Püha Vaimu väega.“)

Kodus õpetamine

- Näidake pilti 16-c „Isa vastutab evangeeliumi õpetamise eest oma lastele“.

Issand on rääkinud maa loomisest saadik, et meil on suur vastutus õpetada oma lastele evangeeliumi. Hea aeg oma pere õpetamiseks on pühapäeviti või siis esmaspäeviti pereõhtutel, kuid on ka palju muid sobivaid aegu. Järgnev lugu näitab, kuidas üks isa õppis oma peret õpetama.

Paljud isad osalesid õpingutel, mis puudutasid pereõhtuid. Paljud neist väljendasid oma tundeid nii: „Ma ei ole õpetaja; ma ei ole olnud ega saa selleks kunagi.“ Neile lubati, et kui nad kutsuvad oma pere iga nädal kokku soojas ja lõõgastunud õhkkonnas, siis ei ole õpetamine enam selline probleem, nagu nad ette kujutasid.

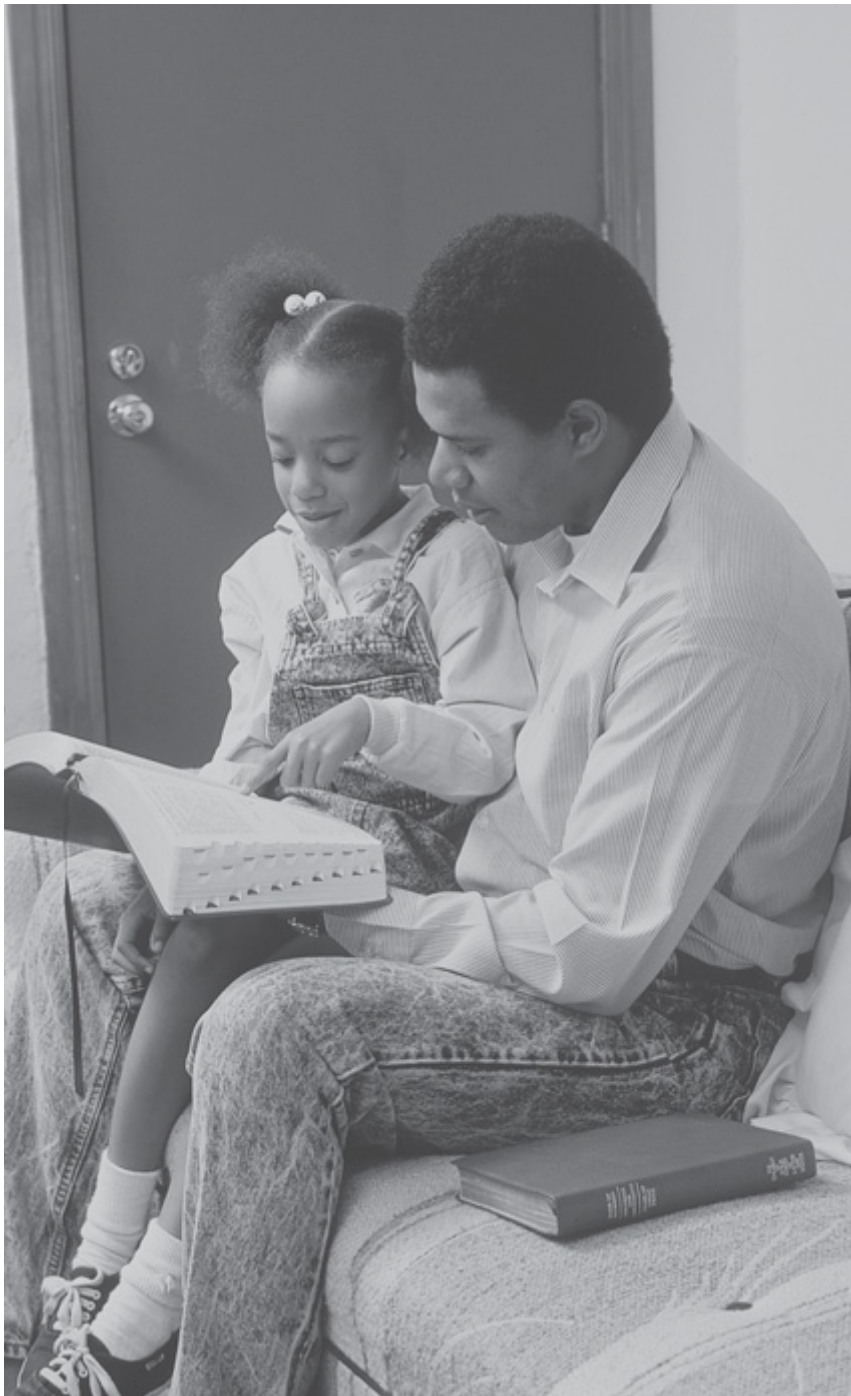
Üks isa, kelle nimi oli Jerry, ei tundunud sellest nõudest vaimustatud olevat. Ta üritas sellest pääseda, öeldes: „Ma ei oska õpetada.“ Kuid ta oli võtnud enesele kohustuse ning ta pidi oma ülesannet täitma.

Kui temalt küsiti kolm kuud hiljem tema kogemuse kohta, oli Jerry väga sõbralik ja soe, ning tema lapsed väljendasid pereõhtutel toimuva üle vaimustust.

Tema naine ütles: „See on olnud meile võrratu kogemus. Meie parimad õppetunnid olid need, mida Jerry õpetas.“

Jerry vaatas mõnda aega maha ja vaikis. Seejärel ta ütles: „Ah, ega ma nii hästi ka ei teinud.“

Tema naine vastas väga siiralt: „Jerry, kui sa meid õpetasid, tundus see niivõrd võimsana. Tundus, otsekui me oleksime tõeline pere. Me ei unusta kunagi seda, mis sa ütlesid.“

16-c, Isa vastutab evangeeliumi õpetamise eest oma lastele.

Jerry oli sügavalt liigutatud nendest südamlikest sõnadest. Ta vaatas üles ja ütles: „Ma usun, et mul läks siiski päris hästi. Ma ei tahtnud neid pereõhtuid pidada. Ma lihtsalt tundsin, et ma ei saa nendega hakkama. Kuid ühel õhtul, kui mu naine oli teinud ühe õppetunni ühel ning mu tütar teisel nädalal, otsustasin ka mina proovida.“

Ta silmad läksid märjaks, kui ta ütles: „Ma ei unusta iial seda tunnet oma südames, kui ma rääkisin oma perega headest asjadest. Mulle tundus, et esimest korda olin ma see isa, kes ma pean olema“ (vaata George D. Durrant, *Love at Home: Starring Father* [1976], lk. 41–43).

See lugu näitab, mis võib juhtuda, kui me võtame endile oma perede õpetamise kohustuse.

- Paluge mõnedel vendadel jagada oma kogemusi lastele evangeeliumi õpetamisest.

Vanem Boyd K. Packer ütles: „Enamus, mida me teeme, on õpetamine. Näidates väikemehele, kuidas kingapaela kinni siduda, . . . aidates tütart uue retseptiga, pidades Kirikus kõnet, jagades tunnistust, juhatastes juhataste koosolekut ning loomulikult, õpetades klassi – see kõik on õpetamine ja me teeme seda pidevalt. . . . Me õpetame jutlustades või kõnet pidades või koosolekutel vastates“ (*Teach Ye Diligently* [1975], lk. 2–3).

Kirikus õpetamine

Enamik meiepoolsest õpetamisest leiab aset üksteisega lihtsalt rääkides. Kuid Kirik annab meile ka mitmeid võimalusi õpetada organiseeritud õppetundides.

Vanem Boyd K. Packer kirjutab: „Iga Kiriku liige õpetab tegelikult kogu elu. . . . Meil on õpetajad kõigis Kiriku organisatsioonides. Suur osa õpetamisest leiab aset preesterluse kvoorumites; tõepoolest, kõik preesterluse hoidjad on kõlblikud preesterluse koduõpetaja ametikohale. . . . Kirik liigub edasi, olles toetatud lõpuleviidud õpetuste võimu poolt. Kuningriigi töö pidurdub, kui õpetamine ei ole tõhus“ (*Teach Ye Diligently* [1975], lk. 2–3).

Vahel ei toimu õpetamine mitte klassiruumis, vaid Kirikus teistega suheldes. Järgnevad lood on näited õpetustest, mis on tehtud klassiruumist väljaspool:

„Piiskop Fred Carroll astus meie ellu ajal, kui meie pere kolis tema kogudusse ja mina olin aaronlikus preesterluses diakon, kuigi ma ei oleks pidanud vanuse poolest enam selles ametis olema. See suurepärane mees vahetas minuga isiklikult vast kõige rohkem viiskümmend sõna, kuid kaksikümmend viis neist jäädvustusid kustumatult minu mällu. Olen kindel, et see hea piiskop ei olnud kunagi teadlik sellest hiiglasuurest mõjust, mis tal oli minu üle nende kahekümne

viie kuldse sõnaga, mida ta ütles mulle ühel päeval vaikselt ja omavahel olles: „Ma olen pannud tähele, et sa oled meie kiriku koosolekute ajal väga aupaklik. Sa oled selle kaudu teistele poistele toredaks eeskujuks, mida nad saavad järgida.“

Vaid mõned sõnad, aga kui võimsad! Neil oli minu üle suurem mõju, kui sadadel ülesannetel, mis ma olen peale seda saanud. Selle ajani ei pidanud ma end kunagi eriti aupaklikuks. Olen üsna kindel, et piiskop Carroll pidas minu häbelikkust ja tagasihoidlikkust aupaklikkuseks. Kuid sellel polnud tähtsust. Sellest ajast peale hakkasin ma mõtlema aupaklikkuse tähtsuse üle oma elus. Ma hakkasin peagi tundma aupaklikkust. Ja üldse, kui juba piiskop Carroll arvas, et ma olin aupaklik, võib-olla ma tõesti olingi! Suhtumine, mis arenes minus tänu piiskop Carrolli istutatud seemnele, on sellest ajast peale kasvanud minu elus juhatavaks mõjuks“ (Lynn F. Stoddard, *The Magic Touch, Instructor*, sept., 1970, lk. 326–327).

Vanem Thomas S. Monson kirjutas:

„Kui pühendunud õpetajad vastavad [Päästja] leelele kutsele „Tule ja õpi minust“, siis nad õpivad ning saavad lisaks sellele osa tema taevases võimust. Ma kogesin väikese poisina sellise õpetaja mõju. Ta õpetas meile pühapäevakooli tunnis maailma loomisest, Aadama langemisest, Jeesuse lunastavast ohverdusest. Ta tõi meie tundidesse aukülastena Moosese, Joosua, Peetruse, Toomase, Pauluse ning Jeesuse Kristuse. Vaatamata sellele, et me ei näinud neid, õppisime me neid armastama, austama ja matkima.“

Tema õpetused ei olnud aga kunagi niivõrd jõulised ega tema mõju kestmam, kui ühel pühapäeva hommikul, kui ta teatas kurvalt ühe meie klassikaaslase ema surmast. Me märkasime, et Billy puudus tol hommikul, kuid ei teadnud selle põhjust. Meie õppetund kandis teemat „Suurem õnnistus on anda, kui saada.“ Kesetundi sulges meie õpetaja oma käsiraamatu ning avas meie silmad, kõrvad ja südamed Jumala auhiilgusele. Ta küsis: „Kui palju raha on meil klassi peotagavarades?“

Majandusliku languse tõttu kõlas vastuseks uhkelt: „Neli dollarit ja seitsekümmend viis senti.“

Seejärel soovitas ta eriti õrnalt: „Billy pere on raskustes ja südamevalust murtud. Mida te arvate võimalusest külastada tema peret täna hommikul ning anda oma tagavarad neile?“

Ma ei unusta kunagi, kuidas see tilluke salk jalutas kolme kvartali kaugusele, sisenes Billy kodusse, tervitas teda, tema venda, õdesid ja isa. Oli märgata, et ema puudus. Ma pean alati kalliks neid pisaraid, mis sätendasid kõigi silmades, kui valge ümbrik koos meie väärtusliku peotagavaraga rändas meie õpetaja õrnadest kätest murtud südamega

puudustkannatava isa kätte. Me lausa hüplesime tagasiteel kirikusse. Meie südamed olid kergemad kui kunagi varem; meie rõõm oli täiuslikum; meie arusaamine oli põhjalikum. Jumala poolt inspireeritud õpetaja oli õpetanud oma poistele ja tüdrukutele igavese õppetunni taevalikust tõest. „Suurem õnnistus on anda, kui saada“ (Conference Reports, apr., 1970, lk. 99; või *Improvement Era*, juuni, 1970, lk. 91).

Õpetamine maailmas

Iga Kiriku liige on misjonär, kohustusega õpetada evangeeliumi sõnade ja tegudega igale inimesele, kellega ta kokku puutub. Me tegime ristimisel lepingu „seista, kui Jumala tunnistajad igal ajal ja kõiges ja kõikjal, kus te ka ei ole, isegi kuni surmani“ (Moosia 18:9). Me peaksime olema oma naabreid ja sõpru õpetades leebed ja vagad (vaata ÕL 38:40–41).

Meile on antud tähtis kohustus õpetada mitte ainult oma lapsi või Kiriku liikmeid, vaid igat inimest, kellega me kokku puutume.

Kokkuvõte

„President David O. McKay ütles: „Maailmas ei ole olemas vastutusrikkamat ülesannet kui inimhinge koolitamine.“ Suur osa Kiriku iga lapsevanema ja õpetaja personaalsest hooldusülesandest on õpetada ja koolitada“ (tsiteerinud Vaughn J. Featherstone, Conference Reports, okt., 1976, lk. 153; või *Ensign*, nov., 1976, lk. 103). Meil on kohustus õpetada oma lastele, kaasliikmetele Kirikus ja mitteliikmetest naabritele Jeesuse Kristuse evangeeliumi. Selleks, et seda teha, tuleb meil ennast ette valmistada evangeeliumi uurimise ja selle järgi elamise kaudu.

Üleskutse

Valmistage ette õppetund õppides ja Püha Vaimu mõju paludes ning õpetage seda järgmisel pereõhtul.

Täiendavad pühakirjakohad

- Viies Moosese raamat 6:1–7 (laste hoolsa õpetamise tähtsus)
- Moosia 4:14–15 (kuidas õpetada lapsi õigesti)
- Õpetus ja Lepingud 68:25–28 (vanemad peavad õpetama oma lastele evangeeliumi)
- Õpetus ja Lepingud 130:18 (meile jäävad selles elus omandatud teadmised ka siis, kui me oleme üles tõusnud)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Tehke soovi korral mõnele klassiliikmele ülesandeks jagada häid kogemusi, mis neil on olnud seoses laste õpetamisega.
2. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

PÜHAKIRJADEST ÕPETAMINE

17. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil mõista, miks me peaksime õpetama pühakirjadest.

Sissejuhatus

- Näidake pilte 17-a „Me peame uurima pühakirju, kui me peame neist õpetama“ ja 17-b „Evangeeliumi õpetamine nõuab head pühakirjade tundmist“.

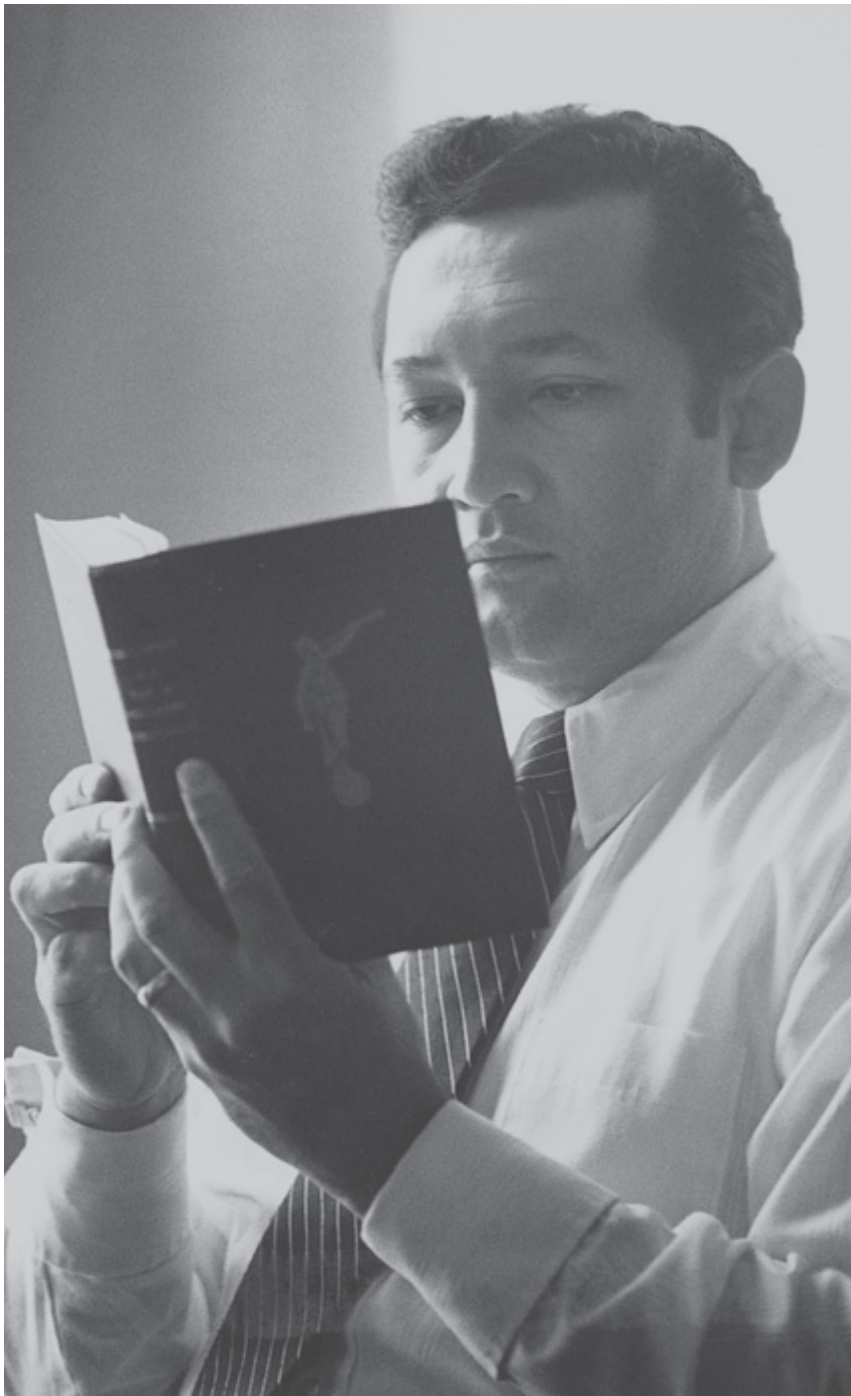
Vanem J. Reuben Clark jun. rääkis kord ühele õpetajate rühmale Kirikus: „Teie oluline . . . kohustus on õpetada Issanda Jeesuse Kristuse evangeeliumi. . . . Te peate õpetama seda evangeeliumi, kasutades oma allikateks ja juhenditeks Kiriku põhiteoseid (pühakirju) ning nende inimeste sõnu, keda Jumal on kutsunud oma rahvast juhtima sellel viimasel ajal“ (*The Charted Course of the Church in Education* [1938], lk. 9).

Pühakirjad on meile õpetamisel parimaks abivahendiks. On oluline, et me neid õpetamisel tunneksime ja kasutaksime.

Pühakirjadest õpetamise tähtsus

Issand on õpetanud selgelt pühakirjade tundmise ja nende abil õpetamise tähtsust. Ta ütles nefilasi külastades: „Jah, ma annan teile käsu, et te uuriksite neid asju (pühakirju) usinalt“ (3 Nefi 23:1). Me peame neid uurima sellepärast, et need õpetavad meile Jeesusest Kristusest, ja et need on õiged ning kõik nendes antud ettekuulutused ja töötused lähevad täide (vaata ÕL 1:37; vaata samuti 1 Nefi 19:23).

- Lugege Õpetus ja Lepingud 68:2–4. Millised pühakirjad on meil tänapäeval lisaks põhiteostele? (Kaasaja apostlite ja prohvetite inspireeritud õpetused.) Kust me võime leida kaasaja apostlite ja prohvetite õpetusi? (Kiriku ajakirjad ja üldkonverentsi kõned.) Kuidas teid on õnnistatud, kui te olete võtnud nende nõuannet pühakirjana?

17-a, Me peame uurima pühakirju, kui me peame neist õpetama.

17-b, Evangeeliumi õpetamine nõuab head pühakirjade tundmist.

Pühakirjade tõhus õpetamine

Kui Lehhi saabus oma perega töötatud maale, õpetas Nefi oma vendadele pühakirju viisil, millest nad suutsid aru saada. Ta ütles: „Sest ma kohandasin kõiki pühakirju meile, et see oleks meile kasuks ja õpetuseks“ (1 Nefi 19:23). Pühakirjade kohandamine meie endiga on väga oluline, kui me soovime neid tõhusalt õpetada. Head õpetajad võrdlevad sageli pühakirju nende enda elujuhtumitega, näidates, kuidas minevikus toimunu käib ka tänapäeva kohta.

- Näidake pilti 17-c „Nefi ja Lehhi leiavad Liahoona“.

President Spencer W. Kimball kasutas sel viisil järgnevat lugu Mormoni Raamatust:

„Kujutlege, et te olete Nefi, kes kuuleb oma isa erutatult juhtimas tähelepanu asjale, mille ta on leidnud oma telgi ukse eest. See on . . . „ümmargune väga peenelt töödeldud kera“, mis on valmistatud „puhast vasest“ ja kumbki teist ei olnud näinud kunagi midagi sellesarnast. (1 Nefi 16:10.)

. . . Kui te tunneksite tõelist huvi ja jälgiksite hoolikalt, mida see ebataoline kera teeb, paneksite te tähele, et see töötab „vastavalt usule ja usinusele ning tähelepanule“, mis sellele osutatakse seoses sellega, kuhu te peate minema (1 Nefi 16:28.) . . . Lähemal uurimisel paneksite te tähele, et kera peale oli midagi kirjutatud, mida on „kerge lugeda“ ja . . . mis selgitab Issanda teid. Kui te esitate Issandale palveid, siis need juhtnöörid muutuvad. Juhtnööride muutumine toimub vastavalt teie pere usule ja usinusele. (1 Nefi 16:28) . . .

Kera ehk Liahoona – mis tähendab tõlgituna kompassi – oli valmistatud Issanda poolt spetsiaalselt selleks, et näidata Lehhile teed, mida mööda ta peaks rändama kõnnumaal. Kellele teist ei meeldiks saada endale sellist kera, nii et mil iganes te ka ei eksiks, näitaks see teile õiget teed ja kirjutaks sõnumeid, . . . nii et te teaksite alati, kui te eksite või olete valel teel?

See, mu noored vennad, on teil kõigil olemas. Issand on andnud igale poisile, igale mehele, igale inimesele südametunnistuse, mis teatab talle iga kord, kui ta on astumas valele teele. Talle räägitakse alati, kui ta kuulab; kuid inimesed võivad nende sõnumitega loomulikult niivõrd ära harjuda, et nad ei pane neid teadlikult tähele nii kaua, kuni nad ei ole enam võimelised neid vastu võtma.

Te peate saama aru, et teil on teie enda sees midagi kompassi sarnast, nagu Liahoona. See on antud igale lapsele. . . . Kui te ei pane teadlikult tähele enda sees olevat Liahoonat, siis võib see lõpuks lõpetada teie sosistamise. Kuid pidades meeles, et igapähe meist on oma Liahoona, mis juhhib meid õigesti, siis ei saa meie laev kalduda kursist kõrvale, . . .

17-c, Nefi ja Lehhi leiavad Liahona.

kui me kuulame káske omaenda Liahoonalt, mida me kutsume südametunnistuseks“ (Conference Reports, okt. 1976, lk. 115–117; või *Ensign*, nov., 1976, lk. 77–79).

- Kuidas kasutas president Kimball pühakirju, õpetamaks tõde, mida me saame kasutada ka tänapäeval?

Kui me mõistame pühakirju, saame me rakendada nendes õpetatud põhimõtteid ka oma elus ette tulevates olukordades. Järgnevad näited näitavad, kuidas kaks isa õpetasid oma lastele pühakirjadest.

„Ärge mõistke kohut, et teie üle ei mõistetaks kohut“

Larale ja Toddile oli räägitud korduvalt, et nad ei jätaks oma jalgrattaid majaesisele sõiduteele. Tullis ühel päeval koju, leidis isa taas mõlemad rattad majaesiselt sõiduteelt. Isa läks kõigepealt Toddi juurde. „Todd,“ lausus ta, „ma leidsin just praegu Lara jalgratta majaesiselt sõiduteelt. Mis ma peaksin tegema?“

„Sa peaksid panema ta nädalaks koduaresti, nii nagu sa lubasid meiega sellistel puhkudel teha,“ vastas Todd.

Hiljem küsis isa Lara käest: „Ma leidsin just Toddi jalgratta majaesiselt sõiduteelt. Mis ma peaksin tegema?“

„Anna talle veel üks võimalus; ta peab seda kindlasti järgmine kord meeles,“ vastas Lara.

Seejärel kutsus isa mõlemad lapsed enda juurde ja lasi neil lugeda Matteuse 7:1–2.

- Lugege Matteuse 7:1–2.

Kui nad lõpetasid nende salvide lugemise, ütles isa: „Todd, sa oled nädalaks koduarestis. Lara, ma annan sulle vaid hoiatuse, kui sa lähed ja viid kohe oma ratta teelt ära.“

„Töötægija on oma palka väärt“

Ron leppis isaga kokku, et ta peseb kümne dollari eest puhtaks kõik nende maja aknad. Tema vend Rick leppis kokku, et ta värvib ära söögitoa samuti kümne dollari eest. Ronil kulus akende pesemiseks pool päeva. Rickil toa värvimiseks aga kaks päeva. Kui isa maksis mõlemale pojale 10 dollarit, protesteeris Rick, et tema peaks saama rohkem, kuna ta töötas kauem. Vastuseks luges isa talle Matteuse evangeeliumist 20:1–15.

- Lugege Matteuse 20:1–15.

Isa lausus lõpetuseks, et tema pidas kinni tehingu endapoolsest osast ning seega peaks Rick tegelema oma asjadega ega tohiks olla vihane.

- Kuidas me saame rakendada järgnevaid pühakirjakohti tänapäeval oma elus? Lugege ja arutage kordamööda Matteuse 25:1–13; Enos 1:2–8 ning Õpetus ja Lepingud 40:1–3.

Pühakirjadest õpetama valmistumine

President Harold B. Lee teatas: „Ma ütlen, et meil on vaja õpetada oma inimesi pühakirjadest vastuseid leidma. . . . Kuid kahjuks ei loe paljud meist pühakirju. Me ei tea, mida need sisaldavad, ning seetõttu mõtiskleme me asjade üle, mida me oleksime pidanud leidma hoopis pühakirjadest. Ma usun, et see on üks meie suurimatest ohtudest tänapäeval“ (Find the Answers in the Scriptures, *Ensign*, dets., 1972, lk. 3).

Mitte keegi ei sunni meid pühakirju uurima. Me võime leida alati mitmeid ettekäändeid, et pühakirju mitte uurida ega õppida. Me peame tegema endale ülesandeks uurida pühakirju ja töötama välja regulaarse õppeplaani. Kui me teeme seda ja oleme seejärel valiku ees, kas lugeda pühakirju või teha midagi muud, siis me valime pühakirjad, kuna me oleme oma otsuse juba langetanud.

Oskus pühakirju lugeda, nautida ja õpetada ei nõua mitte ainult planeerimist, see nõuab ka mõtisklemist ja palvetamist.

- Lugege Moroni 10:3. Mida räägib Moroni meile pühakirjade lugemisest?

Kui me loeme pühakirju, siis me peaksime mõtisklema nende üle oma südames. Vanem Marion G. Romney ütles: „Kui mina olen lugenud pühakirju, siis ma olen leidnud üleskutse sõnas *mõtisklema*. . . . Sõnaraamat ütleb, et sõna *mõtisklema* tähendab „kaalutlema, millegi üle sügavalt mõtlema, arutlema, mediteerima.“ . . . *Mõtisklemine* on minu arvates üks palvetamise vorme. See on olnud igatahes juurdepääsuks Issanda Vaimule“ (Conference Report, apr., 1973, lk. 117; või *Ensign*, juuli, 1973, lk. 90).

Moroni 10:4 räägib meile, et pärast pühakirjade üle mõtisklemist (oma mõtetes loetu üle mõtlemist) peaksime me küsima Taevaselt Isalt, „kas need asjad ei ole mitte õiged“; ja „ta teeb [meile] selle kohta ilmsiks tõe läbi Püha Vaimu võimu.“

Kokkuvõte

Me peame valmistuma pühakirjade tõhusaks õpetamiseks nende regulaarse lugemisega. Me peame mõtisklema õppematerjali üle, seda tunnetama ja siiralt palvetama. Seejärel me peame praktiseerima seda, millest me oleme Vaimu kaudu teada ja aru saanud. Kui me oleme seda teinud, siis me võime õpetada pühakirjadest võimu ja veendumusega.

Üleskutsed

Kui te loete pühakirju iga päev, siis joonige alla või märgistage mõnel muul viisil kohad, mis on teie jaoks tähendusrikkad. Mõelge, kuidas saab neid „meile kohandada“.

Õpetage oma perele pühakirjadest pereõhtutel, õhtusöögi ajal või mõne muu perekondliku tegevuse ajal, kasutades lugusid pühakirjadest ja rakendades neid oma pere vajadustes.

Täiendavad pühakirjakohad

- 2 Nefi 4:15–16 (Nefi rõõm pühakirjadest)
- Õpetus ja Lepingud 11:21–22 (me peaksime uurima enne õpetamist)
- Õpetus ja Lepingud 42:12–15 (me peaksime õpetama pühakirjadest)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi 10. peatükk „Pühakirjad“ *Evangeeliumi põhimõtete* käsiraamatus.
2. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

ÕPETAMINE PÜHA VAIMU VÄEGA

18. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil mõista, et me peaksime õpetama evangeeliumi Püha Vaimu väega.

Sissejuhatus

Vanem Dallin H. Oaks õpetas: „Kui me oleme juhitud Issanda Vaimust, võime me õpetada ükskõik keda kogu maailmas, hoolimata nende haridustasemest. Issand teab rohkem kui keegi meist ja kui me oleme tema teenijad ning tegutseme tema Vaimu juhatusel, võib ta edastada oma päästmissõnumit igale hingele“ (Teaching and Learning by the Spirit, *Ensign*, märts, 1997, lk. 7).

Kui me tahame õpetada Jeessuse Kristuse evangeeliumi, peame me olema juhitud Pühast Vaimust. Vaid sel viisil saame me õpetada tõde.

Õpetamine Püha Vaimu väega

- Paluge ühel klassiliikmel lugeda Õpetus ja Lepingud 42:12–14. Mida käsib see pühakirjakoht meil õpetada? Kust me leiame need põhimõtted? Kuidas me saame selle Vaimu, millega õpetada? Miks me ei tohiks õpetada, kui meil ei ole Püha Vaimu mõju?

Et teada, mida ja millal õpetada, peame me õppima tundma ära Püha Vaimu mõju. Vanem A. Theodore Tuttle selgitas, mis tunne on rääkida Püha Vaimu väega:

„Kas te tunnete, kui tuleb ilmutus? Lubage mul jagada teiega seda kogemust. . . .

Kui ma sõitsin [koos vanem Marion G. Romney'ga] Salt Lake'i pärast [ühte] koosolekut, märkis üks [meiega koos olnud] vendadest: „Vend Romney, te kõnelesite täna õhtul Püha Vaimu inspiratsioonil.“

Vend Romney vastas: „See on õige, ma tegin seda. Kas sa tead, kuidas ma seda tean? Sest ka mina õppisin midagi, mida ma enne ei teadnud“ („Teaching the Word to the Rising Generation“, 10. juulil 1970 BYU suvekoolis peetud kõne, lk. 8–9).

- Kuidas mõjutas Püha Vaim vanem Romney't? Kuidas võib Püha Vaim suurendada meie õpetamisvõimet?

Püha Vaim mitte ainult ei õpeta õpetajat, vaid paneb ka õpetaja sõnad tungima sügavale kuulajate südamesse. „Sest kui inimene kõneleb Püha Vaimu võimuga, siis kannab Püha Vaimu võim selle inimlaste südamesse“ (2 Nefi 33:1).

- Kuidas mõjutab Püha Vaim neid, keda õpetatakse?
- Näidake pilti 18-a „Kuningas Benjamin muutis paljude inimeste elu, kui ta õpetas neid Püha Vaimu väega“.

Mormoni Raamatu prohvet, kuningas Benjamin, kutsus oma rahva kokku enne oma surma, et anda neile konkreetseid juhendeid ja tugevdada neid vaimselt.

- Paluge ühel klassiliikmel lugeda Moosia 5:1–2. Mis pani inimesi uskuma kuningas Benjamini sõnu? Laske ühel klassiliikmel lugeda Moosia 5:3–4. Miks olid need inimesed Püha Vaimu mõjule niivõrd vastuvõtlikud?

Püha Vaimu juhatuse saamine

Mormoni Raamat räägib meile, et paljud toleaeagsed prohvetid ja misjonärid olid oma õpetustes juhitud Pühast Vaimust. Neli nendest meestest olid Moosia pojad.

- Paluge ühel klassiliikmel lugeda Alma 17:2–3. Millised kolm sammu astusid Moosia pojad, et nad võiksid õpetada väega?

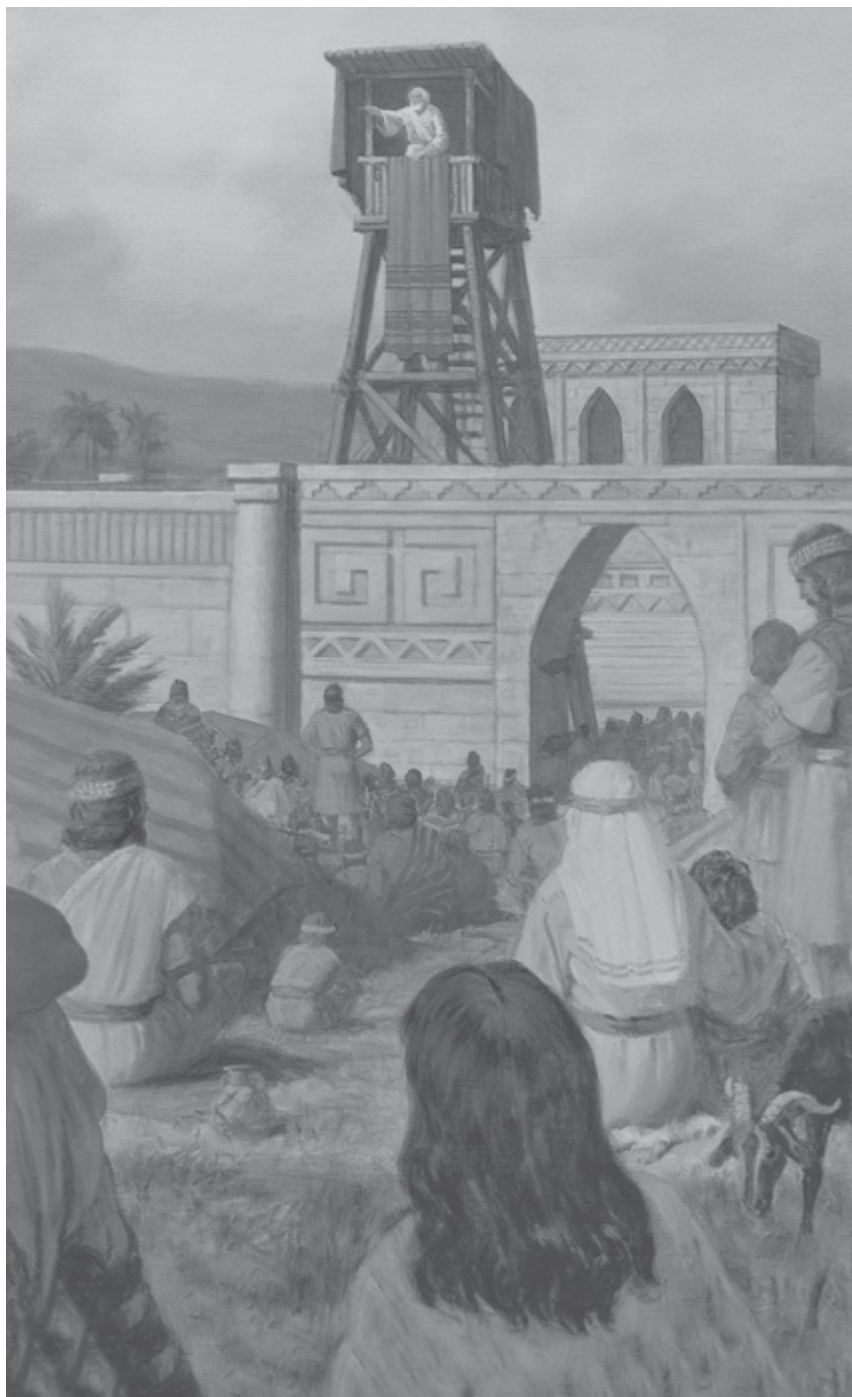
Vanem Marion G. Romney jagas tema naise poolt kogetud kogemust, kui ta valmistas ette õppetundi, mida ta pidi õpetama prohvet Joseph Smithi esimesest nägemusest. Tema tunnis oli üks haritud naisterahvas, kes ei olnud Kiriku liige ega uskunud taastatud evangeeliumisse. Õde Romney oli tol ajal väheste kogemustega õpetaja, kes kartis, et tema õppetund ei meeldi sellele intelligentsele naisterahvale.

Vesteldes sellest oma emaga, ütles õde Romney: „Ema, ma ei saa anda seda õppetundi. Ma ei tea, kas Joseph Smith nägi seda nägemust.“ . . .

Tema ema ei olnud haritud naine, kuid tal oli tunnistus. Ta lausus oma tütrele: „Sa ju tead, kuidas prohvet sai selle nägemuse?“

„Jah,“ vastas tütar, „ta sai selle Jumalalt tarkust paludes.“ . . .

Tütar läks oma tuppa ja proovis seda teha; ta „maadles“ Jumalaga nii nagu Enoski. Selle tulemusena . . . andis ta õppetunni väga veenvalt, väega, mis ületas tema loomulikud võimed. Kuidas ta suutis seda teha? Vastuseks tema järelepärimisele tuli tema peale Püha Vaim.

18-a, Kuningas Benjamin muutis paljude inimeste elu, kui ta õpetas neid Püha Vaimu võimuga.

Ta hing leegitses. Ta teadis sama hästi kui Joseph Smith ise, et prohvet oli näinud nägemust. Ta ei olnud küll näinud oma silmadega täpselt samu asju, mida prohvet nägi, kuid tal oli sama teadmine. Ta teadis Joseph Smithi kirjeldusest, mida prohvet oli näinud, ning tal oli Püha Vaimu tunnistus, et see kirjeldus oli õige“ (How to Gain a Testimony, *New Era*, mai, 1976, lk. 10–11).

- Kuidas valmistus õde Romney oma õppetunniks ette? Miks ei andnud üksnes õppimine talle tunni andmiseks piisavalt kindlust?
- Laske ühel klassiliikmel lugeda Moroni 10:4–5. Kuidas aitab Püha Vaim meil tõde õppida? Mida me peame tegema selle tunnistaja saamiseks?

Tunnistus annab õpetamisele väe

Tunnistusega õpetamine on õpetamine teadmisega, et evangeelium on tõde. Kui meil on tunnistus sellest, mida me õpetame, siis tunnevad need, kes meid kuulavad, Vaimu väge ja mõistavad evangeeliumi paremini. Kui me jagame tunnistust tõest, tunnistab Püha Vaim meie kuulajatele meie tunnistuse õigsusest (vaata ÕL 50:21–22).

- Näidake pilti 18-b „Püha Vaim kinnitab nende inimeste tunnistusi, kes jagavad tunnistust evangeeliumi tõdedest“.

Vanem Alvin R. Dyer jutustas järgmise loo tunnistuse väest õpetamisel:

Kaks misjonäri saabusid hilisel pärastlõunal ühte kodusse. Pere valmistus just söömiseks ja misjonäridel ei õnnestunud seega oma sõnumit edastada. Kui naine hakkas ust sulgema, kasutasid vanemad võimalust jagada oma tunnistust evangeeliumi õigsusest. Üks neist tõstis meelega pisut häält, et ka toasolijad kuuleksid. Seejärel lahkusid misjonärid üsna kiirustades, kuna oli hakanud sadama. Kui nad olid kõndinud edasi umbes poole kvartali võrra, kuulsid nad, et keegi hüüab neid. Neile jõudis järele umbes neljateistaastane noormees, kes ütles: „Isa soovib, et te tuleksite tagasi.“ Nad läksid tagasi majja, kust nad olid äsja lahkunud. Isa rääkis neile, et ta oli kuulanud nende sõnumit ukisel. See ei avaldanud talle muljet, kuniks üks neist jagas oma tunnistust. Seejärel ta ütles: „Mul tekkis selline imelik tunne ja ma teadsin, et me olime toiminud valesti, kui me teid minema saatsime.“ Selle alandliku vanema antud tunnistus viis kogu pere ristimiseni. (Vaata *When Thou Art Converted*, *Instructor*, juuli, 1961, lk. 225.)

- Miks kutsus see isa misjonärid tagasi? Paluge eelnevalt ülesande saanud klassiliikmetel kirjeldada, kuidas nemad tundsid Vaimu, kui neile õpetati evangeeliumi ja nad kuulsid misjonäride tunnistust.

*18-b, Püha Vaim kinnitab nende inimeste tunnistusi,
kes jagavad tunnistust evangeeliumi tõdedest.*

President Gordon B. Hinckley õpetas: „Püha Vaim on Tõe Tunnistaja, kes võib õpetada inimestele seda, mida nad ei saa üksteisele õpetada. Moroni suured ja üleskutsuvad sõnad töötavad Mormoni Raamatu kohta tõe teada saamist „läbi Püha Vaimu võimu“. Moroni kuulutab seejärel: „Ja Püha Vaimu võimu läbi võite te teada tõe kõigist asjadest“ (Moroni 10:4–5).“ (*Teachings of Gordon B. Hinckley* [1997], lk. 259.)

Kokkuvõte

Lapsevanemate ja õpetajatena Kirikus on meil kohustus õpetada Vaimu väega. Kui me õpetame Vaimuga, ei laienda me mitte ainult meie poolt õpetatavate inimeste teadmisi ja usku, vaid ka meie endi omi.

Me saame õpetada tõe vaid siis, kui me õpetame Püha Vaimu väega. Kuid Püha Vaimu väega õpetamiseks peame me olema väärilised ja ettevalmistunud. Sellise ettevalmistuse hulka kuuluvad uurimine, palvetamine ja elamine Jumala käskude järgi.

Issand ütles, et teile antakse Vaim usu palve kaudu, ja kui te ei saa Vaimu, siis te ei tohi õpetada.

Kui te räägite Trööstija abil, siis te räägite ja kuulutate ette nii, nagu on Issanda silmis hea,

sest Trööstija teab kõike (vaata ÕL 42:14, 16–17).

Üleskutsed

Otsige õpetamiseks valmistudes Püha Vaimu juhatus pühakirjade uurimise, palvetamise ja paastumisega.

Otsige võimalusi oma laste, sõprade ja naabrite õpetamiseks.

Täiendavad pühakirjakohad

- Luuka 24:32 (mis tunne on olla Pühast Vaimust inspireeritud)
- Johannese 14:26 (Trööstija õpetab meile kõiki asju)
- 2 Nefi 32:7–8 (Vaim innustab meid palvetama)
- Alma 5:43–52 (paastumine ja palvetamine innustab Püha Vaimu juhatus)
- Moroni 10:7–10 (Jumala annid saadakse usu kaudu)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Järgige selles tunnis kirjeldatud samme, et olla tundi ette valmistades Püha Vaimu poolt mõjutatud.
2. Tehke soovi korral kahele klassiliikmele ülesandeks kirjeldada, kuidas nad tundsid Vaimu, kui neile õpetati evangeeliumi ja nad kuulsid misjonäride tunnistust.
3. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

KOMBEKUSE JA VOORUSLIKKUSE ÕPETAMINE KODUS

19. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil teada, kuidas õpetada kodus kombekust ja vooruslikkust.

Sissejuhatus

Vanem Boyd K. Packer ütles kombekuse ja vooruslikkuse moraalsest väärtusest rääkides: „Vastutus ja õigus nendest pühadest asjadest õpetada lasub kodus lapsevanemate õlgadel. Ma ei arva, et see oleks riiklike koolide või Kiriku organisatsioonide kohustus. Kiriku panus selles suhtes oleks õpetada lapsevanematele Issanda poolt ilmutatud moraalinõudeid ning toetada neid nende pühade teemade lastele õpetamisel“ (*Teach Ye Diligently* [1975], lk. 256).

Prohvet Mormon kirjutas oma pojale Moroni kirja, milles ta õpetas moraalset puhtust suurest väärtusest. Ta ütles, et kõlbeline puhtus ja vooruslikkus on kallimad ja hinnalisemad kui ükskõik millised teised asjad (vaata Moroni 9:9). Need väärtused on tänapäeval sama tähtsad. Meie kehad on pühad; me peaksime alati riietuma kombekalt ning hoidma endid puhaste ja vooruslikena.

Kombekus ja vooruslikkus

Issand hindab kõrgelt vooruslikkust. Seetõttu on oluline mõista, mida Issand mõtleb kombekuse ja vooruslikkuse all. Kombekus viitab tavaliselt meie riietumis- ja kõnelemisviisidele, vooruslikkus aga meie käitumisele. President Spencer W. Kimball ütles:

„Üks paljudest asjadest, mis viib kõlbelse puhtusetuseni, on sündsusetus. Tänapäeval on paljud noored naised ja mehed rahul oma teadmistega elu faktidest. Nad arvavad, et nad teavad kõiki vastuseid. Nad räägivad seksist sama vabalt nagu autodest, filmidest ja riietest. Ning sündsusetuse vaim on arenenud nii kaugele, et miski ei tundu enam pühana.

Üks sündsusetusele ja moraaliväärtuste langemisele kaasa aitav tegur on tänapäevane mood rõivastumises. Ma olen kindel, et sündsusetud riided, mida kannavad mõned meie noored naised ja nende emad, aitavad nii otseselt kui ka kaudselt kaasa selle ajastu ebamoraalsusele.

Isegi isad julgustavad seda mõnikord. Oleks huvitav teada, kas meie noored õed saavad aru nendest kiusatustest, mille ette nad seavad noored mehed, jättes oma kehad osaliselt katmata. . . .

Ma olen kindel, et riided, mida me kanname, võivad olla suureks teguriks meie voorusearmastuse, meie vankumatu kõlbelise puhtuse järkjärgulisel kokkuvarisemisel“ (*Faith Precedes the Miracle* [1972], lk. 163, 168).

- Kuidas peaks meie riietumist ja käitumist mõjutama teadmine, et meie kehad on pühad? Kuidas peaks meie riietumist ja käitumist mõjutama teadmine, et me oleme Taevase Isa lapsed?

Vanem Vaughn J. Featherstone jutustas loo ühest kuningapojast, kes sai aru, kes ta on ning kuidas ta peaks käituma. Prantsusmaa kuningas Louis XVI oli tõugatud troonilt ja pandud vanglasse. Ka tema noor poeg, prints, oli kuninga vangistajate poolt kinni võetud. Kuna noorest printsist pidi saama järgmine kuningas, soovisid nad teda moraalselt hävitada. Nad teadsid, et kui see neil õnnestuks, ei oleks tal kunagi võimalik Prantsusmaa kuningaks saada.

Need inimesed viisid printsi ära kaugele linna, kus nad ahvatlesid poissi igasuguste roojaste asjadega, mida nad vaid suutsid leida. Nad üritasid panna teda sööma toite, mis aitaksid tal kiiresti enese üle kontrolli kaotada. Nad kasutasid kogu aeg tema ümber kohutavat kõnepruuki. Nad ahvatlesid teda halbade naistega. Ta oli vastakuti teotuse ja kahtlustega. Teda ümbritseti pidevalt kõikvõimalike asjadega, mis paneksid inimese oma moraalnorme kaotama. Teda koheldi niiviisi üle kuue kuu, kuid mitte kordagi ei andnud poiss kiusatustele järele. Olles teinud kõike, mida nad suutsid välja mõelda, küsisid nad lõpuks, miks ta ei teinud neid asju. Ta vastas: „Ma ei saa teha, mida te palute, sest ma olen sündinud kuningaks“ (kohandatud *The King's Son*, *New Era*, nov., 1975, lk. 35).

Ka meie oleme sündinud kuningateks (vaata Peetruse 2:9; Ilmutuse 1:6). Meie eesmärk siin elus on aga suurem, kui ühe rahva kuningaks olemine. Me oleme Jumala lapsed ning me sündisime, et saada Tema sarnaseks. Sellise eesmärgi saavutamine on võimatu, kui me ei ole kombekad ja vooruslikud.

Eeskuju tähtsus

Meie kui Jumala Kiriku liikmete üks tähtsamaid kohustusi on olla õigeks kombekuse ja vooruslikkuse eeskujuks. Me ei peaks mitte ainult hoidma oma keha ja mõtteid puhtaina, vaid peaksime näitama oma kõnepruugi, meile meeldiva huumori ja meie poolt loetava kirjandusega, et me peame oma keha pühaks. See on eriti oluline lastevanematele ja vanematele lastele. Kui me oleme õigeks eeskujuks, siis

meie lapsed, õed ja vennad võivad arendada endis samu väärtusi, mis on meil, ning käituda nii nagu meiegi.

- Laske klassiliikmetel mõelda hetkeks nende enda hoiakutele ja käitumisele ning küsida endalt järgnevaid küsimusi:

„Kas minu hoiakus ja käitumises võib olla midagi kahjulikku neile, keda ma üritan õpetada?“

„Kas ma teen või mõtlen midagi sellist, mida ma ei soovi, et minu lapsed mõtleksid või teeksid?“

- Lugege Jaakob 2:35, kus Jaakob noomib nefilasi nende halva eeskuju tõttu. Miks on nii oluline olla õigeaks eeskujuks?

Kombekuse ja vooruslikkuse õpetamine

Kombekuse ja vooruslikkuse õpetamine nõuab Vaimu juhatast. Vanem Boyd K. Packer ütles: „Kui moraali ja vaimsete väärtuste õpetamisel on üks oluline osa . . . siis selleks on see, et Issanda Vaim oleks õpetamisel meiega“ (*Teach Ye Diligently* [1975], lk. 272).

Sellele teemale on oluline läheneda ka aupaklikult ja alandlikult. Vanem Packeri lähenemine on heaks näiteks ühest viisist, kuidas õpetada kombekust ja vooruslikkust väga aupaklikult:

„Meie füüsilistele kehadele oli antud püha loomisvõim. Nii öelda tuli, millel on võime süüdata teisi tulesid. See and on kasutamiseks vaid pühades abielusidemetes. Seda loomisvõimu kasutades võib eostuda surelik keha, millesse võib siseneda vaim ning uus hing sünnib siia ellu.

See võim on hea. See võib luua ja toetada perekonnaelu ning just seal leiame me õnne allikad. See on antud tegelikult igale inimesele, kes sünnib surelikkusesse. See on püha ja märkimisväärne võim. . . .

Te kasvate üles ühiskonnas, kus teie ees on pidev kutse selle püha võimu omavoliliseks muutmiseks. . . . Ärge laske kellelgi puudutada ega katsuda teie keha, mitte kellelgi! Need, kes räägivad teile vastu-pidist, üritavad panna teid jagama nende süüd. Me õpetame teid hoidma oma süütust. . . . Selle püha võimu ainuke õiglane kasutamine leiab aset abielulepingus. Ärge kasutage kunagi seda püha võimu valesti“ (*Teach Ye Diligently* [1975], lk. 259, 262).

Kui me tahame õnnestuda oma peredele nende pühade põhimõtete õpetamisel, peame me olema väga ettevaatlikud, kaitsmaks oma kodu puhtusetuse eest. Vanem A. Theodore Tuttle õpetas meile, et „isa on kodu kaitsja. Ta kaitses seda halva sissetungi eest. Varem kaitses ta oma kodu relvade ja aknalaukidega. Tänapäeval on see ülesanne palju keerulisem. Tõkestatud ukSED ja aknad kaitsesid vaid füüsiliste asjade

19-a, Isa peaks vestlema oma lastega regulaarselt.

eest. Ei ole kerge kaitsta oma peret halva eest, mis tungib pereliikmete mõtetesse ja vaimu kallale. Need asjad võivad vabalt meie kodudesse hoovata ja hoovavadki. [Saatan on väga kaval.] Tal ei ole vaja ust maha murda“ (Conference Report, okt., 1973, lk. 86–87; või *Ensign*, jaan., 1974, lk. 67)

- Millised on mõned viisid, kuidas halb saab tungida meie kodudesse tänapäeval? (Vastuste hulka võivad kuuluda kõlvatud ajakirjad, raadio- ja televisioonisaated, raamatud ning Internet.)
- Mida saab isa teha selleks, et kaitsta oma perekonda nende asjade eest? (Aidata pereliikmetel valida hoolikalt lugemismaterjale, raadio- ja televisioonisaateid ning Internetis olevaid materjale.)
- Lugege ja arutage Õpetus ja Lepingud 93:40–43.

Issand nuhtles Frederick G. Williamsit, kuna ta ei olnud täitnud oma kohustust kasvatada oma lapsed üles valguses ja tões.

- Paluge klassiliikmetel mõelda, kuidas nad end tunneksid, kui Issand ütleks neile, et nad ei ole olnud ustavad oma lastele kombekuse ja vooruslikkuse tähtsuse õpetamisel? Paluge neil samuti mõtiskleda viisidest, kuidas nad saaksid oma lapsi paremini õpetada.

Õige aeg õpetamiseks

- Näidake pilti 19-a „Isa peaks vestlema oma lastega regulaarselt“.

Pereõhtud on suurepäraseks ajaks kombekuse ja vooruslikkuse õpetamisel. Paljud isad on leidnud abi ka oma lastega ametlikust vestlemisest. Üks isa näiteks vestleb iga oma lapsega kord kuus paastupühapäeval. Ta esitab küsimusi moraalse puhtuse kohta ja kuulab lastel olevaid probleeme. Ta õpetab, annab oma tunnistuse ja räägib neile oma armastusest nende vastu.

- Mis te arvate, kuidas mõjuvad sellised vestlused lastele?
- Näidake pilti 19-b „Õpetamisvõimalused tulevad sageli ootamatult“.

Vaatamata sellele, et on oluline õpetada oma lapsi kindlates olukordades, nagu näiteks vestlustel ja pereõhtutel, peame me tunnetama nende vajadusi kogu aeg. Me peaksime panema tähele aegu, millal nad mõistavad kõige paremini seda, mida me tahame neile teada anda. Kui me räägime nendega regulaarselt ning näitame oma armastust nende vastu, tulevad lapsed sageli meie juurde, kui neil on vaja rääkida oma tunnetest ja probleemidest.

Issand on käskinud meil kasutada igat võimalust oma laste õpetamiseks (vaata 5 Moosese 6:5–7). Kui me otsime võimalusi õpetamiseks, siis me võime vahel õpetada väga veenvalt isegi ootamatutes olukor-

19-b, Õpetamisvõimalused tulevad sageli ootamatult.

dades. Meil võib olla võimalik õpetada tähtsaid tõdesid vooruslikkusest ja kombekusest näiteks piknikul, pärast sakramendikoosolekut, jalutuskäigu ajal, autos, puhkusreisil, kooliteel või siis suurte raskuste ajal.

- Kas teile meenub mõni kogemus oma laste või vanematega, millest kujunes tõeline suhtlemine ja õpetus? Kus see toimus? Millal see toimus? Kas see oli planeeritud või tuli see olukord ette ootamatult?

Kokkuvõte

Meie kohuseks on õpetada kombekust ja vooruslikkust oma sõnade ja eeskuju kaudu. Kui me hoiame neid väärtusi kõrgel, väärimme me Vaimu kaaslust ja kogeme õnne, mis tuleneb sellest, kui ollakse kõlbeliselt puhtad.

Üleskutsed

Planeerige pereõhtu, kus arutada vooruslikkusest ja kombekusest.

Olge oma riietuse ja käitumisega kombekaks ja vooruslikuks eeskujuks.

Täiendav pühakirjakoht

- 1 Timoteosele 4:12 (eeskuju tähtsus)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Planeerige hoolikalt selle tunni esitamist. Kui preesterluse klassis on noori preesterluse hoidjaid, siis ärge muutke seda tundi neile adresseeritud moraallugemiseks. Te võite vestelda nendega viisidest, kuidas noored inimesed saavad aidata oma vanematel nendega sellel tundlikul teemal rääkida. Arutage, miks on kõlbeline puhtus ja kombekus niivõrd olulised ning mida saavad klassiliikmed teha, et olla teistele heaks eeskujuks.
2. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

PERE PROBLEEMIDE ÜKSMEELNE LAHENDAMINE

20. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on julgustada meid lahendama perekondlikke probleeme üksmeelselt, selleks et tagada õnnelikku kodust elu.

Sissejuhatus

- Näidake pilti 20-a „Armastus on üksmeelse perekonnaelu põhialus“.

President Joseph F. Smith õpetas, mida me peame tegema, et meil oleksid ideaalsed kodud:

„Mis . . . on ideaalne kodu . . .? See on kodu, . . . kus isa on pühendunud perele, millega Jumal on teda õnnistanud, pidades seda alati esmatähtsaks, ja kus pereliikmed teda vastutasuks armastavad. See on kodu, kus on usaldus, ühtsus, armastus ning pühendumus ema ja isa ning laste ja vanemate vahel“ (*Gospel Doctrine*, 5. tr. [1939], lk. 302–303).

Vaatamata sellele, et kõik me üritame saavutada sellise ideaalse kodu taset, kogeme me kõik vahetevahel konflikte. Isegi prohvet Joseph Smith koges vahel oma kodus ebakõla. Näiteks ühel hommikul, kui ta oli tõlkimas Mormoni Raamatut, läks ta tujust ära millegi pärast, mida tema naine oli teinud. Kui ta üritas hiljem veidi Mormoni Raamatut tõlkida, siis ta avastas, et ta ei suuda seda teha. Ta läks aeda ja palvetas ning palus tagasi tulles Emmalt andestust. Alles seejärel oli ta võimeline tõlkima. (Vaata B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1.kd., lk. 131).

Issand ootab ka meilt, et me tunneksime ära oma koduste ebakõlade allikad ja lahendaksime oma probleemid üksmeelselt.

Koduste ebakõlade allikad

Pühakirjad räägivad meile, et Saatana mõju on peamine ebakõlade ja tülide põhjus.

- Lugege 3 Nefi 11:29–30. Kuidas Saatan „õhutab inimeste südameid vihas üksteisega tülitsema“?

20-a, Armastus on üksmeelse perekonnaelu põhialus.

Issanda Vaim lahkub niipea, kui meie kodusse tuleb tüli vaim. Ja ilma Issanda Vaimuta oma kodus ei saa me olla õnnelikud ega tunda Issanda ja tema evangeeliumi rõõmu.

Meie endi isiklik nõrkus võib samuti põhjustada teistega tülitsemisi (vaata Jakoobuse kiri 4:1). Kui inimene ei ole iseendaga rahujalal, on tal väga raske elada teistega kooskõlas. Nende nõrkuste seas, mis võivad põhjustada ebakõlasid, on iha, ahnus, ebapuhtad soovid ja truuduse murdmine. President Spencer W. Kimball on maininud eraldi ühte nõrkust: „Abielupaaril võib tulla ette vaesust, haigusi, pettumusi, ebaõnnestumisi ja isegi surma peres, kuid need ei röövi neilt rahu. Abielu võib olla edukas nii kaua, kuni sinna ei sisene isekus. Raskused ja probleemid seovad paari lahutamatuks liiduks, kui selles valitseb täielik omakasupüüdmatlus“ (*Marriage and Divorce* [1976], lk. 19, 22).

- Miks põhjustab isekus kodus selliseid ebakõlasid ja õnnetut olukorda?

Nagu president Kimball mainis, võivad sellised probleemid, nagu näiteks vaesus ja haigused, mida peetakse tavaliselt ebaõnne põhjustajateks, tuua tegelikult pereliikmeid teineteisele lähemale, kui pere tegutseb üheskoos omakasupüüdmatult ja armastusega.

Perekondlike probleemidega hakkama saamine

Järgnevad on Issanda ja meie Kiriku juhtide poolt toodud viisid perekondlike probleemide vältimiseks või lahendamiseks.

Kohustu

Nii lastel kui ka lapsevanematel on üksteise suhtes kohustused.

- Lugege ette mõned kohustused Efeslastele 6:1–4. Milline kohustus on noorel mehel oma vanemate ees? Millised kohustused on lapsevanematel oma laste ees? Kuidas aitab nende kohustustega nõustumine arendada kodus üksmeelt?

Välidi ebasõbralikke sõnu

Vihastel, ebasõbralikel sõnadel ei ole meie kodudes kohta. Vanem Boyd K. Packer soovitas: „Kui te astute abielulepingusse, [siis te ei tohiks kunagi öelda] ühtegi paha sõna – mitte ainsatki. See ei ole vajalik ega ka soovitatav. On olemas paljusid, kes õpetavad, et see on normaalne ja eeldustekohane, kui abielusuhete osaks on abikaasade vahelised probleemid, tülid ja vaidlused. . . . Ma tean, et on võimalik elada koos armastuses, ilma et kunagi leiaks aset ebasõbralik sõnavahetus“ (*Eternal Marriage, Brigham Young University Speeches of the Year* [14. aprill 1970], lk. 6). Meid rahustab leebe, arusaav vastus; vihased sõnad põhjustavad aga vaid suuremaid konflikte (vaata Õpetussõnad 15:1).

- Mis vahe on probleemidest rääkimisel ja vaidlemisel?

Tunnista vigu

President Spencer W. Kimball andis nõu:

„Inimestena võib teil olla ühel päeval lahkavamusi, mis põhjustavad kõige pisemaid tülisid. . . . Oletame, et solvangud on lendu lastud, ebasõbralikud sõnad öeldud, südamed haavatud ning kumbki tunneb, et teine pool on täiesti süüdi. Haavade parandamiseks ei võeta midagi ette. Tunnid mööduvad. Möödub põksuvate südametega öö, morn ja ebasõbralik, uute arusaamatustega päev. Solvang järgneb solvangule, kuni palgatakse advokaat, lõhutakse kodu ning purustatakse laste ja vanemate elu.

Kuid on olemas raviv palsam, mis kohese kasutuselevõtmise korral annab teile mõne minuti jooksul tagasi [õige] mõtlemise; . . . kui kaalul on nii palju – teie armastus, teie ise, teie pere, teie ideaalid, teie ülen- dus, teie igavesed väärtused – ei saa te endale lubada riskimist. Te peate neelama alla oma uhkuse ja ütleva oma naisele julgelt: „Kallis, mul on väga kahju. Ma ei tahtnud teha sulle haiget. Palun, anna mulle andeks.“ Ja teie naine vastab: „Kallis, see oli rohkem minu süü. Palun anna mulle andeks.“ Te kallistate teineteist ja elu on jälle hea. Ning kui te lähete õhtul magama, on see kõik unustatud ja teie vahel ei ole enam mingit lõhet, pidades oma perepalvet“ (*Faith Precedes the Miracle* [1972], lk. 134).

- Millised on need mõned asjad, mis põhjustavad tülisid ja arusaamatusi? Kuidas aitab probleemide põhjuste äratundmine meil neid lahendada? Miks on niivõrd raske tunnistada oma vigu?

President Spencer W. Kimball käskis meil möönda oma vigu ning öelda: „Mul on kahju.“ Kui me teeme seda siiralt, siis me oleme astunud edasi suure sammu pere ebakõlade lahendamisel. Lapsevanemad peavad tegema seda ka laste puhul, mitte ainult omavahel.

Ole lahke

Üks põhimõte, mida pühakirjad meile koduse elu õnnelikumaks tegemiseks õpetavad, on lahkus. Tegelikult on meil kästud olla lahked, armastavad ja andestavad. Nii lastel kui ka täiskasvanutel on soovitatud kohelda teineteist austusega ja sellise lahkusega, mida on meile näidanud Kristus. Nendes küsimustes peaksime me võtma alati Kristuse enda eeskujuks. (Vaata Efeslastele 4:29–32.)

- Paluge varem ülesande saanud aaronliku preesterluse kandjal rääkida, mida saab üks noor mees teha, aitamaks kaasa sellele, et kodus valitseks üksmeel.

President Spencer W. Kimball õpetas meile, kuidas saavutada perekonnaõnne: „Te küsite: „Mis on õnne hind?“ Te üllatute vastuse lihtsuses. Õnne aardemaja avaneb lukust ja jääb avatuks neile, kes kasutavad järgmisi võtmeid: esiteks, te peate elama Jeesuse Kristuse evangeeliumi järgi selle selguses ja lihtsuses. . . . Teiseks, te peate unustama iseenda ja armastama oma kaaslast rohkem kui iseennast. Kui te teete neid asju, siis on teil rohkesti õnne, millest ei jää kunagi puudu“ (*Faith Precedes the Miracle* [1972], lk. 126).

- Kuidas võib lahkus ennetada ning lahendada perekondlikke probleeme?

Palveta

Peres innustatakse kooskõla, kui me palume oma isiklikes ja perekondlikes palvetes Issanda abi, et saada jagu oma probleemidest.

- Lugege 3 Nefi 18:19–21. Juhtige tähelepanu sellele, et perega palvetamine on meie kohustus. Kuidas aitab palve lahendada perekondlikke probleeme?

Järgnev lugu räägib, kuidas üks ema palvetas, et saada oma koduse probleemi lahendamisel juhatust:

„See oli umbes nädal pärast seda, kui me olime toonud kümneaastase Wayne’i oma koju Kiriku indiaanlastest vahetusõpilaste programmi kaudu. Ta oli terane, kena väike poiss, kuid loomulikult pidi ta teistele poistele iseennast tõestama. Ta kakles nendega üsna tihti ning suutis hakkama saada nende seast ka kõige tugevamatega.

Ühel päeval helistas mulle tema õpetaja, kes teatas, et tal on koolis Wayne’iga probleeme. Wayne käitus nii temaga kui ka teiste õpetajatega lugupidamatult. See oli mulle löök. Mul ei olnud mitte kunagi olnud sellist probleemi oma lastega, ning see olukord ärritas mind väga. Loomulikult lõi mu pahameel lõkkele, nagu seda tihti juhtub, ning ma hakkasin kordama kõiki neid sõnu, mida ma kavatsesin Wayne’ile öelda, kui ta tuleb koolist. „Ma pean selle probleemi juba alguses lämmatama,“ rääkisin ma iseendale.

Asi muutus veelgi halvemaks, kuna Wayne jäi koolist tulemisega hiljaks, sest ta kakles ühe naabripoisiga. Nad kaklesid kogu tee bussipeatusest koduni. Lõpuks jõudsid nad meie eesõuele. Mõlemad kaklesid ägedalt. Ma jälgisin veidi aega, kuni veendusin, et kaklus oli tõepoolest tõsine ja astusin seejärel uksele ning kutsusin Wayne’i tuppa.

Ta ei pannud mind teadlikult tähele. Tal ei olnud mõtteski taanduda teise poisi ees. Seda kõike vaadates läksin ma veelgi vihasemaks. Ma *käskisin* Wayne’il tuppa tulla. Olin niivõrd vihane, et teadsin, et ma ei

olnud sel momendil suuteline seda probleemi käsitlema ja saatsin Wayne'i oma tuppa lugema.

Ma läksin vihast värisedes oma magamistuppa, põlvitasin ja palvetasin. Ma palusin endale tarkust selle probleemi lahendamiseks ning seda, et teaksin Vaimu kaudu, mida öelda. Ma tundsin palvetamast tõustes, kuidas minu üle valgus soe, rahustav tunne. See algas mu peast ja voogas õrnalt kuni mu jalgadeni.

Kui ma avasin Wayne'i toa ukse ja nägin teda seal voodiäärel istumas, raamat käes, tõusis mu pähe miljon mõtet. Ta tundus sinna tuppa mitte kuidagi sobivat. Mingil kombel kuulus ta õue, kus ta saaks harjunud viisil vabalt joosta. Hetkega täitus mu süda kaastundest selle väikese mehikese vastu, kes oli nii üksi, väike poiss, kes oli välja kistud tuttavast ümbrusest ning visatud erinevasse maailma, elamaks erinevate seaduste järgi. Ta pidi tõestama teistele poistele, et ta oli täpselt sama hea, kui mitte parem kui nemad.

Ma istusin tema kõrvale voodiäärele ja panin oma käe tema õlgade ümber. Esimesed sõnad, mis ma ütlesin, üllatasid isegi mind ennast, sest ma ütlesin: „Wayne, anna mulle andeks, et ma olin sinuga niivõrd järsk.“ Seejärel rääkisin ma talle telefonikõnest tema õpetajaga ning andsin talle võimaluse selgitamiseks. Meil oli imeline vestlus, ta usaldas mind ja kui me rääkisime, siis me tegime seda sosinal. See oli väga erinev sellest toonist, mida ma olin kavatsenud kasutada enne Taevaselt Isalt abi palumist. See oli tõeliselt vaimne kogemus ning aitas minu ja Wayne'i suhetele rohkem kaasa kui ükski teine asi.

Tänu taevale on meil abiks palve ja Püha Vaimu and, kui me seda palume“ (Myrna Behunin, *We Talked in Whispers*, *Ensign*, jaan., 1976, lk. 51–52).

Kokkuvõte

Igal perel esineb probleeme. Meie valida on see, kuidas me nende probleemidega ümber käime ja neid lahendame. Praktiseerides selles õppetunnis arutatud õiglasi põhimõtteid, võime me lahendada oma pere probleemid ning suurendada armastust ja ühtsust.

Paluge tunni lõpus klassiliikmetel laulda „On kodus arm“ (*Kiriku lauluraamat*, lk. 44).

Üleskutsed

Täiendage kodust õnne igasuguste ebakõla põhjustajate kindlakstegemisega pereliikmete seas.

Tunnistage oma viga, kui olete öelnud pereliikmetele inetult.

Kohelge pereliikmeid lahkusega.

Täiendavad pühakirjakohad

- Matteuse 7:12 (meie suhted teistega)
 - Galaatlastele 5:22 (Vaimu viljad)
 - Õpetus ja Lepingud 88:119–126 (Issanda nõuanne Kiriku liikmetele)
-

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi 29. peatükk „Perekonnad on tähtsad“ *Evangeeliumi põhimõtete* käsiraamatus.
2. Tehke ühele aaronliku preesterluse kandjale ülesandeks rääkida, kuidas noored mehed võivad aidata kaasa sellele, et kodus valitseks üksmeel.
3. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

PERE RAHAASJADEGA TOIMETULEMINE

21. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil õppida ja rakendada põhilisi põhimõtteid raha arukaks kasutamiseks.

Sissejuhatus

Paljud ohtratest pühakirjaviidetest rahale ja rikkustele hoiatavad meid rikkusi himustamast. Sel põhjusel kardavad paljud inimesed, et kogu raha on halb ning et nad võivad kurvastada Issandat, kui nad kulutavad aega ja energiat raha teenimisele ja säästmisele. Kuid see ei ole tõsi. *Rahaarmastus* on see, mis on „kõige kurja juur“, kuid mitte raha ise (vaata 1 Timoteosele 6:10).

President Spencer W. Kimball ütles: „Mitte kogu raha ei ole räpane. On olemas puhas raha – puhas raha, millega osta toitu, riideid ja peavarju ning millega teha annetusi.“ President Kimball selgitas veel, et „puhas raha“ on palk, mille me saame ausalt tehtud töö eest. Ta ütles, et raha muutub räpaseks vaid siis, kui see on saadud ükskõik millisel ebaausal viisil. (Vaata *Faith Precedes the Miracle* [1972], lk. 235–236).

Isikliku väärilisuse näitajaks ei ole jõukus ega vaesus. Mõned suured Jumala mehed on olnud rikkad, mõned vaesed. Oluline ei ole mitte meil oleva raha hulk, vaid pigem see, kuidas me seda saame ja kasutame. Raha kasutamine näiteks oma pere maiste vajaduste rahuldamiseks ei ole mitte ainult õige, vaid on Jumala käsk (vaata 1 Timoteosele 5:8). Oma pere eest hoolitsemise käsule on lihtsam kuuletuda, kui me õpime ja rakendame rahaga aruka ümberkäimise peamisi põhimõtteid.

Põhimõtted raha arukaks kasutamiseks

Vaatamata sellele, et kõik maa peal kuulub Issandale (vaata Laulud 24:1), lubab Ta meil kasutada ja omada mõningaid Tema maapealsetest asjadest. Meid on siiski hoiatatud, et Issand peab meid vastutavaks selle eest, kuidas me käime ümber sellega, mida Tema on meil kasutada lubanud. Näiteks tähendamissõnas talentidest õpetab Päästja meile oma maapealse vara aruka kasutamise tähtsust.

- Paluge ühel klassiliikmel lugeda tähendamissõna talentidest, mis on kirjas Matteuse 25:14–30. (Talent oli rahaühikuks Jeesuse päevil.)

On olemas mõningad peamised põhimõtted, mida me peaksime oma raha arukal kasutamisel arvesse võtma. Peaaegu igaüks meist suudab teha paremini ühel või teisel mainitud alal. Issand aitab meil saada paremaks, kui me paneme Tema esikohale ja järgime raha aruka kasutamise põhimõtteid.

- Kirjutage iga raha aruka kasutamise põhimõtte tahvlile, kui sellest vesteldakse.

Maksa kümnist ja annetusi

Esimene ja kõige olulisem makse, mille me peaksime tegema, on kümnis. Issand on lubanud, et Ta avab „taevaluugid“ ja kallab „õnnistust küllastuseni“ nendele, kes maksavad oma kümniseid ustavalt (Malakia 3:10). Kuigi Issand ei luba meile suuri rikkusi, kui me maksame oma kümnist ja annetusi, lubab Ta meid õnnistada nii vaimselt kui ka materiaalselt.

Töö

Töö on õnnistus, mis võimaldab meil hoolitseda oma perede eest. Kindel ja aus teenistus teeb meile võimalikuks majandusliku kindlustatuse. (Selle käsiraamatu 23. õppetund sisaldab nõuandeid oma tööoskuse arendamiseks ja täiendamiseks.)

Välidi asjatut võlga

Kuigi mõnikord võib osutada rahalaenamine vajalikuks, peaksime me vältima võlga nii palju kui võimalik. Me peaksime tasuma oma võlad nii ruttu kui võimalik. Vanem Ezra Taft Benson ütles: „Elagem oma sissetulekute piires. Makskem koheselt. . . . Võtkem kuulda Kiriku juhtkonna nõuannet. Vabanege võlgadest!“ (*Pay Thy Debt and Live*, Brigham Young University Speeches of the Year [28. veebr. 1962], lk. 12).

- Kuidas me saame vältida asjatut võlga?

Planeeri ja kuluta hoolikalt

- Lugege Luuka 14:28. Mida tähendab „kulude arvamine“?

Nagu see pühakirjakoht räägib, peame me enne oma raha kulutamist hoolikalt planeerima. Paljud inimesed satuvad võlgadesse, kuna nad ei suuda kontrollida oma kulutusi. Kui pere planeerib, kuidas oma raha kasutada, ei satu ta majanduslikesse raskustesse.

Me peame kaaluma hoolikalt iga ostu vajalikkust, enne kui me midagi ostame. Paljud meie ostetud asjad on tegelikult meile endile või meie perele väärtusetud. Kui me mõtleme enne mõne asja ostmist, kuidas

me seda edaspidi kasutame, siis me väldime selliste asjade ostmist, mida me tegelikult ei vaja.

- Lugege 2 Nefi 9:51. Millised on mõned „väärtusetud“ asjad, mille peale meil on kiusatus oma raha kulutada?

Säästa

Paljudele inimestele on raha säästmine väga raske. Kuid Kiriku liikmetena on meile soovitatud regulaarselt säästa osa oma sissetulekutest. Kui me otsustame säästa regulaarselt kasvõi väikese osa oma sissetulekutest, ükskõik kas siis raha või materiaalseid asju, siis me oleme ühel päeval rõõmsad selle üle, et me seda tegime. Tehes tulevikuplaane, kanname me säästmisprogrammiga hoolt oma pere majandusliku kindlustatuse eest. Me võime samuti säästa mingil konkreetsel eesmärgil, nagu misjonile minek või templireis.

Perekondlik nõupidamine seoses raha kasutamisega

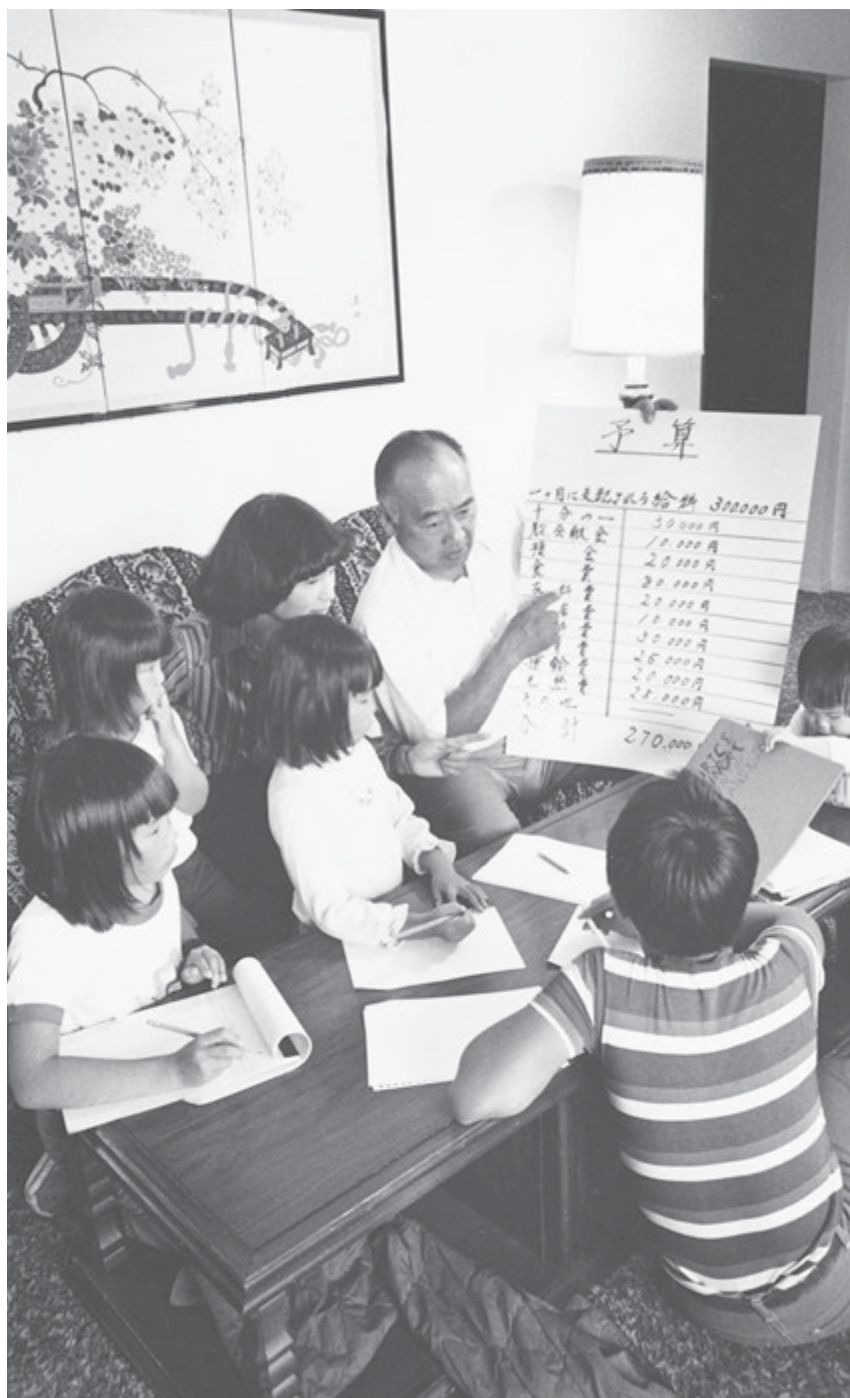
Me kulutame liiga sageli sama palju raha, kui me teenime. Tundub, et meie soovid suurenevad sama kiiresti või isegi kiiremini kui meie sissetulek. Seetõttu on väga oluline, et me teeme oma raha kohta korraliku eelarve. Vaatamata sellele, et iga pere erineb oma vajaduste ja soovide poolest, peavad enamik peredest abistavaks taolise plaani järgimist:

- Näidake pilti 21-a „Perekondlik nõupidamine on hea aeg eelarve koostamiseks“.

Kõik pereliikmed peaksid vestlema rahalistest küsimustest ja leppima kokku, kuidas raha kasutatakse. Seda võib teha perekondlikul nõupidamisel, mida juhatab isa ning millest võtavad osa perekonnaliikmed. Selle nõupidamise ajal peaksid pereliikmed tegema nimekirja kõigist perekonnale kasutamiseks mõeldud sissetulekuallikatest. See nimekiri võib sisaldada pereliikmete poolt teenitud raha, oma aias kasvatatud köögivilju ja vilja, mida saab müüa, või kodus valmistatud asju, mis on mõeldud teistele müümiseks.

Järgmisena peaks pere kirjutama üles kõik vajadused ja soovid, kirjutades kõigepealt üles olulisemad kulutused ning seejärel soovitud kuid eluliselt mitte vajalikud asjad. Sellesse nimekirja võivad kuuluda Kiriku annetused, säästud (nagu näiteks templikülastuseks, misjonile minekuks, hariduseks), maksud ning eelarvelised kulutused elamisele, toidule, riietele, töövahenditele, transpordile ja meelelahutusele.

Lõpuks peaks pere leppima kokku, kui palju raha pannakse iga asja jaoks kõrvale. Mõnesid nimekirja lõpus olevaid vähem olulisi asju ei osteta võib-olla kunagi, kuid parem on hoolitseda kõigepealt hädavajaliku eest. President Brigham Young ütles kord: „Meil on palju soove, kuid tõelisi vajadusi on väga vähe. Valitsegem oma soovide üle oma

21-a, Perekondlik nõupidamine on hea aeg eelarve koostamiseks.

vajadustega ning me avastame, et me ei ole sunnitud kulutama oma raha väärtusetute asjade peale“ (*Discourses of Brigham Young* [1954], lk. 297). Ühel teisel korral ta selgitas, et vaesus on tingitud aruka otsustusvõime puudumisest. Ta märkis, et paljud inimesed, kes teenivad väga vähe, kulutavad seda vähetähtsate asjade peale, kuni nad on tõsistes võlgades. (Vaata *Discourses of Brigham Young* [1954], lk. 317.)

- Näidake plakatit 21-b „Eelarve näidis“. Selgitage, et pere võiks kasutada perekondliku nõupidamise ajal eelarve planeerimiseks taolist nimekirja.

Meie osaks saavad suured õnnistused, kui me planeerime hoolikalt, kuidas me oma raha kasutame, ja koostame selle kohta eelarve. Eesmärkide püstitamine, plaanide tegemine ning nende saavutamiseks koostöö tegemine võimaldab meil hoolitseda oma perede eest nii, nagu Issand on meid käskinud. Koostöö puhul saavad meie pered nautida lisaõnnistusena suuremat armastust ja ühtsust. Järgnev lugu näitab, kuidas üht meest (Vaha'i Tongat) ja tema perekonda õnnistati, kui nad tegid üheskoos tööd ja koostasid eelarvet:

„Ma lubasin oma neljale lapsele, et kui nad aitaksid kaasa, siis me saaksime minna kõik koos templisse. Ma mõtlesin omaette: „Kuidas ma võin öelda, et ole hea poiss või hea tüdruk, kui ma ei ole nendega templis kokku pitseeritud?“ Mul oli tunne, et nad ei olnud minu omad.

Me ohverdasime kaks aastat peaaegu kõik. Ma jagasin koolist saadud palga meie kõigi vahel ning me säästisime seda. Kuid me maksime ära oma kümnise ja paastuannetused. Meile kõigile jäi iga kuu 70 senti (veidi üle 10. krooni). Ja nii me elasime oma perega kaks aastat 70 sendiga kuus. Me elasime sellest, mida me saime ise kasvatada ja korjata. Ma mäletan, kuidas mu naine ärkas hommikul vara, et valmistada meile salatit banaanidest ja kookospähkli piimast. Mu lapsed ei saanud osta kommi, jalanõusid ega käia kinos, kuna nad säästsid templissesõiduks. ...

Tänu sellele ohverdusele oli meie perel võimalik sõita Uus-Meremaale, et saada templis pitseeritud. Me pidime küll tegema mõningaid lisatöid oma eesmärgi täideviimiseks, kuid see oli meile suureks õnnistuseks“ (*We Lived on 70 Cents a Month for the Temple, Ensign*, veebr., 1976, lk. 31).

Kokkuvõte

Meie Taevane Isa on soovitanud meil oma rahadega toime tulla, et me saaksime hoolitseda oma perede eest ning olla õnnelikud. Kui me ei hoolitse oma perede eest, võtab Issand meid selle eest vastutusele. Me peaksime järgima oma perede eest hoolitsemisel aruka rahakasutamise põhilisi samme ja juhatavaid põhimõtteid. Kui me asetame vaimsed asjad esimesteks, aitab Issand meil tulla oma rahadega toime.

Eelarve

Kogu sissetulek

Kümnis – 10%

Kiriku annetused

Säästud

Toit

Riided

Majutus

Arstikulud

Transpordikulud

Kommunaalmaksed

Muu

Muu

Muu

Kulutused kokku

21-b, Eelarve näidis.

Üleskutse

Analüüsige oma kulusid ja kavandage teostatav eelarve selles tunnis välja toodud põhimõtete järgi.

Täiendavad pühakirjakohad

- Õpetussõnad 22:7 (laenaja on laenuandja teener)
- Malakia 3:8–11 (kümnete ja annetuste maksmine toob õnnistusi)
- Jaakob 2:18–19 (me peaksime otsima Jumala riiki enne rikkuste otsimist)
- Õpetus ja Lepingud 56:16–17 (hoiatused rikastele ja vaestele)
- Õpetus ja Lepingud 104:11–13 (kõik inimesed vastutavad maapealsete õnnistuste kasutamise eest)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi 27. peatükk „Work and Personal Responsibility“ *Gospel Principles* käsiraamatus.
2. Lugege läbi selle käsiraamatu 23. õppetund „Tööoskuse arendamine ja täiendamine.“
3. Tehke ühele klassiliikmele ülesandeks jutustada tähendamissõna talentidest (vaata Matteuse 25:14–30).
4. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

KODUNE TOODANG JA SÄILITAMINE

22. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil mõista, mis on peamised asjad koduse toodangu ja säilitamise juures ning kuidas neid rakendada.

Sissejuhatus

Kiriku juhid on soovitanud kõigil viimse aja pühadel olla iseseisvad ja sõltumatud. Selle nõuande andmiseks on head põhjused. Vanem Marion G. Romney selgitas, et „me elame viimsel ajal. Me elame ajal vahetult enne Issand Jeesuse Kristuse teist tulemist. Meil on kästud valmistuda ette ja elada nii, et me saaksime olla . . . sõltumatud kõigist teistest olevustest allpool selestilist kuningriiki“ (Conference Report, apr., 1975, lk. 165; vaata ka ÕL 78:13–14).

- Näidake pilti 22-a „Katastroof võib tabada siis, kui me seda kõige vähem ootame“.

President Spencer W. Kimball on julgustanud meid olema sõltumatud, kuna vanad ettekuulutused hakkavad täituma. Ta ütles: „Ma usun, et nüüd on tulemas aeg, mil hakkab olema üha enam häda ja viletsust, mil võib tulla ette üha rohkem tornaadosid ja uputusi . . . rohkem maa-värinaid. . . Ma usun, et need saginevad tõenäoliselt veelgi, kui me jõuame lõpule lähemale, ning seepärast peame me olema selleks ette valmistunud“ (Conference Report, apr., 1974, lk. 184).

Ta ütles samuti: „Paljud soovivad halbade aegade saabudes, et nad oleksid konserveerinud oma puuvilju, kasvatanud oma aias köögivilju, istutanud mõned viljapuud ja marjapõõsad ning hoolitsenud oma tarbeesemete eest. Issand kavandas, et me oleme sõltumatud teistest olevustest, kuid me paneme tähele, et isegi paljud põllumehed ostavad oma piima meiereidest ning majaomanikud oma köögiviljad poest. Ja kui kaubaautodel ei õnnestu äkki poeriuleid täita, jäävad paljud nälga“ (Conference Report, okt. 1974, lk. 6; või *Ensign*, nov., 1974, lk. 6).

- Laske vendadel kujutada ette, et poed on kinni ja nad peavad lootma kõiges oma varudele. Küsige neilt, mida nad sooviksid omada või

22-a, Katastroof võib tabada siis, kui me seda kõige vähem ootame.

toota oma kodudes, kui selline kujuteldav olukord oleks just kätte jõudnud.

Oma vajaduste eest hoolitsemine

President Kimball õpetas meid „uurima parimaid meetodeid eneste varustamiseks oma toiduga. . . . Kui teie kodus on lapsi, siis haarake ka neid sellesse tegevusse, andes neile kindlaid ülesandeid“ (Conference Report, apr., 1976, lk. 170–171; või *Ensign*, mai, 1976, lk. 124).

Piiskop Vaughn J. Featherstone rääkis meile, milliseid oskusi me peaksime arendama, kui me soovime oma vajaduste eest hoolt kanda: „Nüüd kodusest toodangust: kasvatage loomi, kus vahendid ja kohalikud seadused seda lubavad. Istutage viljapuid, . . . marjapõõsaid ning köögivilju. Te võite varustada oma peret toiduga, millest suurt osa on võimalik süüa värskelt. Ülejäänud toidu, mida te kasvatate, võib hoidistada ja lisada teie kodustele tagavaradele. Kus iganes võimalik, tootke ise oma eluks vajalikud tarbeesemed. . . . Valmistage või ehitage vajalikud esemed. Ma lisaksin veel: kaunistage, remontige ja hooldage hästi kogu oma vara“ (Food Storage, *Ensign*, mai, 1976, lk. 117).

- Asetage välja plakat järgneva loeteluga või kirjutage informatsioon tahvlile:

- a. Kasvata koduloomi.
- b. Istuta viljapuid ja marjapõõsaid.
- c. Istuta köögivilju.
- d. Hoidista ja säilita toitu.
- e. Valmista või ehita vajalikud esemed.
- f. Remondi ja hoolda oma vara.

Kasvata koduloomi

- Näidake pilti 22-b „Kanu on lihtne kasvatada ja hooldada“.

Kui meil on piisavalt maad ning me elame kohas, kus me võime seaduslikult pidada koduloomi, siis me peaksime ostma mõningad koduloomad ja kasvatama neid. Enne, kui me otsustame, milliseid loomi kasvatada, peame me olema valmis nende eest õigesti hoolt kandma ehk õppima nende toidu, ulualuse ja hoolduse kohta, mida nad vajavad tervetena püsimiseks. Mõned loomad, kelle eest on lihtne hoolt kanda, on kanad, küülikud, pardid ja piimaandvad kitsed.

22-b, Kanu on lihtne kasvatada ja hooldada.

- Vestelge koduloomadest, keda kasvatatakse teie piirkonnas kõige enam. Vestelge toidust, ulualusest ja hooldusest, mida iga loom vajab.

Istuta viljapuid ja marjapõõsaid

Kuna viljapuud ja põõsad kannavad vilju kas siis igal aastal või üle aasta, ei ole neid vaja igal aastal uuesti istutada nagu köögivilju. Tõenäoliselt ei kanna nad aga vilja esimestel aastatel pärast istutamist, seega peame me need istutama võimalikult vara, et meil oleks olemas nende viljad ajal, kui me neid kõige rohkem vajame. Me peaksime uurima enne nende istutamist nii seda, kui palju vajab iga puu või põõsas suureks kasvades ruumi, kui ka seda, kuidas nende eest õigesti hoolitseda.

- Vestelge, mis liiki viljapuud ja marjapõõsaid kannavad hästi saaki teie piirkonnas. Vestelge ka nende hooldamisest.

Istuta köögivilju

- Näidake pilti 22-c „Iga pere peaks istutama köögiviljaaia“.

Kiriku juhid on soovitanud igal Kiriku perel rajada köögiviljaaia. Isegi kui me ei säästa sellega raha, on igal perel vaja õppida, kuidas enda eest hoolt kanda. Aed varustab meid nii värske toiduga kui ka toidulisaga, mida me saame hoidistada ja säilitada.

Tee hoidiseid ja säilita toitu

Mõnedes maades on hoidiste tegemine ja säilitamine seadusega keelatud. President Kimball ütles, et need, kes elavad sellistel maadel, peaksid austama, kuulama ja toetama nende maade seadusi ning toitu mitte säilitama (vaata Conference Report, apr. . 1976, lk. 170; või *Ensign*, mai, 1976, lk. 124). Kuid seal, kus see on lubatud, tuleks meil järgida Issanda nõuannet hoidistada toitu juhuks, kui peaksid tulema ajad, mil muu toit ei ole saadaval. Kui orkaan tabas Hondurasist 1974. aasta sügisel, olid sealsed Kiriku liikmed, kes olid kuivatanud ja säilitanud oma toitu, väga tänulikud selle eest, et nad olid seda teinud. Vaid mõned kuud enne orkaani oli misjonijuhataja hoiatanud neid ähvardava katastroofi eest, kutsudes neid üles alustama oma toidusäilitusprogrammi. Kõrvale pandud oad, jahu, riis ja teised toiduained päästsid pühad näljast. (Vaata Bruce B. Chapman, Hurricane in Honduras, *New Era*, jaan., 1975, lk. 31.)

Toidu hoidistamiseks ja säilitamiseks on mitmeid viise. Seda võib:

1. Säilitada maa all. See meetod on hea paljude juurviljade ja teatud roheliste, lehtedega köögiviljade säilitamiseks, kui koht on jahe ja kuiv. Liigne vihm või halb vee ärājuhitavus põhjustab nende riknemise.

22-c, Iga pere peaks istutama kõõgiljaaia.

2. Kuivatada. Kui ilm on soe ja päikesepaisteline, siis võib puu-ja köögivilju kuivatada päikese käes. Vihma ajal tuleb need kinni katta või sisse tuua. Saadusi saab kuivatada ka selleks mõeldud kuivatis.
3. Konserveerida. See meetod on lihtne, kuid ohtlik, kui seda tehakse valesti. Õigesti tehtuna on see hea viis toidu säilitamiseks ja selle maitse alalhoidmiseks. Õige konserveerimine nõuab vähemalt konserveerimisaparaati. (Seda võib jagada mitme pere peale.) See meetod nõuab ka purkide ja pudelite kaitsmist purunemise eest.
4. Soolata. See on odav viis aedviljade, köögiviljade ja liha säilitamiseks ning nõuab väheseid kui üldse mingisuguseid vahendeid.

Valmista või ehita vajalikud esemed

Kui meid tabaks loodusõnnetus, peaksime me olema valmis söögi tegemiseks, oma kodu kütmiseks, riiete, keha ja ümbruse puhastamiseks. Sel põhjusel on oluline, et me kas varume kütust ja seepi või õpime neid hädaolukorras ise valmistama. Samuti on olulised esmaabitarbed, ravimid, seebid ja teised puhastusvahendid, küünlad, tikud ja muud esemed, mis on pere heaoluks vajalikud. Võimaluse korral peaksime me neid aineid mitte ainult tagavaraks hoidma, vaid õppima ka ise valmistama.

Hoolda ja remondi oma vara

Hädaolukorras võib meil tulla ette vajadus oma majade, küünide ja tarandike uuesti üles ehitamiseks. Seetõttu on oluline, et meie pere-liikmed õpiksid ümber käima puu ja teiste ehitusmaterjalidega ning kasutama tööriistu nii, et nad oskaksid valmistada ja parandada mööblit ning teisi vajalikke esemeid. Kui me õpime oma omandit ise hooldama ja remontima, võime me säästa raha ja aega ning vältida oma sõltuvust teistest.

- Miks on oluline hoida oma omandit heas seisukorras?

Uute oskuste õppimine

Mõned meist on õppinud oskusi, mida me võime õpetada ka teistele. Me võime õppida uusi oskusi ka raamatutest, ajakirjadest, kursustel, riigiteenistajatelt või siis kooliprogrammidest.

- Paluge klassiliikmetel vestelda oskustest, mida nad saavad teistele õpetada. Kus on need inimesed, kes võiksid õpetada meile oskusi, mida me sooviksime omandada? Milliseid tunde me peaksime innustama oma lapsi koolis võtma kasulike oskuste õppimiseks? Kuidas me saame innustada oma perekondi neid oskusi õppima?

Kokkuvõte

Sellised probleemid nagu majanduslikud raskused või looduskatastroofid kuuluvad meie maapealsete kogemuste juurde. Kui me õpime hoolitsema enda vajaduste eest, siis me ei karda raskeid aegu, sest me oleme nendeks valmis. Issand ütles, et kui me oleme valmis, siis me ei pea kartma (vaata ÕL 38:30).

Üleskutsed

Varuge sel nädalal aega, et rääkida oma naise ja perega kodusest toodangust ja säilitamisest.

Tehke kindlaks oma aastased vajadused.

Tehke plaan oma pere vajaduste rahuldamiseks, alustades või jätkates köögiviljaaia, oskuste õppimise või siis mõne teise projekti kallal töötamist.

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Uurige järele riiklikest allikatest või kogenenud inimestelt:
 - a. milliseid koduloomi kasvatakse teie piirkonnas ning milliseid neist on kõige lihtsam kasvatada;
 - b. millised viljapuud ja marjapõõsad kasvavad teie piirkonnas hästi ning millist hooldust need vajavad;
 - c. kas on olemas kursuseid, kus õpetatakse pereliikmetele majade ehitamist, mööbli ja teiste vajalike esemete meisterdamist. Kui selliseid kursuseid ei ole, siis otsige selliste oskustega inimesi, kes oleksid valmis teid õpetama.
2. Valmistage õppetunnis mainitud plakat või kirjutage informatsioon tahvlile.
3. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

TÖÖOSKUSE ARENDAAMINE JA TÄIENDAMINE

23. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil aru saada kui tähtis on töö, kuidas valida arukalt oma ametit ning kuidas täiustada oma tööskest.

Sissejuhatus

Esimene kirjapandud juhised, mis anti Aadamale pärast langemist, oli töö igavene põhimõte. Issand ütles Aadamale: „Oma pale higis pead sa leiba sööma, kuni jälle mullaks saad“ (1 Moosese 3:19).

Meie Taevane Isa on andnud meile sama käsu. Kiriku Esimene Presidendikond teatas: „See, et meilt nõutakse töötamist, on õnnistus ning me peaksime tegema seda meelsasti ja ilma hädaldamata“ (First Presidency Urges Frugality, *Ensign*, märts, 1975, lk. 75). Töö on üks võtmetest igavesse ellu. Meie tark ja armastav Taevane Isa teab, et me õpime, kasvame, saavutame ja saame rohkem kasu tööelust kui lullilöömisest.

- Näidake pilti 23-a „Töö on meile Taevase Isa poolt antud õnnistus“.

Arukas ametivalik

Elukutse valik on väga oluline. Me peame koguma fakte, palvetama otsuse puhul, saama väljaõpet ja kogemusi ning seejärel otsima tööd, mis võimaldaks meil oma perede eest hoolitseda.

Kogu fakte

Me peaksime määratlema noorena töö liigi, mis oleks meile kõige parem, võttes arvesse meie andeid, võimeid ja huvisid. Me oleme ilmselt edukamad, kui me teeme tööd, mis meile meeldib. Vaatamata sellele, et paljud meie seast käivad juba tööl ja neil ei ole olnud võimalust oma elukutset valida, võime me järgida samasid samme oma tööalase olukorra täiustamiseks.

Me peaksime mõtlema enne elukutse valikut selle ameti tulevikule ja kindlusele. Pidevalt muutuv maailmas lakkavad paljud töökohad eksisteerimast ja nende asemele luuakse uued. Üks viis meie poolt kaalutletava töö tuleviku uurimiseks on küsida selle kohta oma

23-a, Töö on meile Taevase Isa poolt antud õnnistus.

sõpradelt, sugulastelt, preesterluse vendadelt ja Kiriku juhtidelt. Mõnedes linnades on olemas töönõuandjad ja -agentuurid, kust võib abi saada. Tihti võivad ka kutsekoolid, keskkoolid ja ülikoolid anda meile informatsiooni olemasolevatest töökohtadest. Kui ajalehed on käepärast, siis võib „tööpakkumiste“ veerg osutada ametitele, mille järele on nõudlus.

Kui me valime tööd, siis me peaksime otsima ameteid, mis aitaksid meil olla Kiriku ja perega lähedased. On olemas töid, mis nõuavad meie kodunt eemalolekut pikkade perioodide vältel või siis pakuvad töötingimusi, mis ei lase meil elada täielikult evangeeliumi järgi. Selliseid situatsioone saab vältida oma töö hoolika valimisega. Kui me leiame, et me teeme tööd, mis meid ei rahulda, siis me võime täien-dada endid teise ameti jaoks.

Palveta

- Näidake pilti 23-b „Issand kinnitab meile meie ametivaliku õigsust, kui me temalt seda palume“.

Väga oluline on paluda töö otsimisel Issanda abi. Otsused on meie teha, kuid Issand aitab meil valida arukalt, kui me tõsiselt palvetame. Kuid ainult palvest ei piisa. President Brigham Young ütles: „Mu usk ei vii mind mõttele, et Issand varustab meid röstitud prae ja leivaga, millele on või juba peale määratud, . . . ta annab meile võimed kasva-tada teravilja, saada maa vilju, ehitada elamuid“ (*Discourses of Brigham Young* [1954], lk. 291).

- Kuidas käib president Youngi avaldus töö leidmise kohta?

Kui me teeme oma lõplikku otsust, siis meil on vaja palvetada ja saa-vutada meelerahu, mis tuleb, kui me teame, et me oleme Pühast Vaimust juhitud. Seejärel on meil vaja käituda oma otsuse kohaselt. Järgnev lugu näitab, kuidas vend Taisho Komura Jaapanist rakendas neid põhimõtteid oma elu ja töö muutmiseks.

Taisho Komura töötas Jaapanis meeste juuksurina. Ühel päeval kohtus ta misjonäridega ja sai hiljem ristitud.

Ta oli saanud vestluste ajal teada hingamispäeva pühitsemisest. Ent hingamispäev oli juuksuritöökojas tema kõige töörohkem päev. Pärast palvetamist oma tööalase olukorra üle, otsustas ta minna kooli, et vahetada elukutset.

- Laske mõnedel klassiliikmetel rääkida, kuidas on palvetamine aidanud neil võtta vastu häid ametialaseid otsuseid.

23-b, Issand kinnitab meile meie ametivaliku õigsust, kui me temalt seda palume.

Arenda tööskusi

- Näidake pilti 23-c „Oskuse arendamine nõuab aega ja jõupingutusi“.

Tööskuste arendamine nõuab aega ja jõupingutusi. Kui me soovime täiustada oma töist olukorda, siis me peame olema valmis õppima ja töötama vajaliku oskuse ning väljaõppe omandamiseks.

Õpipoisiks olemine, kaugõppekursused, praktilise töö kaudu õppimise kursused, kutsekoolid, käsiraamatud ja õpikud võivad kõik aidata meil oma oskusi arendada. Vestlused potentsiaalsete tööandjatega, töökohtade külastamised ja päriselt erinevatel töökohtadel töötamine arendab samuti meie teadmisi ja oskusi.

Lugemine ja kirjutamine on kaks põhilist oskust, mis aitavad meil tööd saada. Kui me otsime tööd, kuid ei oska lugeda ega kirjutada, siis me peaksime paluma kelleltki abi, kes seda oskab. Me ei tohiks kunagi kahelda kasutada oma pere-, Kiriku ja ühiskonnaliikmete teadmisi ning informatsiooni.

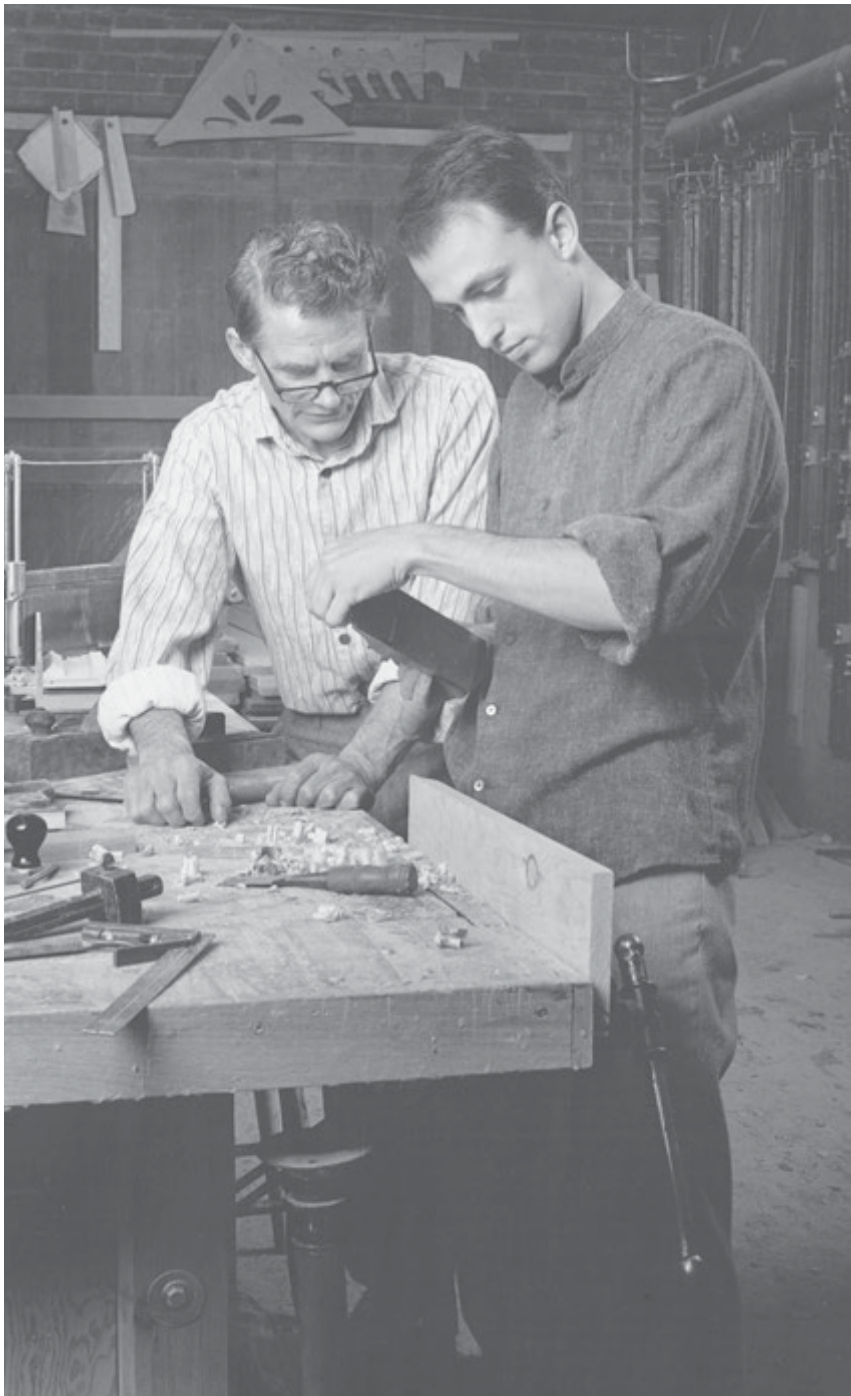
- Milliseid oskusi ja talente võib igaüks meist jagada oma kvoorumile vendadega?
- Lase varem ülesande saanud liikmel anda aru teie piirkonnas olevatest töövahendusasutustest.

Kui meil on eesmärk, mille poole pürgida, siis me peame olema valmis suurteks isiklikeks ohverdusteks, et seda saavutada. See tähendab valmidust teha kõike vajalikku oma oskuste arendamiseks. Edu saadab meid vaid juhul, kui me täidame kõik nõuded ning teeme vajalikke pingutusi selle saavutamiseks. „Sest mis inimene külvab, seda ta ka lõikab“ (Galaatlastele 6:7).

Järgmine lugu näitab, kuidas üks Kiriku liige, kes elas Vaikse ookeani saartel, oli edukas oma pingutustes täiendada oma tööskusi ja hoolitseda oma pere eest.

Noore mehena oli Viliami Havili õppinud isiklike pingutuste tähtsusest nende oskuste õppimisel ja täiustamisel, mis võimaldaksid tal oma tulevase pere eest hoolitseda. Lõpuks, kui ta abiellus, tegi vend Havili kõvasti tööd, et teenida ja säästa piisavalt raha odavalt pakutud põllulapi ostmiseks.

Põllumaad, mille ta ostis, peeti väheväärtuslikuks, kuna see oli künklikul alal ja ookeani lähedal, kus tuuled võisid kergesti saagi hävitada. Kuid ta töötas kõvasti, et maad külvamiseks ette valmistada. Samuti veetis ta palju aega, uurimaks kõike tänapäeva põllumajanduse kohta. Kuna palju infot, mida ta vajab, oli saadaval vaid prantsuskeelsetes raamatutes, õppis ta selle keele piisavalt selgeks, et lugeda, mida need põllumajanduse kohta õpetasid.

23-c, Oskuse arendamine nõuab aega ja jõupingutusi.

Nendest raamatutest õppis ta, kuidas väetada mulda, mida paljud teised selle piirkonna põllumehed ei olnud vaevunud kunagi õppima. Ta õppis, kuidas kasutada teatud kemikaale, et tappa putukaid ja ravida taimehaigusi. Samuti uuris ta välja, milliseid teravilju müüdi ja eksporditi kõrgete hindade eest. Ja ei ole üllatuseks, et tänu oma paljudele pingutustele ja Issanda abile sai vend Havilist edukas põllumees.

Ka meie võime olla vend Havili sarnaselt oma töös edukad, kui me valmistame ennast ette vajalike oskuste omandamisega.

Otsi tööd

Kvalifitseeritud töötegitaja ei saa tööd enne, kui ta võtab ühendust oma võimaliku tööandjaga. Samuti ei saa mees, kes on kavatsenud müüa ise oma toodangut või teenuseid, teha seda enne, kui ta on kontakteerunud võimalike ostjatega. Kui me oleme töötud, siis on meie kohuseks aktiivselt tööd otsida.

Kui ühel preesterluse juhil on raske tööd leida, võib tal vaja minna oma preesterluse kvoorum abi. Meie kui kvoorum liikmed võime olla üksteisele töö otsimisel abiks. Lisaks sellele võime me saada abi oma vaikonna või koguduse tööspetsialistilt. Liikmed, kellel on küsimusi Kiriku kaudu pakutavate teenuste kohta, võivad küsida seda oma kvoorum juhatajalt või piiskopilt.

- Millised on mõned töövõimalused meie piirkonnas? Mida me saame teha kvoorum liikmetena, aitamaks üksteisel tööd leida?

Tööharjumuste täiustamine

Apostel Paulus soovitas Kiriku vendadele: „Ärge olge viitsimatud hoolsuses“ (Roomlastele 12:11). Me peaksime alati üritama anda endast parimat ja otsima moodusi oma tööharjumuste täiendamiseks. Selle tegemiseks peab meil olema töösse hea suhtumine. Järgmine nimekiri võib aidata meil pidada meeles mõningaid tähtsaimaid tööharjumusi.

Kas ma kasutan oma aega hästi?

Kas ma teen koostööd oma tööandja, juhataja ja kaastöötajatega?

Kas ma kasutan oma tööandja varustust või omandit iseenda kasuks ilma loata või selle eest maksmata?

Kas ma võiksin olla täpsem tööle tulemisel ja puhkepausidelt saabumisel?

Kas ma teen oma tööd nii hästi, kui ma oskan?

Kas ma olen sõbralik oma kaastöötajate, juhataja ja tööandjaga?

Järgmine lugu näitab, kuidas üht meie Kiriku juhti õnnistati oma tööoskuste arendamise tõttu:

President Heber J. Grant õppis teismelisena tööoskuste täiustamise ja lisapingutuste tähtsust. Ühel päeval, kui ta mängis koos teiste poistega nipsumängu, nägid nad ühte panga raamatupidajat. Üks poistest mainis: „See mees teenib 150 \$ kuus.“ Heber arvutas kohe omaette, et ta peaks puhastama 120 paari kingi iga päev kuu aja jooksul, et teenida sama palju raha. Nii ta otsustas sealsamas ja sel hetkel, et ühel päeval saab temast panga raamatupidaja.

Tol ajal kirjutati kõik panga ülestähendused ja arved käsitsi sulepeaga, ning panga raamatupidaja ameti üheks tingimuseks oli hea kirjaoskus. Selle töö saamiseks hakkas Heber kõigepealt oma käekirja harjutama.

Alguses oli ta käekiri niivõrd vilets, et tema sõbrad naersid selle üle. See haavas tema eneseuhkust ja ta ütles: „Ühel päeval olen ma võimeline teile, vennikestele, käekirja õpetama.“ Tänu oma pingutustele käekirja harjutamisel sai temast ülikooli kalligraafiaõpetaja. Ta kirjutas õnnitlus- ja pulmakaarte, kindlustuslepinguid, aktsiaid ja ametlikke dokumente.

Ta ütles: „Korra teenisin ma ühel uue aasta esimesel päeval 20 \$, kirjutades 40. tosinale kaardile teksti „Head uut aastat“ ja nurka ühe inimese nime. . . . Järgmise vana-aastaõhtu saabudes olin ma oma kontoris üsna kaua, kirjutades kutsekaarte. Mr. Wadsworth, minu ülemus, sisenes ja mainis meeldivald, et äri läheb hästi. . . . Ta viitas minu tasuta tehtud raamatupidamistöole, mida ma tegin ühele teisele ettevõttele. Ta lausus palju komplimente, mis tegid mind väga õnnelikuks. Seejärel ulatas ta mulle . . . 100 \$, mis kompenseeris mu lisatöö kahekordselt. Rahuldus, mida ma tundsin sellepärast, et ma olin võitnud oma tööandja tänulikkuse ja usalduse, oli minu jaoks rohkem väärt kui kaks korda sada dollarit.“ (Vaata Bryant S. Hinkley, *Heber J. Grant: Highlights in the Life of a Great Leader* [1951], lk. 39–42.)

Kokkuvõte

Töövõime on õnnistus. Issand on rääkinud meile oma prohvetite kaudu, et meie kohuseks on töötada ja hoolitseda oma perede eest. Me võime õppida häid tööharjumusi ja -oskusi nii harjutamise kui ka kogemustega inimeste kaudu. Et leida tasuvat tööd, peaksime me koguma fakte, palvetama oma otsuste üle ja arendama tööoskusi.

Üleskutse

Tehke plaan, kuidas täiendada ühte nendest aladest, mis on mainitud selle õppetunni isiklikul tööharjumuste kontroll-lehel.

Täiendavad pühakirjakohad

- Õpetus ja Lepingud 31:5 (töötaja on oma palka väärt)
 - Õpetus ja Lepingud 42:42 (laiskleja ei saa töötaja õnnistusi)
-

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi 30. peatükk „Perekonnaliikmete vastutus üksteist aidata“ *Evangeeliumi põhimõtete käsiraamatus*.
2. Vaadake üle selle käsiraamatu 12. õppetund „Isa kohustused seoses oma pere heaoluga“.
3. Paluge ühel klassiliikmetel uurida, millised koolid ja ametkonnad on teie piirkonnas olemas töövõimaluste ja -oskuste täiendamiseks. Kui teie koguduses või vaikkonnas on tööspetsialist, võiksite te paluda temal seda materjali esitada.
4. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

HEA TERVIS

24. õ p p e t u n d

Selle õppetunni eesmärgiks on aidata meil aru saada, miks on niivõrd oluline hoida oma füüsilist keha tervena.

Sissejuhatus

Üks maa peale tulemise põhjus on füüsilise keha saamine. President Brigham Young teatas: „Meie surelik keha on meile oluline; ilma selleta ei saaks me kunagi olla ülistatud saabuvas igavikus“ (*Discourses of Brigham Young* [1954], lk. 56).

Ehkki meie kehasid ülistatakse igavikus (vaata Alma 11:42–44), kannatavad nad selles elus haigusi, valu ja vigastusi. Mõned on ajutiselt puuetega, teised jälle kogu eluaja. Kuid ükskõik, millises seisukorras meie kehad ka ei oleks, on need meile olulised, sest nad aitavad meil areneda täiuslikkuse poole.

Inimene on nii vaimne kui ka füüsiline olend. Ja füüsilist ning vaimset ei saa lahutada. Meie vaimud ei saa saavutada oma täielikku potentsiaali ilma keha toe ja tugevuseta (vaata ÕL 93:33–34). Me peaksime arendama ennast vaimselt ja intellektuaalselt, kuid pidama meeles ka oma füüsilist arengut.

President David O. McKay teatas: „Tervel mehel, kes kannab hoolt oma füüsilise olemuse eest, on tugevust ja elujõudu; tema tempel on kohane elamu tema vaimule. . . . Seetõttu on oluline hoolitseda oma füüsilise keha eest ning pidada kinni füüsilise tervise ja õnne seadustest“ (*The Whole Man, Improvement Era*, apr., 1952, lk. 221).

Hea tervise eelised

Järgnevad mõned terve keha eelised:

Meil on võimalik paremini teenida

Mida tervemad me oleme, seda enam oleme me võimelised teisi teenima ning neile ja endale õnne tooma.

Me oleme paremad juhid

Kuna juhid vajavad oma kutsete täitmiseks jõudu ja energiat, peavad nad olema niivõrd hea tervise juures kui võimalik.

Me mõtleme endast ja teistest paremini

Kui me hoiame oma keha tervena, siis meil on hea enesetunne ja me teeme oma tööd innukalt. Samuti on meil rohkem kannatust, armastust ja lahkust teiste vastu.

Me suudame hoolitseda enda ja oma pere eest

Mida tervemad on meie kehad, seda paremini me suudame töötada ning seega enda ja oma pere eest hoolt kanda.

Füüsilise tervise alalhoidmine

Paljud terviseprobleemid tulenevad kehvadest elamistingimustest, nakkustest, liigsest kehakaalust, puudulikust toitumisest, väsimusest ja kehaliste harjutuste puudumisest. Me võime olla mõjutatud nendest terviseprobleemidest hoolimata oma elukohast. Selleks, et neid terviseprobleeme ära hoida või lahendada, peame me kõigepealt leidma üles oma isiklikud terviseprobleemid. Kui me oleme kord seda teinud, siis me saame luua programme, mis sobivad meie päevakavasse ning aitavad hoida meie keha tervena.

Meie isiklikud ja perekondlikud terviseprogrammid peaksid sisaldama järgmist:

Tarkuse Sõnale kuuletumine

Issand on rääkinud meile, et on olemas teatud ained, mida me ei tohiks pruukida. Nende hulka kuuluvad tubakas, kohvi, tee, alkohol ja teatud toiduained. Teisest küljest on Ta aga soovitanud mõningaid toiduaineid ja jooke, mida tuleks tarbida hea tervise alalhoidmiseks. Neile, kes peavad kinni Tarkuse Sõnast, on lubatud tervist, tarkust ja kaitset (vaata ÕL 89:18–21).

- Laske ühel klassiliikmel esitada Tarkuse Sõna sisu, mis on kirjas ÕL 89:1–17.

Järgnev lugu illustreerib mõningaid õnnistusi, mis tulevad Tarkuse Sõnale kuuletumisest.

„Ma ei olnud veel päris kaheteistaastane, kui ma töötasin kõrvuti oma isaga viljakoristusel üle 60. aastat tagasi. Tema lõikas ja mina sidusin vilja vihkudeks; see oli päev-päevale järgnev kurnav töö.

Ühel laupäeval hakkasime me tööle päikesetõusu ajal ja lõpetasime kell pool üheksa õhtul. Ma olin nii väsinud, et soovisin vaid visata pikali ja magada, ootamata ära isegi õhtusööki.

24-a, Korrapärased kehalised harjutused on vajalikud hea tervise jaoks.

Mu isa vaatas mind ja ütles väga leebelt: „Lee, see põllulapp, kus ma täna vilja lõikasin, oli väga roheline. Kui me ootame selle sidumisega esmaspäevani, tõmbuvad tuumad kokku. Me peame tegema seda täna öösel. Täna paistab ere kuu. Mis sa arvad, kas sa võiksid mind aidata?“

Ma võitlesin pisaratega ja noogutasin.

Mu isa ütles: „Väga hea, võtame siis pisut õhtueinet. . . .“

Me lõpetasime peagi oma leiva ja piima söömise, kuid ma olin ikka niivõrd väsinud, et suutsin vaevalt oma pead tõsta. Kui mu isa läks õue sigu söötma, istusin ma laua taga ja mõtlesin kibestunult: „Ma pole kunagi suitsetanud ega joonud; ma olen alati pidanud kinni Tarkuse Sõnast. Õpetuses ja Lepingutes öeldakse, et kui me kuuletume Tarkuse Sõnale, siis me jookseme ja ei väsi ning kõnnime ja ei nõrke. Ja ma olen praegu niivõrd väsinud, et ma jaksan vaevalt oma pead tõsta.“ Mu suu tõmbles, kui ma võitlesin väsimuspisarate vastu.

Seda, mis juhtus, on võimatu kirjeldada, kuid tundus, nagu oleks mu kehasse sisenenud imeline hele valguskiir, täites kogu mu olemuse. Kui mu isa tagasi tuli, tõusin ma püsti ja me läksime põllule.

Mu isa oli väga kiire töömees, kuid tol ööl ei suutnud ta minuga sammu pidada, vaatamata sellele, et ta töötas nii kiiresti kui vähegi suutis. Ma jooksin juhuslike vihkude juurde ja viskasin neid, palju raskemaid kui ma ise, reast ritta. Ma ei unusta kunagi seda imestust oma isa silmis“ (Leo W. Spencer, *To Run and Not Be Weary, Ensign*, märts, 1974, lk. 45).

Töö

Töö on õnnistus. See ei võimalda meil mitte ainult oma pere vajaduste ja tervise eest hoolitseda, vaid hoiab ka meie keha ja vaimu aktiivse ning valvsana. (Vaata 1 tessalooniklastele 4:11–12 ja Laulud 128:2–3.)

Piisav puhkus

Mõned inimesed ei maga piisavalt kaua, et ennast välja puhata. Teised aga magavad kauem, kui oleks vaja. Issand on meid hoiatanud, et me magaksime nii palju, kui me vajame, kuid mitte rohkem. Me oleme kõik erinevad ning peame puhkama vastavalt oma vajadustele, kuid Ta on soovitanud meil minna voodisse varakult ja tõusta üles varakult, et nii keha kui ka mõte saaksid kosutust. (Vaata ÕL 88:124.)

Isiklik puhtus

Et vältida haigusi, peaksime me ennast, oma hambaid ja käsi korrapäraselt pesema. Samuti peaksime me pesema regulaarselt oma riideid, voodipesu ja toidunõusid.

24-b, Kehaline harjutamine on suurepärane perekondlik ettevõtmine.

Haigused ja nakkused hoitakse ära pisikute hävitamisega. Me võime hävitada pisikuid, hoides kodust eemal putukaid ja loomi ning hävitades inimeste ja loomade jäätmeid. Samal põhjusel tuleb hoida toitu puhtas ja turvalises kohas.

Õige toitumine

Õige toitumise korral süüakse iga päev igast toidugrupist erinevaid toiduaineid. Me vajame liha ja loomseidprodukte, puu- ja köögivilju, piimatooteid ning teravilju ja tähtsuseti juurvilju. (Täiendavaks informatsiooniks vaata *Viimse aja pühast naine: põhiline käsiraamat naistele*, A osa, 22. Õppetund, „Perekonna toitumine“.)

Arstiabi ja hambaravi

Me võime kaitsta ennast ja oma peret teatud nakkuste vastu, lastes end vaktsineerida ja käies regulaarselt arsti juures kontrollis. Enamikes maailmaosades tehakse vaktsineerimisi polikliinikutes või siis arstide poolt. Me peaksime käima regulaarselt ka hambaarsti juures.

Kehalised harjutused ja meelelahutus

- Näidake pilte 24-a „Korrapärased kehalised harjutused on vajalikud hea tervise jaoks“ ja 24-b „Kehaline harjutamine on suurepärase perekondlik ettevõtmine“.

Lisaks õigele toitumisele vajab terve keha ka regulaarseid kehalisi harjutusi. Kehalisi harjutusi saab nautida nii omaette kui ka koos perega. Kui kehaliste harjutuste programmi kasutatakse meelelahutusena, on selle üheks kasuks võimalus olla koos oma perega. Igal pere liikmel ei ole üksnes suurem motivatsioon ennast liigutada, vaid ta tunneb end ka teiste pereliikmetega lähedasemana.

Üks väga hea kehaline harjutus, mida suudavad teha peaaegu kõik, on jooksmine. Me võime joosta peaaegu igal pool ja igal ajal. Paigaljooks ja jalutamine on samuti head harjutused. Korvpall, jalgpall, käsipall, ujumine ja teised spordialad pakuvad nii kehalist trenni kui ka meelelahutust.

Enne mõne energilise programmiga alustamist peaksime me läbima kehalise kontrolli. Arsti nõuannetest kinnipidamine ja nende järgimine meie kehalise programmi puhul aitab meil vältida harjutusi, mis teeksid meile kasu asemel hoopis kahju.

Kokkuvõte

Tasakaal on õnnelikuks eluks väga vajalik. See tähendab, et me peame üritama saavutada tasakaalu oma töös, puhkuses ja meelelahutuses.

President Brigham Young soovitas:

„Püüdke pikendada maksimaalselt oma maist elu, pidades täielikult kinni igast tervise seadusest ning viies õigesse tasakaalu töö, õpingud,

puhkuse ja meelelahutuse. . . , valmistugem paremaks eluks. Õpetagem neid põhimõtteid oma lastele, et . . . nad teaksid, kuidas panna alust tervisele ja tugevusele“ (*Discourses of Brigham Young* [1954], lk. 186).

Kirik vajab preesterluse hoidjaid, kes on valmistanud endid ette vaimselt, intellektuaalselt ja füüsiliselt. Hea tervis aitab meil täita tõhusalt meie paljusid kohustusi.

Üleskutsed

Vaadeldge oma isiklikke terviseprobleeme.

Töötage välja isiklik ja perekondlik kehaliste harjutuste programm.

Täiendavad pühakirjakohad

- Õpetussõnad 23:19–23 (me peaksime valima arukalt, mida süüa ja juua)
- Õpetussõnad 31:1–4 (me ei tohiks rüvetada endid kangete jookide ja ebamoraalsusega)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi 27. peatükk „Tarkuse Sõna“ ja 30. peatükk „Perekonnaliikmete vastutus üksteist aidata“ *Evangeeliumi põhimõtete käsiraamatus*.
2. Tehke ühele klassiliikmele ülesandeks esitada viieminutiline ettekanne Tarkuse Sõna sisust (ÕL 89:1–17).
3. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele

ÜHISKONNA JA RAHVA TEENIMINE

25. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil aru saada meie kohustustest ühiskonna ning rahva ees.

Sissejuhatus

Me peaksime tundma Jeesuse Kristuse Kiriku liikmetena vendlust ja armastust kõigist rahvustest inimeste vastu maailmas ning eriti omaenda naabruskonnas, ühiskonnas ja rahva seas. Me peaksime olema lojaalsed oma maale ja rahvale ning tegema kõik, mis meie võimuses, et aidata valitsusel rahuldada rahva vajadusi.

Õpetus ja Lepingud kuulutab, et me usume, et valitsused on kehtestatud Jumala poolt inimese kasuks, ning et Jumal peab inimesi vastutavateks nendega seotud tegude eest (vaata ÕL 134:1).

Meie isiklikud kohustused

Paljud ühiskonna probleemid on tingitud sellest, et mõned isikud ja perekonnad ei ela ausalt ega moraalselt või ei tee tööd iseenele elatamiseks. Enne kui me saame teenida oma ühiskonda ja rahvast, peab meie enda elu olema aus ja hea. Esiteks peame me hoolitsema iseenda ja oma pere eest ning üritama saada jagu probleemidest, mis meid mõjutavad.

Meie peamiseks kohuseks on elada evangeeliumi järgi, mis aitab mitte ainult meid vaid ka teisi. Meie elu eeskuju mõjutab teisi rohkem, kui see, mida me räägime. Mormoni Raamatus räägiti näiteks pahelise linna elanikele, et Issand on neid säästnud ainult tänu sellel maal elavate õiglaste inimeste palvetele.

- Laske ühel klassiliikmel lugeda Alma 10:22–23.

Issand õnnistab vahel kogu ühiskonda vaid mõningate inimeste õigluse pärast. Vanem David O. McKay rääkis Kiriku liikmete vajadusest olla heaks eeskujuks: „Kõik peaksid uhkusega muutma „mormonismi“ usaldusväärse, mõõdukuse, kõlblisuse, aususe ja õigluse sünonüümiks – need on Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku põhiprintsiibid ning neid oma elus näiteks tuues aitame me kaasa ühiskonna

muutmisele, kanname oma usu parematesse sotsiaalsetesse tingimustesse ning toome päästmist ja rahu inimestele siin ja praegu“ (Conference Report, okt., 1927, lk. 14).

Me võime tugevdada oma maad ja ühiskonda ausat ning head elu elades, oma perede eest hoolitsedes ja heaks eeskujuks olemiseks jõudu palvetades.

Meie kohustused naabruskonna ja ühiskonna ees

- Näidake pilti 25-a „Meie kohustuste hulka Jumala ees kuulub teiste teenimine“.

Meie ühiskonnas on suur vajadus usaldusväärsete ja ausate, abivalmis kodanike järele. Issand ootab meilt, et me armastaksime oma naabreid ja sõpru. See ei nõua suuri ohverdusi; sõprus on kõige sagedamini rajatud väikestele lahketele tegudele. Hea naaber jälgib teiste vajadusi, sealhulgas leskede ja orbude omi. Suurim naabrite teenimine, mida me saame osutada, on neile evangeeliumi tutvustamine. Kuid me peaksime neid armastama ja teenima vaatamata sellele, kas nad kiidavad selle heaks või mitte.

- Laske ühel klassiliikmel lugeda Õpetus ja Lepingud 58:27–28. Mõtelge hetkeks mõnede probleemide üle, millega meie ühiskonna inimesed praegusel ajal vastamisi seisavad. Millised on mõned nendest „headest asjadest“, mida me saaksime oma linnas toetada?

Haridus

Mõnedes kohtades on vaja ehitada või laiendada koole. Teises kohas on koolidel vaja aga paremaid õpikuid, õppevahendeid ja -programme. Järgnev lugu räägib meile, kuidas mõned viimse aja pühad parandasid hariduse taset, mida nende laste koolides pakuti:

„Üks iseärasus meie lemmiklinnas Seattle’is Washingtoni osariigis oli suurepärase kohalik koolisüsteem. Selle kahekümne aasta jooksul, mil me seal elasime, tundsim me küll vahel ahvatlust minna elama äärelinna, kuid otsustasime lõpuks alati linna jääda ja seda osaliselt meie suure lugupidamise tõttu kooli haridusvõimaluste suhtes, mida pakuti meie kolmele lapsele kohalikes koolides. . . .

Viimaste aastate jooksul nägime aga, kuidas koolis vahetunud juhtkond hakkas kalduma kõrvale endistest suundadest ning tegema katseid rahandus- ja hariduspoliitikaga. . . . Nad hakkasid tegema radikaalseid muudatusi meetodites ja õppeprogrammides. . . . See tegutsemisviis rikkus õpilaste moraali ja tõi endaga kaasa tõsisemaid probleeme turvalisuse, kõlbluse ning narkootikumidega.

See alarmeeriv allakäik motiveeris paljusid meist suurendama oma aktiivsust ja teenimist lapsevanemate koosolekul ning valitud kooli-

25-a, Meie kohustuste hulka Jumala ees kuulub teiste teenimine.

nõukogus. Selle keskkooli piirkonnas, mis vastas ligikaudselt meie koguduse piiridele, valisid murelikud lapsevanemad ja sõbrad mõningaid meie seast mõlema organisatsiooni ametikohtadele.

Olles harjunud tegema Kiriku koosolekutel koostööd, hakkasid VAP liikmed avaldama mõju kooli juhtkonnale. Häid programme toetades saavutasime me valikulise tagasipöördumise traditsiooniliste õppeprogrammi ja õpetamisemeetodite juurde. Tehes lõpu õpilaste hirmutamisele ja kallaletungidele koolimajas ning seda ümbritseval maaalal, ning narkootikumide kasutamisele ja kõlblusetusele, saavutasime me suurenenud kindlustunde. Me võitsime kõige laialdasema lapsevanemate tähelepanu ja kaasahaaratuse ning lisasime õpilasi oma organisatsiooni. . . . Me tõestasime kodanikele, et nad võisid tõeliselt mõjutada nende poolt valitud ametnike otsuseid. . . .

Need kogemused tõestasid jälle, et koostöök ühinenud ja oma õigusi maksma panevatel viimse aja pühadel on võim mõjutada suuri rahvahulki.

See tunnistus on juhatanud mind teiste ühiskondlike, äriliste, poliitiliste ja konstitutsiooniliste liikumiste juurde. See on veennud mind selles, et viimse aja pühad mitte üksnes ei pea, vaid *suudavad* aidata kaasa sotsiaalsetele muutustele, mida me nii hädasti vajame“ (David L. Tomlinson, *We Changed Our Children's Schools*, *Ensign*, juuni, 1976, lk. 52–53).

- Milliseid haridusalaseid vajadusi on meie ühiskonnal? Millega võime olla abiks meie kui üksikisikud ja preesterluse grupp?

Eetika

Meie kohuseks on ehitada üles kõrgete standarditega eetilist ühiskonda. Kui meie ühiskonnas leiab aset moraaliveäätuste langus, võime me teha koostööd nende probleemide lahendamiseks. Sageli saab moraalsete pahesid peatada vaid siis, kui terve rühm inimesi tegutseb üheskoos.

- Millised on meie ühiskonna moraaliprobleemid? Mida me saame teha nende probleemide lahendamiseks?

Tervis ja turvalisus

Enamus ümbruskondi võiksid parandada oma tervislikke ja ohutusalaseid tingimusi. Mõned linnad vajavad paremat liikluskontrolli või turvalisuse korraldust. Teised kohad aga vajavad paremat vett ja sanitaartingimusi.

Oma ühiskonda teenida üritades tuleb meil arvestada meie ühiskonna eriliste tervishoiu ja ohutusalaste vajadustega. Kui me oleme otsustanud, millised probleemid on kõige pakilisemad, siis me võime valida

neist välja ühe ja teha plaani selle lahendamiseks. Kiriku liikmed on abistanud paljudes ühiskondlikes tervishoiu ja turvaprosjektides. Mõned Kiriku liikmed on näiteks poliitilistel ametikohtadel, teenivad komiteedes või teevad vabatahtlikku tööd oma ühiskonna täiustamisel.

Ted Brewerton, preesterluse hoidja Calgaryst Kanadast, on üheks eeskujuks, mida võib üks inimene teha oma ühiskonna täiustamiseks. Teda austati kui kõige väljapaistvamat apteekrit nende provintsis narkootikumide kuritarvitamise vastu töötamisel. Ta andis välja brošüüre, pidas loenguid, külastas koole ja aitas valitsuse ametnikel narkootikumide tarbimist kontrollida. Ta tõi tööpoolest muudatusi sadade inimeste ellu (Vaata Janice Smith, *Making a Difference, Ensign*, juuni, 1976, lk. 50).

Mõned viimse aja pühad on toonud enda vabanduseks oma ühiskondlike probleemidega mitte tegelemisel väite, et nad ei suuda nagunii ühiskonda jäädavalt mõjutada või neil ei ole aega. Me võime kõik midagi muuta, kui me osaleme ühiskondlikus elus ja teeme midagi selle parandamiseks.

- Arutage meie piirkonna tervise ja turvalisusega seotud vajadusi. Mida me saame teha preesterluse hoidjatena nende vajaduste rahuldamiseks?

Sotsiaalhoolekanne

Eriti oluline on see, et viimse aja pühad oleksid valmis aitama teisi hädaolukorras. Hea näide sellisest teenimisest ilmnes 1976. aastal, kui purunes üks tamm ja ujutas üle mõningad linnad Rexburgi ümbruses Idaho osariigis Ameerika Ühendriikides. Kiriku liikmed kõikidest ümberkaudsetest osariikidest otsustasid, et nad aitavad koristada ja uuesti üles ehitada linnu, mis olid purustatud või kannatada saanud. Noored inimesed ja preesterluse kvoorumid üürisid bussid ning reisisid üleujutuspiirkonda. Nad aitasid koristada, parandada ja ehitada uusi kodusid. Paljud mehed ja naised hoolitsesid laste eest, et nende vanemad saaksid töötada oma purustatud kodude juures. Mõne nädala jooksul tehti ära enamik puhastustöid tänu vabatahtlikele VAP Jeesuse Kristuse Kiriku liikmetele, kes tahtsid oma ligimesi teenida.

Kohustused meie maa ees

Vanem N. Eldon Tanner ütles: „Me ootame, et iga mees oleks lojaalne oma kodumaale – maale, kus ta on sündinud; maale, kus ta elab, töötab ja kasvatab oma peret“ (Conference Report, apr., 1976, lk. 73; või *Ensign*, mai, 1976, lk. 48). Meil on vaja tunda armastust oma maa ja selle rahva vastu ning soovida neile parimat. Selline armastus tuleb iseenesest, kui me õpime austama nende ajalugu ja ohverdusi, kes aitasid meie maad üles ehitada ja tugevdada.

Oma maale lojaalne olla ei tähenda seda, et me peame olema nõus kõigi isikutega, kes juhivad valitsust. Enamus valitsuse ametnikke üritavad siiski teha siiralt seda, mis on õige ning me peaksime neid toetama. Me peaksime palvetama iga päev, et nad teeksid õigeid otsuseid ja õigeid asju. President Harold B. Leel oli kord kohtumine Ameerika Ühendriikide presidendiga, kus ta „kinnitas talle, et ükskõik, mis tema nimi või poliitiline partei ka ei oleks, meie [Kirikuna] olime sagedasti põlvili, palvetades Jumala poole, et tema ja selle rahva ning maailma juhid juhataksid meid läbi [meie aja probleemide]“ (Conference Report, apr., 1972, lk. 120; või *Ensign*, juuli, 1972, lk. 29).

Oma rahvuse teenimise hulka kuulub ka selle seadustest kinni pidamine. Rahu saab eksisteerida vaid siis, kui igaüks peab kinni seadustest. Kaheteistkümnnes usuartikkel teatab: „Me usume, et tuleb olla alluvad kuningatele, presidentidele, valitsejatele ja võimukandjatele, kuuletudes seadustele, neid austades ja toetades.“

- Arutage, kuidas me saame näidata austust valitsuse ja kuulekust seaduse vastu. Kuidas me saame aidata noortel meestel valmistuda teenima oma ühiskonda ja maad?

Igal maal on seaduste tegemiseks erinevad viisid. Mõned maad lubavad oma kodanikel valida esindajaid, kes aitavad teha seadusi. Nendes maades on viimse aja pühadel eriti suur kohustus olla informeeritud üldsuse huvidest ning toetada heade meeste kandidatuure nendes ametites. Maades, kus peetakse avalikke hääletusi, tuleks igal kodanikul hääletada.

Mõned võimalused, kuidas me saame täita oma kohustusi oma maa ees, on:

1. olla ustav oma maale ja rahvale;
2. palvetada oma juhtide eest;
3. kuuletuda seadusele;
4. olla teadlik avalikkust puudutavatest küsimustest;
5. toetada ausaid ja arukaid juhte.

Kokkuvõte

Viimse aja pühadena on meil kohustus ja vastutus oma ühiskonna ning maa ees. Meil on kohustus elada õiglaselt ja aidata lahendada probleeme ning rahuldada kogu ühiskonna vajadusi.

Üleskutsed

Valige üks viis, kuidas te saate aidata oma naabruskonda või ühiskonda. Tehke isiklik plaan ja hakake seda täide viima sel nädalal.

Otsustage oma kvoorumiga, mida saaks teie preesterluse grupp teha ühiskonna täiustamiseks.

Palvetage oma perepalvetes, et teie ühiskonna ja rahva juhid juhataksid teid õigluses.

Täiendavad pühakirjakohad

- 1 Timoteosele 1:8–10 (vajadus seaduse järgi)
- 1 Timoteosele 2:1–2 (me peaksime palvetama oma valitsuse juhtide eest)
- Tiitusele 3:1 (me peaksime kuuletuma oma valitsustele)
- 1 Peetruse 2:13–14 (me peaksime kuuletuma oma valitsuste poolt kinnitatud seadustele)
- Moosia 29 (kuningas Moosia kõne valitsusest)
- Õpetus ja Lepingud 134 (kõne seaduse ja valitsuse põhimõtete vajalikkusest)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Uurige välja, millised head asjad teie naabruskonnas ja ühiskonnas võiksid vajada teie kvoorumiga toetust.
2. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

EVANGEELIUMI
PÕHIMÕTTED
JA ÕPETUSED

TUNNISTUS JEESUSE KRISTUSE EVANGEELIUMIST

26. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil mõista, kuidas saada ja arendada tugevat tunnistust Jeesuse Kristuse evangeeliumist.

Sissejuhatus

Alustage koosolekut, lastes klassiliikmetel laulda „Mu Lunastaja elab, tean“ (*Kiriku lauluraamat*, lk. 38).

Tunnistus Jeesuse Kristuse evangeeliumist on üks kõige väärtuslikumatest varandustest, mida meil on võimalik omada. President David O. McKay mõistis seda oma nooruses. Ta ütles: „Ma janunesin selle järele; ma tundsin, et kui ma suudaksin saada selle tunnistuse, tunduks kõik muu tõepoolest ebaolulisena“ (*A Personal Testimony, Improvement Era*, sept., 1962, lk. 628).

Meie tunnistused toetavad meid kogu elu, ka siis, kui tulevad raskused ja katsumused. Sellistel aegadel ei saa me toetuda teiste tunnistustele, vaid peame sõltuma enda omast, et katsumustele usus vastu pidada.

Mis on tunnistus?

Võib olla mäletame me oma esimesi kohtumisi misjonäridega ja evangeeliumi õppimist või suhtlemist inimesega, kes aitas meil oma tunnistust saada. Võib-olla mäletame meid vallanud sooja tunnet, kui me kuulsime kedagi meiega tunnistust jagamas. See tunne on Püha Vaimu tunnistus meie hingedele, et me kuuleme tõde. See on rahulik, kõhklematu kindlustunne. Selle tunde kaudu me teame, et Jeesus Kristus on Jumala Poeg, et Joseph Smith oli prohvet ja et Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik on ainuke õige kirik siin maa peal. See tunne võib anda meile tunnistuse ka Tarkuse Sõnast, kümnnise põhimõttest või Mormoni Raamatu õigsusest.

Kiriku liikmetena on meile sellel viimsel ajal oluline, et meil oleks ka tunnistus elavatest prohvetest. President Harold B. Lee selgitas selle teadmise tähtsust:

„Ma soovin teile jätta selle teadmise. Keegi on öelnud seda ja ma usun, et see on absoluutselt õige: „Inimene ei ole tõeliselt pöördunud nii

kaua, kuni ta ei ole näinud Jumala võimu püsimas selle kiriku juhtide kohal ning kuni see ei ole sisenenud tema südamesse kui tuli.“ Kuni selle kiriku liikmetel puudub see veendumus, et neid juhitakse õigel viisil ning nad ei ole veendunud, et need Jumala mehed on mehed, kes on inspireeritud ja keda on määratud kohaselt ametisse Jumala käe läbi, siis ei ole nad tõeliselt pöördunud“ (Conference Report, apr., 1972, lk. 118; või *Ensign*, juuli, 1972, lk. 103).

- Laske klassiliikmetel mõelda hetkeks oma tunnistustele. Laske neil tuletada meelde aega, kui neile ilmutati tõde evangeeliumi kohta ja kuidas nad said vaimse tunnistuse, et see Kirik on õige, et Jeesus on Kristus, või et Mormoni Raamat on tõde. Paluge neil jagada, millised need kogemused olid ja kuidas nad märkasid, et nad olid saanud tunnistuse.

Tunnistuse saamine

Tunnistus põhineb Püha Vaimu ilmutusel. See tuleb siis, kui Issanda Vaim räägib meie südamele, mõistusele ja vaimule ning kinnitab meie tõde (vaata ÕL 8:2–3). Kristus selgitas Peetrusele, et tema tunnistus ei tulnud ühestki inimallikast vaid Jumalalt (vaata Matteuse 16:13–17).

Vanem Parley P. Pratt kirjutas järgneva kirjelduse tunnistusest, mille ta sai Mormoni Raamatu õigsuse kohta:

„Ma avasin Mormoni Raamatu agaralt,“ ütles ta, „ja lugesin läbi selle tiitellehe. Seejärel lugesin ma mitmete tunnistajate tunnistusi sellest, kuidas see leiti ja tõlgiti. . . . Ma lugesin kogu päeva; söömine oli mulle koormaks, mul ei olnud vähimatki söögiisu; magamine oli koormaks öö tulles, sest ma eelistasin magamisele lugemist.“

Kui ma lugesin, oli Issanda Vaim minu peal ja ma teadsin ning tajusin, et see raamat oli tõde nii selgelt ja tõeliselt, nagu üks mees tajub ja teab, et ta on ise olemas. Mu rõõm oli nüüd nii täiuslik kui sai ning see hüvitas kõik minu elu mured, ohverdused ja vaevad“ (*Autobiography of Parley P. Pratt* [1938], lk. 37).

Mõnedele on tunnistuse saamine väga elav kogemus. Teistele aga mitte nii suurejooneline, kuid see ei tähenda, et sel oleks vähem väärtust või tähtsust. Vanem Loren C. Dunn ütles: „See ei pruugi tulla nagu valgusesähvatus (ma ei tea, kuidas Issand kavatses teiega suhelda), tõenäolisemalt on see kinnitus ja tunne teie südames, kinnitus, mis tuleb pigem rahulikul, loomulikul, kuid tõelisel viisil päev-päeva järel, kuniks te jõuate arusaamisele, et te seda *teate*“ (Watch Therefore: For Ye Know Not What Hour, University of Utah Institute devotional, 10. nov. 1972, lk. 5).

Vanem Marion G. Romney selgitas, kuidas tema sai oma tunnistuse:

„Mõnikord tuleb tunnistus inimesele aeglaselt, pika aja jooksul. Ma ei mäleta, et tunnistus oleks tulnud mulle äkitselt. . . . Ma ei mäleta, millal mul ei olnud tunnistust. See on loomulikult aastate jooksul tugevnenud, kuid ma ei suuda kunagi meenutada aega, kui ma ei uskunud. Kuid vaatamata sellele, kas tunnistus tuleb äkki või järk-järgult, teeb see inimesega midagi. Inimene on pärast tunnistuse saamist erinev“ (How to Gain a Testimony, *New Era*, mai, 1976, lk. 11).

Me peame tegema tunnistuse saamiseks mõningaid asju. Eriti olulised on järgmised viis sammu.

- Asetage välja plakat järgnevast viiest sammust või kirjutage see informatsioon tahvlile:
 1. *Soovi uskuda*. Alma selgitab, et esimene samm tõe teadasaamiseks on soov uskuda (vaata Alma 32:26–27).
 2. *Uuri pühakirju*. Vanem Gordon B. Hinckley õpetas: „Ma luban teile, et kui te loete selle kirjutise sõnu, mida me kutsume pühakirjaks, siis jõuab teie südamesse mõistmine ja soojus, mida on meeldiv kogeda. . . . Lugege näiteks Johannese evangeeliumi algusest kuni lõpuni. Laske Issandal endal teile rääkida ja tema sõnad tulevad väikse veendumusega, mis muudavad tema kritiseerijate sõnad tähtsusetuks. Lugege samuti Uue Maailma tunnistust, Mormoni Raamatut, mis on toodud esile kui tunnistaja, „et Jeesus on Kristus, Igavene Jumal“ (The Miracle That Is Jesus, *Improvement Era*, juuni, 1966, lk. 531).
 3. *Täida Jumala tahet*. Päästja teeb selgeks, et inimene võib teada, kas õpetus on Jumalalt, kui ta elab selle õpetuse järgi (vaata Johannese 7:16–18).
 4. *Mõtiskle evangeeliumi põhimõtete üle*. Evangeeliumi põhimõtete üle mõtisklemine tähendab nende uurimist ja nendele mõtlemist, millele järgneb palvetamine usuga Kristusesse, et saada Pühalt Vaimult selle kohta teada, mida me oleme õppinud. (Vaata Moroni 10:3–5.)
 5. *Paastu ja palveta sageli*. Prohvet Alma sai ise teada, et evangeelium on õige, kuna ta paastus ja palvetas mitmeid päevi. Pärast tema paastumist tunnistas Püha Vaim tema hingele Jumala õpetustest. (Vaata Alma 5:45–46.)
- Laske varem ülesande saanud klassiliikmel rääkida oma kogemusest tunnistuse saamisel.

Tugevama tunnistuse arendamine

Kui me saame kord tunnistuse, peame me seda jätkuvalt tugevdama. President Harold B. Lee ütles: „Tunnistus ei ole midagi sellist, mis on

teil olemas täna ja jääb teile igaveseks. Tunnistus on habras. Seda on sama raske hoida kui kuukiirt. See on midagi sellist, mida te peate iga päev oma elus uuesti püüdma“ (President Harold B. Lee Directs Church; Led By The Spirit, *Church News*, 15. juuli 1972, lk. 4).

Selleks, et tugevdada oma tunnistusi iga päev ja jääda õnnelikuks evangeeliumis, peame me püüdma elada õiglaselt, täitma oma preesterluse kohustusi ning teenima teisi. Selleks, et tunnistus võiks tugevned, peab see põhinema tegudel.

- Näidake pilti 26-a „Me võime tugevdada oma tunnistusi, kui me jagame neid teistega“.

Tunnistuste teistega jagamine ei tugevda üksnes meie endi vaid ka nende inimeste tunnistusi, kes meid kuulevad. Meile on antud võimetus väljendada oma tunnistust kord kuus paastu- ja tunnistuste koosolekul, kuid me peaksime kasutama ära iga võimalust oma tunnistuse jagamiseks pere ja sõpradega.

Me peame kandma vapralt oma tunnistust Jeesusest (vaata ÕL 76:79). Kiriku liikmetena on meil kohustus jagada oma tunnistust nii liikmetele kui ka mitte liikmetega. Me näitame oma tunnistust iga päev selle kaudu, mida me ütleme ja teeme. Peetrus soovitas olla „alati valmis andma vastust igäuhele, kes teilt nõuab seletust lootuse kohta, mis teie on“ (1 Peetruse 3:15). Meie tunnistused näitavad teistele, mis on tõde ja aitavad neil soovida rohkem teada saada.

- Laske klassiliikmetel lugeda Õpetus ja Lepingud 62:3 ning 84:61. Mida on Issand lubanud nendele, kes jagavad oma tunnistusi?

Kokkuvõte

Meie tunnistused võivad olla meie peres tugevuse allikaks. Üks isa, kes teenis 1868. aastal misjonil, kirjutas oma pojale: „Mu poeg, olgu su isa tunnistus sulle juhatavaks täheks läbi kogu su elu“ (tsiteerinud Reinhard Maeser teoses *Karl G. Maeser*, [1928], lk. 57).

- Küsige klassiliikmetelt, kuidas nende isade tunnistused võivad olla neile „juhatavaks täheks“ nende elus. Küsige isadelt, kuidas võib nende tunnistuste väljendamine aidata nende lastel tunnistusi saada.

Üleskutsed

Üritage saada, tugevdada ja jagada oma tunnistust Jeesuse Kristuse evangeeliumist.

Püüdke elada vääriliselt, et saada tõe kohta üha suurenevat tunnistust, elades Issanda lähedal ja teenides ustavalt oma preesterluse kutses.

26-a, Me võime tugevdada oma tunnistusi, kui me jagame neid teistega.

Planeerige tunnistuse teemalist pereõhtut. Jagage sellel koosolekul perekonnaga oma tunnistust.

Jagage oma tunnistust paastu ja tunnistuse koosolekul.

Täiendavad pühakirjakohad

- Laulud 19:7 (tunnistuse väärtus)
- 1 korintlastele 12:3 (tunnistused tulevad Pühalt Vaimult)
- 2 Timoteosele 1:8 (me ei peaks häbenema tunnistada)
- Õpetus ja Lepingud 76:22–23 (Joseph Smithi ja Sidney Ridgoni tunnistus)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Valmistage õppetunnis soovitatud plakat või kirjutage see informatsioon tahvlile.
2. Tehke ühele klassiliikmele ülesandeks rääkida oma kogemusest tunnistuse saamisel.
3. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

USK JEESUSESSE KRISTUSESSE

27. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil tugevdada oma usku Jeesusesse Kristusesse.

Sissejuhatus

Näidake pilti 27-a „Usk Jeesusesse Kristusesse on evangeeliumi esimene põhimõte“.

Usk Issandasse Jeesusesse Kristusesse on evangeeliumi esimene põhimõte. Kui meil on usk Jeesusesse Kristusesse, siis me loodame Temale; me usaldame Teda ning võtame vastu Tema ja Tema õpetused. Apostel Paulus kirjutab, „sest me käime usus ja mitte nägemises“ (2 korintlastele 5:7). Usk on vaimne tõestus, et asjad, mida me ei saa näha ega kuulda, on olemas ja õiged. Näiteks ei näinud me seda, kuidas Jeesus meie eest suri või kannatas meie pattude eest, kuid me teame seda usu kaudu. Alma ütles, „Usk ei ole täiuslik teadmine asjadest; seepärast, kui teil on usku, siis te loodate asjadele, mida pole näha, kuid mis on tõsi“ (Alma 32:21).

Usk Jeesusesse Kristusesse

Usk Jeesusesse Kristusesse võimaldab meil teha ohverdusi või täita raskeid ülesandeid. Oma usu tõttu oli näiteks Aabraham valmis oma poja ohvriks tooma, Eenok võeti ära üles ja Noa päästeti veeuputusest (vaata Heebrealastele 11). Need ja paljud teised imed viidi täide usu tõttu Jeesusesse Kristusesse, „sest imetegusid tehakse usu kaudu“ (Moroni 7:37).

Usk võimaldab meil taluda ka kannatusi, katsumusi ja kurvastust. Näiteks Iiob oli võimeline taluma oma suuri kannatusi tänu usule Kristusesse. Issand tugevdas Iiobit, sest Issand tunneb ja aitab neid, kes teda usaldavad. (Vaata Nahum 1:7.)

Vaatamata sellele, et Iiob kannatas rohkem kui keegi teine meie seast, ei salanud ta iial oma tunnistust ega pöördunud Jumala vastu. Tema lapsed said surma, kui tema maja purunes suure tormi käes. Tema keha oli kaetud paisetega. Tema sõbrad ja isegi tema naine irvitasid tema üle, rääkides, et ta kannatab oma pahelisuse pärast. Kuid tänu

27-a, Usk Jeesusesse Kristusesse on evangeeliumi esimene põhimõte.

oma usule pidas Iiob oma katsumustele vastu. Oma kannatuste tipul oli ta võimeline kiitma Jumalalt ja tunnistama:

„Ma tean, et mu Lunastaja elab, ja tema jääb viimsena põrmu peale seisma!

Ja kuigi mu nahka on nõnda nülitud, saan ma ilma ihutagi näha Jumalat“ (Iiob 19:25–26). Tema usk sai lõpuks tasu: tema kannatused lõppesid ja Issand õnnistas teda rikkalikult.

Iiobi lugu näitab, kuidas usk võib aidata meil ankru kujul toetuda katsumuste tekkides kindlalt oma tunnistustele (vaata Eter 12:4). Me võime kannatada haigust, vaesust, surma või kiusatust, kuid kui me rakendame usku Jeesusesse Kristusesse, siis meid tugevdatakse ja õnnistatakse.

- Millised on mõned muud näited pühakirjadest usu võimu kohta? Kuidas on teid õnnistatud teie usu tõttu Jeesusesse Kristusesse?

Tugevam usk Kristusesse

Me peaksime alati oma usku tugevdama. Seda tehes saame me tunda rõõmu Issanda läheduse ja Tema õnnistuste saamise üle. Alma räägib meile, et oma usu arendamine Kristusesse on nagu viljapuu istutamine, harimine ja viljade koristamine.

- Näidake pilti 27-b „Usk algab üksiku seemne külvamisest“.

Esimest sammu usu arendamisel võib võrrelda seemne külvamisega. Alma ütles, „pange proovile minu sõnu ja rakendage pisut usku, jah, isegi kui te ei suuda rohkemat, kui soovida uskuda, laske sel soovil endas töötada, . . . et seeme võiks saada istutatud“ (Alma 32:27–28).

- Kuidas me saame külvata usu seemne oma südamesse?

Üks viis, kuidas usk saab alguse, on see, kui me kuuleme või loeme Jumala Sõna ning soovime seda uskuda. Kui me paneme kuuldu või loetu proovile, üritades uskuda ja elada vastavalt õpetatud põhimõtetele, siis me hakkame tundma oma südames, et meile õpetatu on tõde. (Vaata Johannese 7:16–17.)

- Näidake pilti 27-c „Just nagu taim vajab päikesevalgust, õhku ja vett, nii vajab usk pidevat toitu“.

Teine samm sarnaneb taime eest hoolitsemisega. Just nagu taim vajab kasvamiseks päikesevalgust, õhku ja vett, nii vajab ka meie usk kasvamiseks toitu.

- Kuidas me saame toita ehk suurendada oma usku Jeesusesse Kristusesse?

27-b, Usk algab üksiku seemne külvoamisest.

27-c, Just nagu taim vajab päikesevalgust, õhku ja vett, nii vajab usk pidevat toitu.

Me saame toita oma usku pühakirjade lugemise ja nende üle mõtisklemisega, paastumise ja palvetamisega, Issanda teenimisega, oma Kiriku juhtide toetamisega ja Jumala käskudest kinni pidamisega. Just nii nagu taim sureb ilma veeta, nii sureb usk ilma tegudeta. Me peame pidevalt toitma oma usku õiglaste tegudega. (Vaata Jakoobuse 2:14–26.)

- Näidake pilti 27-d „Usu saak on rahu, rõõm ja igavene elu“.

Usinuse kaudu oma usu toitmisel on meil võimalik nautida suuri õnnistusi, täpselt nii nagu taime eest hoolitsemine võimaldab meil nautida selle vilju.

- Millised on õnnistused ehk viljad, mis tulenevad usust Jeesusesse Kristusesse?

Meie usk võimaldab:

- „Hoida kinni igast heast asjast“ (vaata Moroni 7:28);
- nautida rahu ja õnne ilma tulevikku kartmata;
- saada vastuseid oma palvetele;
- lasta Jumalal meie koormaid kergendada (vaata Matteuse 11:28–29);
- saada andeks oma patud, kui me parandame nende üle meelt;
- rakendada preesterluse võimu;
- olla Pühal Vaimul koos meiega (vaata Moroni 7:32);
- kogeda oma elus imesid (vaata 2 Nefi 26:13);
- minna pärast ülestõusmist tagasi Taevase Isa juurde.

Piibel jutustab ühest naisest, kes oli olnud väga haige kaksteist aastat. Ta oli kulutanud kogu oma vara, üritades saada terveks arstide käe läbi, kuid nad ei olnud võimelised teda terveks ravima. Ühel päeval tuli Jeesus tema külasse. Ta oli kuulnud Jeesusest ning uskus, et ta saaks terveks isegi siis, kui ta saaks vaid Tema kuue äärt puudutada. Rakendades sel viisil oma usku, puudutas ta Päästjat, kui viimane temast mööda jalutas. Kui ta oli Jeesuse kuube puudutanud, sai ta kohe terveks ning Jeesus pöördus tema poole ja ütles: „Tütar, sinu usk on sind aidanud, mine rahuga.“ (Vaata Luuka 8:43–48.)

Selles loos olev naine toitis oma usku Kristusesse, pannes oma usu tegudesse. Ta puudutas Päästja kuube ning sai seega oma usu õnnistuse terveks saamise näol.

- Miks on oluline rakendada oma usku Jeesusesse Kristusesse, kui õnnistatakse haigeid või saadakse õnnistusi?
- Jagage järgnevat lugu:

27-d, Usu saak on rahu, rõõm ja igavene elu.

Randall Ellsworth oli misjonär, kes näitas üles suurt usku pärast oma tõsiseid vigastusi Guatemala maavärina ajal. Ta oli maavärina toimumise ajal ühes hoones, mis varises tema peale kokku. Üks üldjuht kirjeldas tema kogemust järgmiselt:

„[Ta oli] rusude all kinni umbes 12 tundi. Ta avastas, et on vööst alla-poolle täiesti halvatud. Neerutegevus oli lakanud. Ei olnud lootust enam mitte kunagi kõndida. . . .

Ta saadeti lennukiga . . . Marylandi ja . . . haiglas intervjueris teda üks televisioonireporter. Reporter lausus talle: „Arstid ütlesid, et sa ei kõnni enam kunagi. Mis sa ise arvad, vanem Ellsworth?“ Vanem vastas: „Ma mitte ainult ei kõnni jälle, vaid mul on kutse prohvetilt misjonile Guatemalasse ning ma lähen tagasi Guatemalasse ja viin selle misjoni lõpule. . . .“

Ta harjutas kaks korda nii palju, kui arstid talle ette nägid. Ta raken-das usku. Ta sai preesterluse õnnistuse ning tema paranemine oli imeline. Spetsialistid ja arstid olid hämmastuses. Ta oli võimeline juba oma jalgadel seisma. Varsti suutis ta karkudega kõndida, ning seejärel ütlesid arstid talle: „Sa võid pöörduda tagasi oma misjonile, kui Kirik seda lubab.“ Ta läks. Me saatsime ta Guatemalasse. Ta pöördus tagasi maale, kuhu ta oli kutsutud, inimeste juurde, keda ta armastas.

Kõndides kepp kummaski käes, täitis ta kogu kava, otsides inimesi, keda õpetada. Ühel päeval vaatas misjoni juhataja talle otsa ja ütles: „Vanem Ellsworth, kui sul on selline usk, miks sa ei viska neid keppe minema ega kõnni?“ . . . Ta pani oma kepid kõrvale ning ei ole neid sellest ajast peale enam kasutanud“ (Thomas S. Monson, tsiteerinud Marion G. Romney, Conference Report, okt., 1977, lk. 61–62; või *Ensign*, nov., 1977, lk. 42).

- Laske eelnevalt ülesande saanud kvoorumiliikmel kirjeldada aega oma elus, mil ta pidi elama usu najal, kui ta ise sattus kriisiolukorda või raskustesse.

Kokkuvõte

Oma usu suurendamiseks peame me seda pidevalt toitma. See on and ja õnnistus, mida me vajame alati ja kõikjal. Kõik, mida me teeme Kirikus, nõuab usku Jeesusesse Kristusesse. Usku nõuavad näiteks kümnise maksmine või siis Kirikus teenimine ja templisse sõidu jaoks raha kogumine. Kui me toidame oma usku Jeesusesse Kristusesse Temale kuuletumisega, Tema evangeeliumi uurimisega, palvetamise, paastumise, koosolekutel osalemise ja Kirikus teenimisega, siis me saame paljude suurepäraste õnnistuste osaliseks. Suurimaks õnnistuseks oma usu arendamise eest on see, et me oleme koos oma perega väärilised pöörduma tagasi Taevase Isa juurde.

Üleskutsed

Rakendage usku Jeesusesse Kristusesse, kui teid on kutsutud täitma sellist preesterluse talitust nagu näiteks haigete võidmine ja õnnistamine.

Rakendage usu põhimõtet isiklike probleemide lahendamisel.

Täiendavad pühakirjakohad

- Markuse 6:5–6 (imesid ei saa teostada usu puududes)
- Heebrealastele 11 (kõne usu võimust)
- 1 Peetruse 1:3–9 (päästmine tuleb usu kaudu)
- Enos 1:4–8, 15 (patt andestatakse usu kaudu)
- Eter 12:12–21 (näited usu võimust)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi 13. peatükk „Usk Jeesusesse Kristusesse“ *Evangeeliumi põhimõtete* käsiraamatus.
2. Uurige Heebrealastele 11.
3. Tehke ühele klassiliikmele ülesandeks kirjeldada oma elus aega, mil ta pidi elama usu najal, kui ta ise sattus kriisiolukorda või raskustesse.
4. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

MEELEPARANDUS

28. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil aru saada, kuidas meelearandus saab valmistada meid ette Taevase Isa juurde tagasi minemiseks.

Sissejuhatus

Prohvet Joseph Smith esitas kord sellise üleskutse: „Hakakem tänasest päevast uuesti pihta ja öelgem nüüd kogu oma hingest, et me hülgame oma patud ning oleme õiglased“ (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, valinud Joseph Fielding Smith [1976], lk. 364).

Kuna me kõik oleme siin maa peal selleks, et õppida ja kasvada, siis me teeme vigu. On olemas mitmeid erinevaid vigu. Vahel teeme me asju, mille puhul me teame, et meil ei tuleks neid teha, nagu siis, kui me ei ole lahked või kui me võtame midagi, mis ei kuulu meile. Vahel ei õnnestu meil teha asju, mille tegemise vajalikkusest me oleme teadlikud, nagu näiteks kümnise maksmine või siis heaks koduõpetajaks olemine.

Meelearanduse vajalikkus

Kui me teame, et me oleme käitunud valesti, siis me ei saa olla õnnelikud. Meil on oma vigade pärast häbi ja me leiame, et me ei suuda teenida Issandat õigesti. Mõnikord võib meie õnnetus viia meid nii kaugemale, et me kohtleme teisi ebasõbralikult. Meie Taevane Isa ei soovi, et me oleksime õnnatud. Ta soovib, et me saaksime kõik õnnistused, mis Tal on meie jaoks, kuid Ta ei anna meile õnnistusi, mida me ei ole ära teeninud. See aga ei tähenda, et Ta on meist ära pöördunud või armastab meid vähem. See tähendab lihtsalt, et Ta soovib, et me saaksime jagu oma nõrkustest. Meelearandus saab aidata meil oma nõrkustest jagu saada ja olla seega vääriline elama koos oma Taevase Isaga.

Sel põhjusel on meil vaja uurida oma elu, et avastada, mida meil on vaja täiustada. President Joseph Fielding Smith õpetas: „Meie kohustuseks on olla paremad täna, kui me olime eile ja paremad homme, kui me oleme täna. Miks? Sellepärast, et me oleme teel . . . täiuslikkuse poole, ning see saab tulla vaid tänu kuulekusele ja südamesoovile oma pattudest jagu saada“ (*Doctrines of Salvation*, koost. Bruce R. McConkie, 3 kd. [1954–1956], 2. kd., lk. 18–19).

- Lugege Alma 11:37. Miks on meeleparandus vajalik? Lugege 1 Johannese 1:8–10, Alma 34:33–34 ja 3 Nefi 30. Miks me peak-sime parandama meelt nii ruttu kui võimalik?

Kuidas tehakse meeleparandust?

Patt on nagu mustus meie kehadel. See teeb meid vaimselt ebapuh-taks. Meeleparandus on nagu mustuse mahapesemine. Pärast meele-parandust tunneme me endid värskete ja puhastena. Vanem A. Theodore Tuttle selgitas seda järgnevalt:

„Meeleparandus on nagu seep. See on eluseep. Nagu seep ikka, peseb see maha elu patud. Seda tuleb kasutada nii sagedasti kui vajalik. Tuleb siiski meeles pidada, et kuritarvitamine – põhjaliku puhastuse puudumine ja ükskõikne pingutus – võivad viia „määrdund hallini.“ Õigesti kasutatuna puhastab eluseep aga põhjalikult, täielikult ja püsivalt. . . .

Ühel päeval . . . juhatatakse meid Issanda kohtulaua ette. Me seisame siis seal kas määrdundute, räpaste ja ebapuhastena või me võime Issanda ees seista puhaste, andekssaanute ja süütutena, kuna me oleme võtnud vastu ja kasutanud seda suurepäraselt ning imelist puhas-tuse andi – eluseepi. Järgmine kord, kui te tarvitate seepi, soovite te ehk mõelda oma vaimu puhastamisele eluseebiga, üldise meeleparan-duse seadusega“ (*Repentance, Improvement Era*, nov., 1968, lk. 64, 67).

Meeleparanduse tegemiseks tuleb meil astuda teatud samme.

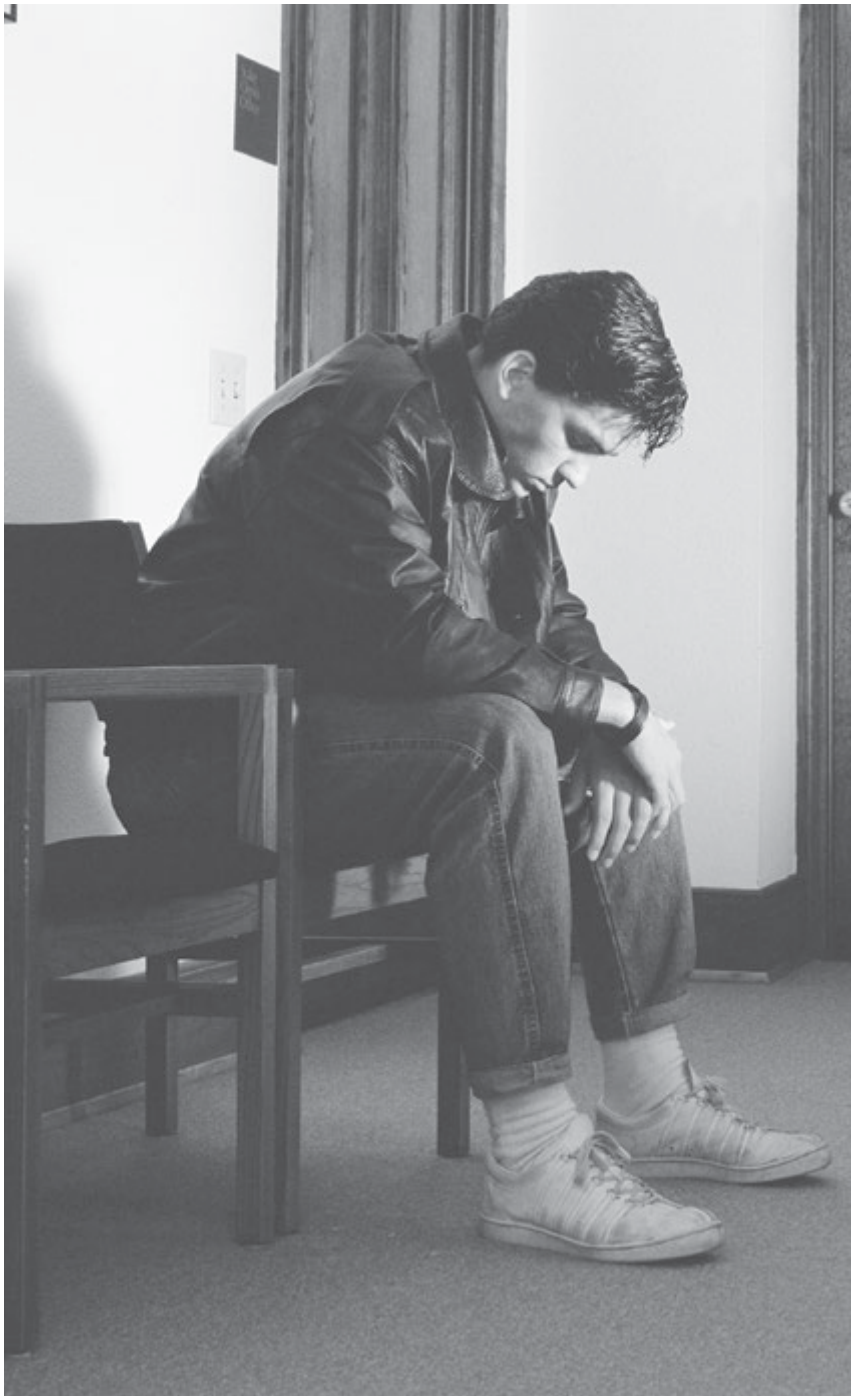
- Vestelge seitsmest meeleparanduse osast, mida on selgitatud *Evan-geliumi põhimõtete* 14. peatükis. Laske erinevatel vendadel võtta võimaluse korral erinev osa ja valmistuda sellest vestlema ning esitada see seejärel klassile. Kui klass vestleb meeleparanduse seits-mest osast, siis asetage välja plakat, millel need kirjas on või viidake nendele tahvlil. (Need seitse osa on: patu märkamine, patu kahet-semine, patu hülgamine, patu ülestunnistamine, kahju hüvitamine, teistele andestamine ja Jumala käskudest kinnipidamine.)
- Näidake pilti 28-a „Tõeline meeleparandus nõuab aega ja jõupin-gutusi“.

Tõeline meeleparandus ei ole kerge. See nõuab aega ja jõupingutusi. Sel põhjusel ei saa me oma meeleparanduse päeva edasi lükata (vaata Alma 13:27).

Meeleparandusest tulenev rõõm

- Näidake pilti 28-b „Meeleparandus on võimalik tänu sellele, et Jeesus Kristus on maksnud meie pattude eest“.

Me teeme meeleparandust selleks, et saada oma patud andeks. Kuid kui Jeesus Kristus ei oleks maksnud meie pattude eest ega meie eest

28-a, Tõeline meeleparandus nõuab aega ja jõupingutusi.

surnud, siis me ei saaks iialgi andeks. Ainult Tema lunastava ohverduse kaudu saab halastus rahuldada õiglust ja me saame seetõttu oma pattudest puhtaks (vaata Alma 34:10–16). See on suur õnnistus ja me peaksime olema selle eest igavesti tänulikud.

Jeesus maksis meie pattude eest, kuid neid ei võeta meilt ära enne meelearanduse tegemist. Kui Alma kirjeldas, kuidas ta sai aru, et ta oli patustanud ja kuidas ta tegi meelearandust, siis ta ütles:

„Ma mäletasin kõiki oma patte ja süütegusid, mille pärast mind piinati põrgu piinadega. . . .

Mulle tuli samuti meelde, et ma olin kuulnud oma isa ette kuulutamas rahvale ühe Jeesuse Kristuse, Jumala Poja tulemisest, et lepitada maailma patud.

Nüüd, kui mu meel klammerdus sellel mõttel, hüüdsin ma oma südames: Oo Jeesus, sa Jumala Poeg, halasta minu peale. . . .

Ja nüüd, vaata, kui ma seda mõtlesin, ma ei mäletanud enam oma piinu. . . .

Ja oo, millist rõõmu ja millist imepärast valgust ma nägin; jah, mu hing täitus rõõmuga sama palju, kui oli olnud piina“ (Alma 36:13, 17–20).

- Korrake lühidalt tähendamissõna kadunud pojast (vaata Luuka 15:11–32). Mida kadunud poeg tundis, kui ta alustas meelearanduse protsessi? Mida tundis tema isa?

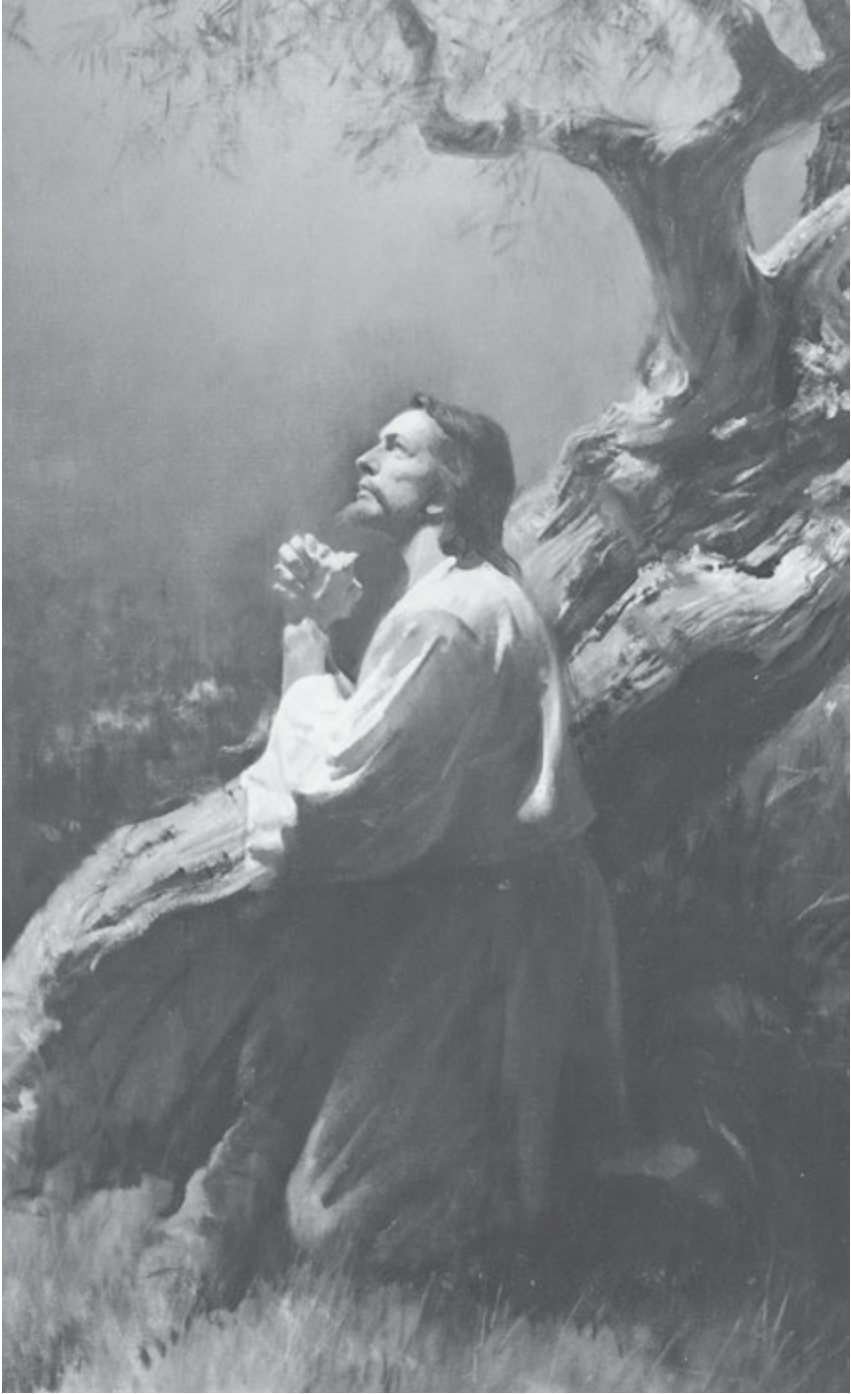
Kadunud poja lugu korratakse ikka ja jälle kaasaja elus, nagu näiteks järgnevas loos:

- Jagage järgmist lugu tänapäeva kadunud pojast. Paluge klassiliikmetel leida loo jutustamise ajal vaikselt üles meelearanduse sammud.

„Kuni seitsmeteistaastaseks saamiseni olin ma Kirikuga lähedalt seotud. Ma võtsin osa kõigist oma koosolekutest ja täitsin oma preesterluse ülesandeid. Mulle ei tulnud pähegi teha midagi teisiti. Ma armastasin Kirikut ja selle programme.

17-aastaselt hakkasin ma aga „painutama oma teismelise muskleid“, mässates pere juhatuse vastu ning nõudes oma „valikuvabadust“. Üks minu parimatest sõpradest kuulus ühte teise kirikusse ning ma langesin lõksu, proovides mõningaid tema poolt pakutud asju – alkoholi ja tubakat. Ma käisin kohtamistel tüdrukutega, kes ei olnud viimse aja pühad ning armusin peagi ühte imelisse noorde daami. Tema vanemad kutsusid mind mitmetel nädalalõppudel oma suvilasse ning see hoidis mind loomulikult Kiriku tegevustest eemal.

Seejärel algas Teine Maailmasõda ning kui mu piiskop küsis minult, kas ma sooviksin minna misjonile, siis ma vastasin, et ma läheksin

*28-b, Meeleparandus on võimalik tänu sellele,
et Jeesus Kristus on maksnud meie pattude eest.*

meelsamini sõjaväkke ja teeniksin oma kodumaad. Ma usun siiani, et oma kodumaa teenimine on oluline, kuid praegu ma tean, et arukam oleks olnud teenida kõigepealt oma Taevase Isa misjonil.

Sel ajal sain ma veel teada, et mõned Kiriku liikmed, keda ma olin väga imetlenud, ei pidanud kinni kõigist Kiriku põhimõtetest. Ma lasin endal nende kohtumõistjaks saada ning minu jaoks olid nad silmakirjatsejad. Ma lubasin endale, et kui mul ei õnnestu elada meie nõuete kohaselt, siis selle asemel, et silmakirjatsedes õpetada ühte ja teha teist, hoiaksin ma parem Kirikust eemale. See oli teine tõsine vig, sest see oli täpselt see, mis ma tegin ning mida vaenlane soovis.

4 aastat mereväe piloodina ja 15 aastat reisimist müügiagendina tegid mulle väga lihtsaks ebaaktiivseks jäämise, kuid ma uskusin siiski kõigi nende aastate jooksul neid tõdesid, mis olid juurdunud sügavale minu hinge. Kui ma olin 38-aastane, kolis mu noorim vend Tom kuueks nädalaks meie juurde. Igal pühapäevahommikul läks ta üksi preesterluse ja teistele koosolekutele ning mu südametunnistus hakkas mind piinama. Ma ei olnud õnnelik. Ma teadsin, et midagi oli valesti ning see tunne tuli ikka ja jälle tagasi aina sagedamini. Minevikus olin ma võimeline jätma suitsetamist maha siis, kui ma vaid soovisin, kuid praegu ma avastasin, et ma seda enam ei suutnud. Ma külastasin Tomi tema kontoris ja leidsin ennast Kirikut kritiseerimas ning tundsin pärastpoole süümepiinu, olgugi et ma ei möönnud seda kunagi Tomile.

Ma olin jõudmas kriisihetkeni, mis saabus ühel õhtul pärast tantsuklubi kokteiliõhtut. Ma läksin hilja voodisse, kuid ei suutnud uinuda, mis oli minu puhul täiesti enneolematu. Lõpuks tõusin ma voodist, üritades mitte segada oma armsat abikaasat, ning kõndisin esimest korda oma elus mööda tuba edasi-tagasi, mõistes lõpuks, et ma pidin ennast muutma.

Ma ei olnud kunagi võimeline näitama oma tundeid pisarate ja alandlikkusega, kuid järgmine asi, mida ma mäletan, oli see, et ma põlvitasin maas, paludes esimest korda 19. aasta jooksul oma Taevase Isa abi. Palvetades täitus mu olemus ülevoolava armastuse, kaastunde ja õnnetundega ning Püha Vaim ümbritses mind sellise võimuga, et ma nuuksusin kramplikult pikka aega. Püsti tõustes tundsin ma ennast hästi. Tänuhakkus täitis mu südant. Ma ei olnud tundnud kunagi varem oma elus sellist soojust, ning sisemine põlemise tunne täitis kogu mu olemust sellise tugevusega, et ma arvasin end hävinevat.

Ma läksin meie magamistuppa ja äratasin oma naise. Nutsin ikka veel ning ta päris minult, mis juhtus. Rääkisin talle oma soovist muuta oma elu ja ümbritseda ennast Jeesuse Kristuse evangeeliumiga ning ta vastas mulle kohe, et ta toetab mind. Sellest ajast peale ei ole mul olnud soovi ei sigarettide, mingisuguste napside ega tassi kohvi järele.

Issand hakkas mind õnnistama ning ei ole sellest ajast peale seda lõpetanud. Aasta jooksul võisin ma ristida oma lapsed ning varsti pärast seda ka oma naise. Aasta hiljem läksime me Logani templisse, et sõlmida igavest abielu ja lasta meiega pitseerida oma lapsed.

Ma tunnistan, et Issandal on hea meel, kui tema kadunud lambad tulevad koju. Ta näitab oma armastust ja lahkust meie kõigi vastu, kui me teeme meelearanduse oma pattudest ning peame kinni tema käskudest“ (Lewis W. Cottle, *The Return of the Prodigal, Ensign*, märts, 1974, lk. 43–44).

- Milliste tunnete osaliseks sai see tänapäeva kadunud poeg, kui ta oli teinud meelearanduse? Lugege Luuka 15:10. Mida arvab Taevane Isa meie meelearandusest? (Vaata ÕL 58:42 ja Jesaja 1:18.)

Kokkuvõte

Me kõik vajame meelearandust, kui me soovime saada oma Taevase Isa sarnaseks ning elada ühel päeval jälle koos Temaga. Sel põhjusel lepitab Jeesus Kristus meie patud ja tegi meile seega võimalikuks meelearanduse. Kui me parandame oma pattude üle meelt, siis me teeme rõõmu iseendale ja oma Taevasele Isale.

President Harold B. Lee õpetas: „Kõige olulisem kõigist Jumala käskudest on see, millest teil on täna kõige raskem kinni pidada. Kui see on ebaausus, kõlblusetus, petmine, valetamine, siis täna on see päev, mil te peate töötama selle kallal, kuni teil on õnnestunud seda nõrkust alistada. Seejärel alustate järgmisega, millest teil on kõige raskem kinni pidada“ (Californians Hear President Lee, *Church News*, 5. mai 1973, lk. 3).

Üleskutsed

Paluge oma isiklikes palvetes Issandalt, et Ta aitaks teil saada üle probleemidest, mille kallal te töötate. Andke Talle iga päev teada oma edusammudest, ning püüdes täiustuda, jätkake palvetamist, et saada andeks oma mineviku vigade eest.

Täiendavad pühakirjakohad

- Laulud 51:10 (Taavet palub andestust)
- Jesaja 1:16–18 (meil on kästud teha meelearandust)
- Luuka 15:7 (taevas rõõmustab nende üle, kes teevad meelearandust)
- 2 korintlastele 7:10 (Jumalale meelearanduse kahetsus toob meelearanduse)
- Moosia 4:1–3 (patud on andestatud tänu Kristuse lepitusele)

- Alma 7:15 (ristimine kui meelearanduse tunnusmärk)
 - Alma 12:14–15 (usk ja meelearandus toovad päästmise)
 - Alma 34:8–9 (Kristus lepitab maailma patud)
 - Õpetus ja Lepingud 19:16–17 (Kristus kannatas nende eest, kes teevad meelearanduse)
 - Õpetus ja Lepingud ÕL 76:40–42 (Jeesus suri, et lepitada kogu maailma patud)
-

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi 14. peatükk „Patukahetsus“ *Evangeeliumi põhimõtete käsiraamatus*.
2. Valmistage õppetunnis soovitatud plakat või kirjutage see informatsioon tahvlile.
3. Valmistage õppetund ette nii, et oleks välditud isiklike probleemide lahkamine kvoorumi liikmete poolt.
4. Tehke soovi korral mõnele klassiliikmetele ülesandeks rääkida seitsmest meelearanduse sammust, mida on kirjeldatud *Evangeeliumi põhimõtete* 14. peatükis.
5. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsiteerida vastavalt teie äranägemisele.

RISTIMINE – JÄTKUV LEPING

29. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on julgustada meid pidama jätkuvalt kinni lepingutest, mida me sõlmisime ristimisel.

Sissejuhatus

Kõik meie seast, kes on saanud ristitud, on teinud seda märguandena, et ta on muutnud oma elu ja tahab kuuletuda põhimõtetele, mis viivad ülenduseni. Kuid ainult ristimisest ei piisa. Sellega me alustame uut eluviisi ja et saada selle uue elu õnnistusi, peame me jätkama eneste täiendamist ja arendamist.

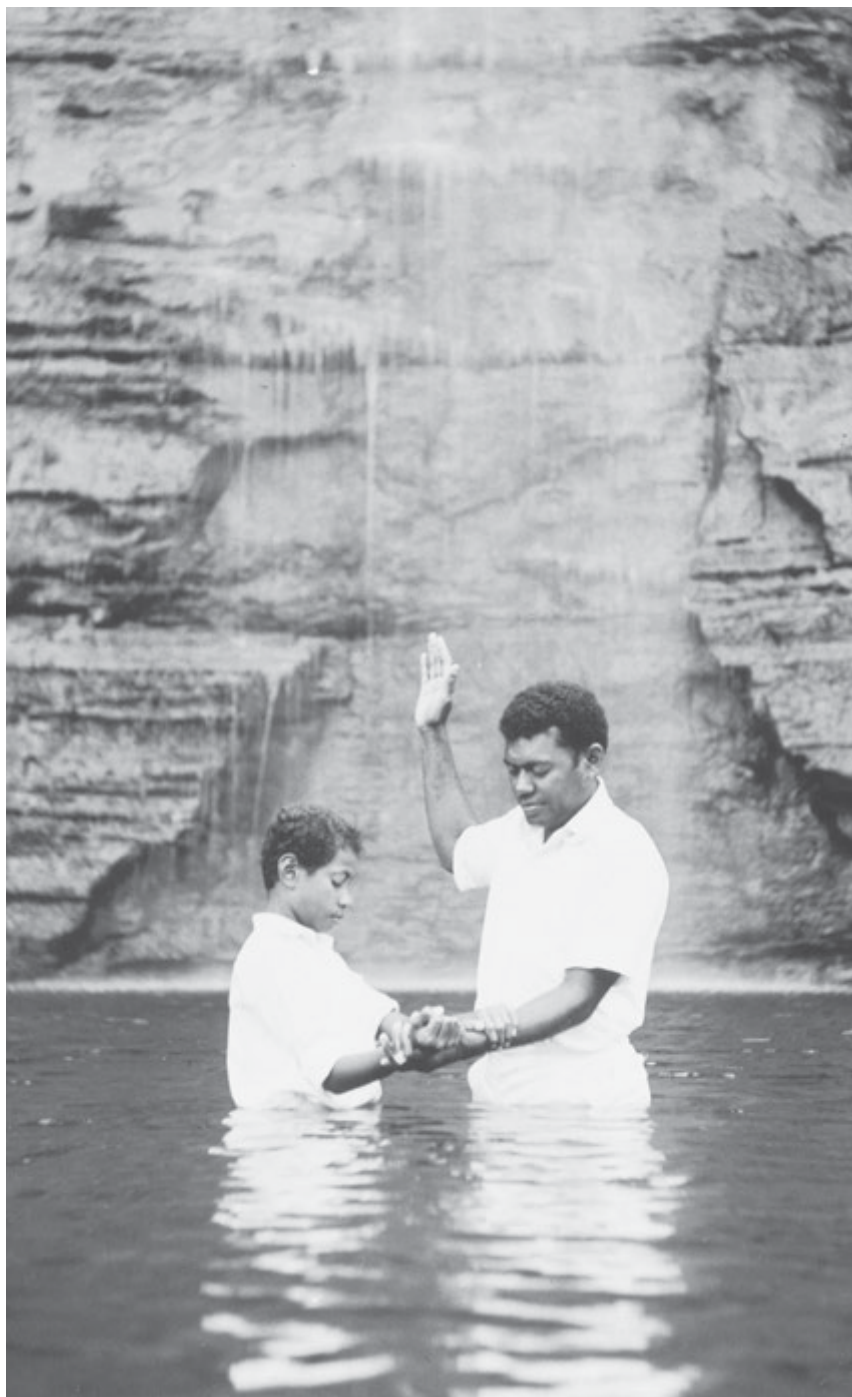
Prohvet Alma, kes oli mures oma preesterluse vendade pärast peale nende ristimist, ütles neile: „Ja nüüd vaata, ma küsin teilt, mu kiriku vennad, kas te olete vaimset sündinud Jumalast? Kas te olete saanud tema peegelpildi oma näoilmesse? Kas te olete kogenud seda võimsat muutust oma südames?“ (Alma 5:14) Need küsimused on sama olulised ka tänapäeval. Kas me oleme kõik tundnud muutust oma südames ning kogenud vaimset uuestisündi pärast oma ristimist Jeesuse Kristuse Kirikusse?

Paljud inimesed naudivad vaimset tunnet oma ristimise ajal. Üks liige kirjeldas seda järgnevalt: „Ma ei unusta kunagi seda tunnet oma hinges; olla puhas, alustada värske Jumala lapsena. . . . See oli niivõrd eriline tunne!“ (Vivian Ford, Ask and Ye Shall Receive, *No More Strangers*, 4 kd., toim. Hartman Rector ja Connie Rector [1971–1990], 3. kd., lk. 175). See tunne võib kesta edasi, kui me üritame alati oma ristimislepinguid pidada.

Meie ristimisleping

- Näidake pilti 29-a „Me teeme ristimise ajal Jumalaga lepingu, milles me lubame pidada kinni Tema käskudest“.

Leping on kokkulepe kahe või enama inimese vahel. Ristimisel sõlmisime me väga olulise lepingu Jumalaga. President Spencer W. Kimball ütles: „Olla ristitud tähendab sõlmida leping Jumalaga, lubades *teha*, mitte üksnes jätta tegemata, teha nii seda, mis on õiglane, kui ka vältida halba“ (*The Miracle of Forgiveness* [1969], lk. 94).

29-a, Me teeme ristimise ajal Jumalaga lepingu, milles me lubame pidada kinni Tema käskudest.

- Laske klassiliikmetel lugeda ja märgistada Õpetus ja Lepingud 20:37 ning Moosia 18:8–10. Milliseid erilisi lepinguid sõlmisime me Issandaga oma ristimisel? (Kirjutage need lepingud tahvlile nagu allpool näidatud.)

Me sõlmisime lepingu:

tulla Jeesuse Kristuse Kirikusse;
olla kutsutud Tema nime järgi;
teenida Jumalat ja pidada kinni Tema käskudest;
teenida üksteist ja kanda üksteise koormaid;
olla tunnistajaks Kristusest ja Tema Kirikust.

Need pühakirjakohad räägivad meile ka Jumala osast ristimislepingus.

- Mida Issand lubas meile, kui meid ristiti? (Kirjutage vastused tahvlile. Vastuste hulka peaks kuuluma allpool loetletu.)

Issand lubas:

andestada meie patud;
anda meile Püha Vaimu juhatus;
lasta meil tõusta üles esimese ülestõusmise ajal;
anda meile igavese elu.

Ristimine on selle „võimsa muutuse“ algus, mida igäüks meist peab kogema selleks, et pääseda tagasi meie Taevase Isa juurde (vaata Alma 5:13–14 ja Moosia 5:7–9). Kui me elame oma lepingute kohaselt, siis meie soovid ja teod muutuvad ning me saame üha rohkem Taevase Isa sarnaseks. Ristimise ajal lastakse meid vee alla. Pühakirjad kõrvutavad seda matmisega ehk vana mina mahajätmisega (vaata Roomlastele 6:4; ÕL 76:51). Kui me tuleme vee alt välja, oleme me patust puhtaks pestud ja alustame uut elu. See uus elu algas, kui me sõlmisime Jumalaga kestva lepingu ja kui me peame kinni oma osast, täidab ka Tema oma osa. Kui me kuuletume Talle, siis Ta aitab meil muutuda ning juhatab meid tagasi enda juurde.

- Laske kahel eelnevalt ülesande saanud vennal kirjeldada, mida nad ristimisel tundsid ja kuidas on nende elu ristimisest saadik muutunud. Laske noortel tunni selles osas sõna võtta.

Meie edasimineku pärast ristimist

Mõned inimesed arvavad, et päästmine tuleb lihtsalt ristimise kaudu. Ristimine on aga alles kõige algus. Me peame jätkama õiglasemaks saamist ka pärast ristimist, kui me soovime saada igavest elu. Et meid selles aidata, on Issand andnud meile teatud käsud, millest me peame pärast ristimist kinni pidama.

- Laske klassiliikmetel lugeda Moroni 6:4–9. Millised kohustused on meil pärast ristimist? (Üks vastus on Püha Vaimu juhatuse järgimine, kuid sellest räägitakse järgmises õppetunnis.)

Meie ristimisjärgsete kohustuste hulka kuuluvad:

palvetamine;

paastumine;

kiriku koosolekutel osalemine;

sakramendi võtmine;

teiste abistamine;

meeleparandus oma pattude üle;

Püha Vaimu juhatuse järgimine (seda arutatakse järgmises õppetunnis).

Kui me täidame oma kohustusi elatist teenides, koolis käies ja vajalikke toimetusi tehes, oleme me sageli segatud maistesse probleemidesse ning unustame oma lepingud. Seega tuleb kõigil ette probleem, kuidas säilitada oma vaimsust ning pidada lepinguid. Moroni mainitud asjad saavad aidata meil jätkata uut elu, mida me oma ristimisel alustasime.

Palvetamine

Siiras isiklik palve on vajalik selleks, et saada jõudu, mida me vajame evangeeliumi käskude järgi elamiseks. Palve hoiab meid Taevaisa lähedal ning võimaldab meil väljendada Temale tänulikkust ja arutada Temaga oma probleeme. Me peaksime pidama seda suureks õnnistuseks, et me saame alustada ja lõpetada iga päeva oma elus palvega.

Paastumine

Vähemalt kord kuus peaks palvega kaasnema paastumine. Kirikus paastume me tavaliselt paastupühapäeval kahe toidukorra jooksul. Me võime aga alati paastuda, kui me vajame juhatust ja täiendavad vaimset jõudu. (Vaata 31. õppetund selles käsiraamatus.)

29-b, Me uuendame oma ristimislepinguid, kui me võtame sakramenti.

Kiriku koosolekutel osalemine

Me võime saada vaimset jõudu, kui me käime korrapäraselt Kiriku koosolekutel, kus me õpime rohkem evangeeliumist ja tugevdame oma tunnistust. Me peaksime julgustama pereliikmeid osalema kõigil oma Kiriku koosolekutel. Kui me osaleme nendel koosolekutel, siis me peaksime võtma neist osa lauldes, mõtiskledes, kõnesid pidades ja aupaklikud olles.

Sakramendi võtmine

- Näidake pilti 29-b „Me uuendame oma ristimislepinguid, kui me võtame sakramenti“.

Tähtsaim põhjus sakramendikoosolekul osalemiseks on sakramendi võtmine. Lepingud, mida me sõlmime sakramendi võtmisel, uuendavad lepinguid, mida me tegime ristimisel. Sel viisil mäletame me iga nädal sakramendi ajal oma ristimislepinguid ja lubame taas nendest kinni pidada.

- Lugege Õpetus ja Lepingud 20:77. Kuidas sarnanevad meie poolt igal pühapäeval tehtavad lepingud meie ristimislepingutega?

Teiste abistamine

Kui meid ristiti, siis me lubasime Issandale, et me tahame „kanda üksteise koormaid, . . . leinata koos nendega, kes leinavad; jah, ja trööstida neid, kes vajavad tröösti“ (Moosia 18:8–9). Teiste teenimine – puudustkannatava aitamine, oma perede õpetamine, kõigi inimeste heaolu eest muretsemine – on osa meie ristimislepingust Issandaga. See on oluline osa sellest uuest elust, mida me peame elama pärast ristimist.

Meeleparandus oma pattude üle

Igaüks meist teeb vigu ja peab seetõttu meelt parandama, et puhtaks jääda (vaata 28. õppetund selles käsiraamatus). Meeleparanduse kaudu võime me taas oma pattudest puhtaks saada ning olla seega väärilised Püha Vaimu juhataste saamiseks.

Tee täiuslikkusele

Ristimislepingud on meile alati vajalikud. Me peame jätkama oma elu täiustamist, vahetades halvad harjumused heade vastu. President Spencer W. Kimball ütles: „Loomulikult on enesevalitsemine pidev programm – rännak, mitte lihtsalt üks teeasumine. Inimesed ei saa äkki õiglasteks, nagu ei saa pisikesest tammetõrust kohe suurt tamme. Arenemine täiuslikkuse poole võib toimuda siiski kiirelt, kui sammutakse resoluutselt oma eesmärgi poole“ (*The Miracle of Forgiveness* [1969], lk. 210).

Prohvet Nefi õpetas, et me peame pärast ristimist „edasi pürgima“ ja „lõpuni vastu pidama“. Ta lubas, et Jumal annab meile igavese elu, kui

me näitame üles oma armastust Temale kuuletumisega (vaata 2 Nefi 31:19–21). Kui me kuuletume Issandale ja peame kinni lepingutest, mis me sõlmisime Temaga ristimise ajal, siis me saame kogeda õnne selles elus ja igavest rõõmu tulevases.

President Joseph Fielding Smith selgitas, miks meil on vaja pidada kinni oma lepingutest kuni lõpuni: „Üks õige kiriku suurtest eesmärkidest on õpetada inimestele, mida nad peavad pärast ristimist tegema evangeeliumi täielike õnnistuste saamiseks. . . . Me peame lõpuni vastu pidama; me peame pärast ristimist käske pidama; me peame tegema tööd omaenese päästmiseks; . . . me peame elama nii, et me saavutaksime jumalikkuse tunnused ning saaksime inimesteks, kes võivad nautida selestilise kuningriigi hiilgust ja imesid“ (The Plan of Salvation, *Ensign*, nov., 1971, lk. 5).

Kokkuvõte

Üks teise kiriku liige, kes liitus hiljem meie Kirikuga, selgitas, mida tema ristimine talle tähendas:

„Kõik, mida ma Kirikus nägin ja kuulsin, jättis mulle ülimalt sügava mulje. Soojus ja armastus, nagu ka sügav hoolitsus, mis igal liikmel oli teiste liikmete vastu, pani mind aru saama, et selles usus peab olema midagi erilist. . . .

Ma sain peagi aru, . . . et ma olin vales kirikus ning et Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik on ainuke õige Kirik siin maa peal. Samuti teadsin, et ma pidin . . . sellega ühinema. . . .

Üleminek oma endiselt elult praegusele ei olnud kerge, kuid asi, mis toetas mind kogu selle kogemuse jooksul, oli ja on minu iganädalane ristimislepingu uuendamine sakramendikoosolekutel – minupoolne leping võtta enda peale Päästja nimi, mäletada teda alati ja pidada tema käske, ning Issanda leping omakorda, et kui ma austan neid lubadusi, siis on tema Vaim alati minuga. . . .

Ma mäletan oma ristimist ja täielikku vee alla minekut. Minu jaoks sümboliseerib see isekuse ja patu surma ning tõusmist uude ellu Jumala lapsena. See ristimistalitus sümboliseerib minu arvates ka viisi, kuidas Taevane Isa tahab, et me elaksime – isekusest jagu saades ja kiusatustele vastu võideldes. Sel viisil „surevad“ meis isekus ja patt ning me tõuseme ja areneme *iga päev* oma tagasiteel meie Taevase Isa juurde.

Seejärel uuendan ma vaikselt oma lepingut võtta enda peale Jeesuse Kristuse nimi, rääkides talle, et uuendan lubadust võtta vastu teda, evangeeliumi põhimõtteid ja tema õpetusi; kiita heaks Kirikut ja toetada prohvetit ning teisi Kiriku juhte, neid ainsaid, kes on taevalikult volitatud meid Jumala nimel juhutama. Oma vaiksuses palves ma lisan, et uuendan oma lepingut teda alati mäletada, näiteks meenutada

tema juuresolekut eriti igapäevastel kiusatus- või siis tüdimushetkedel. Lõpuks uuendan ma lepingut tema käskudest kinni pidada, teades, et kui ma teen seda ustavalt, siis on tema Vaim minuga“ (Miriam Spain Peterson, *The Lord Takes Care, No More Strangers*, 4 kd., toim. Hartman Rector and Connie Rector [1971–1990], 3.kd, lk. 154, 157–159).

Üleskutse

Vaadake üle, mida te olete teinud oma eluga ristimisest saadik. Tõenäoliselt tundsite te sel ajal eneses oma „südame muutumise“ algust. Nagu prohvet Almagi küsis: „Kas te tunnete niimoodi nüüd?“ (Alma 5:26) Kas te tunnete ikka veel seda „elu uudsust“, millest räägitakse pühakirjades? Kui midagi on puudu, siis hakake juba täna meelt parandama ja seda probleemi lahendama.

Täiendavad pühakirjakohad

- Galaatlastele 3:27–29 (me võtame ristimisel Kristuse nime enda peale)
- 1 Peetruse 3:21 (ristimine on päästmise eeltingimus)
- Õpetus ja Lepingud 27:2 (me võtame sakramenti Kristuse meelespidamiseks)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi 15. peatükk „Ristimine“ *Evangeeliumi põhimõtete* käsiraamatus.
2. Lugege läbi selle käsiraamatu 28. ja 31. õppetund.
3. Valmistage õppetunnis soovitatud plakat või kirjutage see informatsioon tahvlile.
4. Tehke kahele klassiliikmele ülesandeks kirjeldada, mida nad ristimisel tundsid ja kuidas on nende elu ristimisest saadik muutunud. Laske noortel tunni selles osas sõna võtta.
5. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

PÜHA VAIMU AND

30. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil mõista, millised suured õnnistused võivad tulla Püha Vaimu anni kaudu.

Sissejuhatus

Pärast meie ristimist antakse meile käte peale panemise kaudu Püha Vaimu and. President Lorenzo Snow andis meile Püha Vaimu anni suhtes nõu: „Me peaksime üritama õppida selle vaimu loomust, et me saaksime aru tema ettepanekutest ning oleksime seega alati võimelised toimima õigesti. . . . Alates ajast, mil me . . . saame Püha Vaimu anni, on meil olemas sõber, kui me ei aja teda oma valedesse tegudega minema. See sõber on Püha Vaim“ (Conference Report, apr., 1899, lk. 52).

- Näidake pilti 30-a „Püha Vaimu and on õigus Püha Vaimu pidevale kaaslusele“.
- Kuidas on Püha Vaim nagu sõber?
- Laske klassiliikmetel lugeda Johannese 14:16, 17, 26 ja Johannese 16:13. Miks meil on vaja seda, et Püha Vaim oleks meie kaaslane ja sõber? (Kirjutage vastused tahvlile. Vastuste hulka võib kuuluda järgnev.)

Mõned viisid, kuidas Püha Vaim meid aitab:

1. Ta avaldab meile tõe;
2. Ta aitab õpetada meile evangeeliumi;
3. Ta aitab meil asju meeles pidada;
4. Ta lohutab meid murehetkedel;
5. Ta kaitseb meid halva eest;
6. Ta inspireerib meid, kui me õpetame evangeeliumi kõnedes ja õppetundides;
7. Ta hoiatab meid, kui me oleme ohus;
8. Ta räägib meile kõigest, mida me peaksime tegema.

Vanem LeGrand Richards ütles järgmist: „Ma laseks oma lastel ja lastelastel nautida pigem Püha Vaimu kaaslust, kui mingit muud kaaslust siin maailmas, sest kui nad panevad tähele selle Vaimu etteütlosti, juhatab ta neid kogu tõe juurde ja saadab nad turvaliselt tagasi nende Taevasa juurde“ (Conference Report, apr., 1966, lk. 112; või *Improvement Era*, juuni, 1966, lk. 540).

Kuna Püha Vaimu juhatus on niivõrd tähtis, peaksime me tegema kõik, mis meie võimuses, et olla Tema kaasluse väärilised.

Et Püha Vaim oleks koos meiega

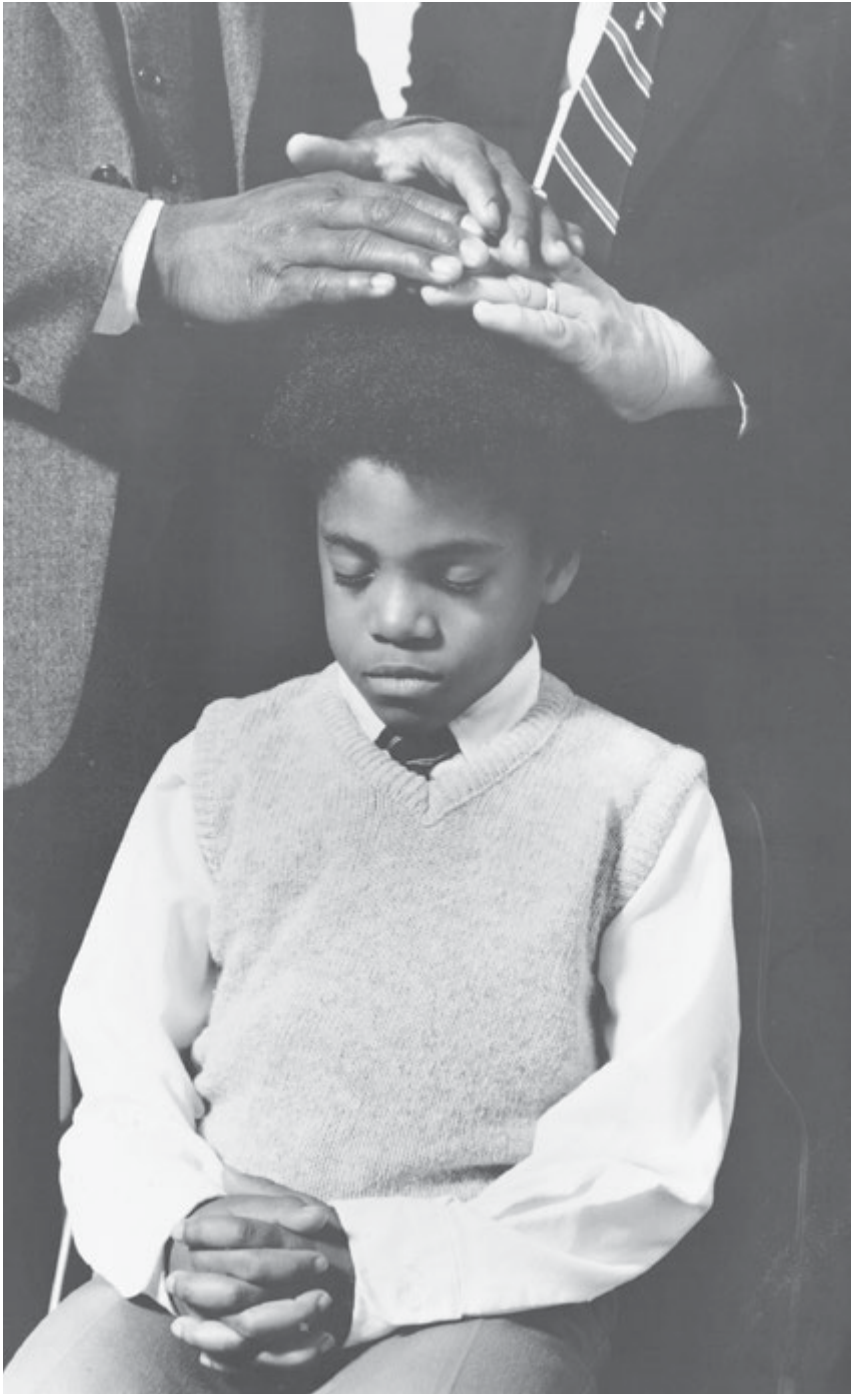
Me saame teha palju asju, hoidmaks Püha Vaimu enda juures. Üks viis on sakramendist väärilisena osa võtmine. Iga kord, kui me võtame sakramenti, lubame me kuuletuda Issanda käskudele. Issand on lubanud meile, et kui me peame kinni oma lubadusest, siis võib Tema Vaim olla alati koos meiega. (Vaata ÖL 20:77.)

Teine viis Püha Vaimu enda juures hoidmiseks on oma keha moraalset puhtana hoidmine. Apostel Paulus õpetas, et meie keha on nagu tempel ja me ei tohi seda rikkuda (vaata 1 korintlastele 3:16–17). Püha Vaim ei saa elada ebapuhastes templites ning seetõttu on oluline, et me hoiame oma kehad puhastena mõtetelt, kõnepruugilt, riietuselt ja käitumiselt, vältides isegi halva ilminguid. Vanem Melvin J. Ballard ütles: „Püha Vaim on kõige tundlikum vaim, millest ma midagi tean“ (tsiteeritud 1967–1968 *Priesthood Study Course: Deacons Quorum*, lk. 70). Kuna Püha Vaim on niivõrd tundlik, siis võivad Teda solvata asjad, mida meie peame ebaoluliseks.

Selleks, et hoida Püha Vaimu enda juures, peame me elama kooskõlas ennast ümbritsevate inimestega. Nefilastele rääkides ütles Kristus, et tüli vaim tuleb kuradist (vaata 3 Nefi 11:29). Püha Vaim ei saa elada kohas, kus eksisteerib ebakõla ja ebaühtsus. Sel põhjusel peletab oma naisega vaidlemine või oma venna või õega tülitsemine Püha Vaimu meie juurest ja kodunt eemale.

Prohvet Joseph Smith ei suutnud näiteks saada Issandalt mingit inspiratsiooni, kui tema tunded ei olnud kõigi vastu õiglased. Ühel hommikul pahandas ta millegi peale, mida tema naine oli teinud. Kui ta üritas hiljem tõlkida Mormoni Raamatut, siis ta avastas, et ei suuda seda teha. Ta läks murelikuna aeda ja palvetas ning tuli seejärel majja tagasi ja palus Emmalt andestust. Alles seejärel oli ta võimeline tõlkima. (Vaata B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1. kd., lk. 131.)

Meie vajadus Püha Vaimu järele on täpselt sama suur kui oli prohvetilgi. Me vajame Püha Vaimu juhatus oma kohustuste täitmisel ja eriti oma perede juhatamisel. Seetõttu ei tohiks me kaotada oma kannatust

30-a, Püha Vaimu and on õigus Püha Vaimu pidevale kaaslusele.

näiteks siis, kui meie lapsed käituvad valesti, vaid peaksime paluma Püha Vaimu juhatast, et viia neid õigele teele (vaata ÕL 121:43).

- Millised on mõned meie teod, mis ei lase Pühal Vaimul olla meie juures? Mida me saame teha, et Ta oleks jätkuvalt koos meiega?

President Joseph Fielding Smith ütles:

„Püha Vaim ei ela inimese juures, kes ei soovi kuuletuda ja pidada kinni Jumala käskudest. Sellisesse hinge ei saa Püha Vaim siseneda.

See suur and saab meile osaks vaid alandlikkuse, usu ja kuulekuse kaudu. . . . Kas te olete kunagi mõelnud, kuivõrd suur eesõigus on meile see, et üks Jumaluse liige võib olla koos meiega? Kas te olete nii mõelnud? See on meie eesõigus, kui me peame kinni käskudest, mis Issand on meile andnud“ (Fundamental Gospel Truths Balance Education For Students At BYU, *Church News*, 4. nov. 1961, lk. 14).

Kuidas Püha Vaim meid aitab

Kui me näitame oma ustavusega, et soovime Püha Vaimu kaaslust, siis Ta aitab meil järgnevatel viisidel paremat ja õnnelikumat elu elada.

Ta aitab meil olla paremad inimesed

Püha Vaim „inspireerib vooruslikkust, lahkust, headust, õrnust, hellust ja ligimesearmastust“ (Parley P. Pratt, *Key to the Science of Theology*, 4. tr. [1877], lk. 102).

Ta näitab meile, mida teha

Püha Vaim võib aidata meil teha tähtsaid otsuseid.

- Lugege Õpetus ja Lepingud 6:15 ja 8:2. Kuidas aitab Püha Vaim meil otsuseid langetada?

Ta juhatab meid, kui me teenime Kirikus

Vanem Franklin D. Richards rääkis, kuidas Püha Vaim teda juhatas: „Ma olen kuulnud seda nõrka häält ehk Vaimu sosistusi, kui ma olen pidanud teiega nõu, mu õed ja vennad; kui ma olen andnud meestele preesterlust; kui ma olen asetanud mehi ja naisi Kirikus ametisse; kui ma olen andnud õnnistusi haigetele; kui ma olen jaganud oma tunnistust nii liikmetele kui ka neile, kes ei ole Kiriku liikmed; kui ma olen pidanud jutlust ning väga paljudel muudel kordadel“ (Conference Report, apr., 1973, lk. 171–172; või *Ensign*, juuli, 1973, lk. 117).

Ta hoiatab meid

On aegu, mil Püha Vaim hoiatab meid ohu või kiusatuse eest. Vanem Franklin D. Richards rääkis ühest noorest isast, kes „ärkas öösel ühe hääle peale, mis käskis tal selgesti üles tõusta ja alumisele korrusele minna. Ta võttis seda hoiatust kuulda ning leidis kõöki jõudes ühe seina leekides põlevat. Kiirustades äratas ta oma pere ja helistas tule-

tõrjesse ning suutis oma pere abil tule vastu võidelda, takistades seda suuremaks minemast, kuni tuletõrjujad saabusid ja selle kustutasid.

Tal ei olnud mingit kahtlust, et see oli kaitse ilming, mida Püha Vaim võib anda nendele, kes hoiavad oma elu Vaimuga kooskõlas“ (Conference Report, apr., 1973, lk. 171; või *Ensign*, juuli, 1973, lk. 117).

Ta võib meid lohutada

Üheks Püha Vaimu ülesandeks on olla lohutajaks valu- ja murehetkedel. Sellistel aegadel aitab Püha Vaim meil leida rahu ja arusaamist. Vanem Franklin D. Richards jagas järgmist kogemust: „Mulle sai osaks kohata kahte suurepärast naisterahvast, lähedasi sõpru, kelle abikaasad olid hukkunud traagilises lennuõnnetuses. Kas ma leidsin nad eest lootusetute ja leinavatena? Ei, üldsegi mitte. Ma ei ole kunagi olnud suurema julguse ja jõu tunnistajaks. Nad tunnistasid tõsiasjast, et nad olid tõesti tundnud Vaimu lohutust, . . . et nad olid saanud kinnituse, et nendega ja nende peredega saab olema kõik korras, kui nad järgivad Kiriku põhimõtteid ja peavad kinni Issanda käskudest“ (Conference Report, apr., 1973, lk. 171; või *Ensign*, juuli, 1973, lk. 117).

- Jagage klassiliikmetega järgnevat lugu.

President Heber J. Grant rääkis, kuidas Püha Vaim tõi tema pere liikmetele tarkust ja lohutust:

„Umbes tund aega enne seda, kui mu naine suri, kutsusin ma meie lapsed tema tuppa ja rääkisin neile, et nende ema on suremas ning neil on aeg öelda talle head aega. Üks väikestest tüdrukutest, kes oli umbes kaheteistaastane, ütles mulle: „Issi, ma ei taha, et emme ära sureb. Ma olen olnud sinuga koos haiglas . . . kuus kuud; . . . iga kord, kui emme vaevles, õnnistasid sa teda, mis kergendas tema valusid ning ta jäi rahulikult magama. Ma tahan, et sa paneksid käed mu emme peale ja teeksid ta terveks.“

Ma rääkisin oma väikesele tüdrukule, et me kõik peame ükskord surema ja et ma tundsin oma südames kindlust, et tema ema aeg oli kätte jõudnud. Ta läks koos teiste lastega toast välja.

Ma põlvitasin seejärel oma naise (kes oli kaotanud selleks ajaks teadvuse) voodi ette ja rääkisin Issandale, et tundsin Tema kätt elus, surmas, rõõmus, mures, heaolus ja hädas. Ma tänasin Teda teadmise eest, et mu naine kuulub mulle kogu igavikuks. . . . Kuid ma rääkisin Issandale, et mul puudus jõud lasta oma naisel surra ning lasta sellel mõjutada mu väikeste laste usku . . . , ning ma palusin Issandat kogu oma jõust, et Ta annaks mu väikesele tüdrukule teadmise, et see oli Tema tahe ja soov, et ta emme pidi surema.

Mu naine suri tunni jooksul ning ma kutsusin lapsed tagasi tema tuppa. Mu väike poeg, kes oli umbes viie ja poole või kuueaastane,

nuttis kibedalt ning mu väike kaheteistaastane tütar võttis poisi oma käte vahele ja ütles: „Ära nuta, Heber; kui me läksime siit toast välja, ütles Issanda hääl mulle taevast: „Sinu emme surmaga täitub Issanda tahe.“ ...

Ma ... tean, et Jumal kuuleb ja vastab palvetele! Ma tean, et hädatunnil trööstitakse, õnnistatakse ja lohutatakse viimse aja pühasid nii nagu ei ühtki teist inimest!“ (*Gospel Standards*, koost. G. Homer Durham [1941], lk. 361).

Ta tunnistab tõest

Me saame Püha Vaimu kaudu tunnistuse evangeeliumist. Samal viisil aitab Püha Vaim meil teada, kui meie juhid räägivad Püha Vaimu võimuga. Vanem Henry D. Moyle õpetas: „Me võime üksnes siis öelda, et kõnelejad on mõjutatud Püha Vaimu poolt, kui me ise oleme Pühast Vaimust mõjutatud. Seetõttu on oluline, et Kiriku liikmeskond oleks oma usus sama usin kui tema juhid“ (*Revelation: Yesterday and Today*, *Improvement Era*, juuni, 1962, lk. 407).

- Kutsuge üks eelnevalt ülesande saanud klassiliige jagama oma kogemust, kui ta tundis Püha Vaimu kaaslust.

Kokkuvõte

Püha Vaimu and on suur õnnistus, mis antakse neile, kes on konfirmeeritud Kiriku liikmeteks. Kui me elame Tema kaasluse vääriliselt, siis Ta aitab meil täita edukalt meie maapealset missiooni. Ta teeb seda meie juhtimise, kaitsmise, lohutamise ja muul viisil aitamise kaudu kõigis meie elu valdkondades.

Üleskutse

Otsige Püha Vaimu kaaslust oma igapäevases elus. Teadmaks valdkondi, kus teil on vaja end täiustada, et Püha Vaim võiks olla pidevalt koos teiega, esitage endale järgnevad küsimused:

1. Kas ma üritan pidada kinni kõikidest käskudest?
2. Kas ma palvetan regulaarselt?
3. Kuidas ma näitan oma armastust Päästja vastu?
4. Kuidas ma näitan oma armastust teiste vastu?
5. Kas minu mõtted ja teod on kogu aeg puhtad?
6. Kas ma tänan Issandat Tema kõigi õnnistuste eest, sealhulgas ka Püha Vaimu anni eest?

Täiendavad pühakirjakohad

- Apostlite teod 5:32 (Püha Vaim tuleb kuulekatele)
- 1 Nefi 10:17–19 (võim ja teadmised Pühalt Vaimult tulevad usu kaudu Kristusesse)
- 2 Nefi 31:13 (usule, meelearandusele ja ristimisele järgneb Püha Vaimu saamine)
- Mooses 6:61 (Püha Vaimu võimud ja õnnistused)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi 16. peatükk „Püha Vaimu and“ *Evangeeliumi põhimõtete käsiraamatus*.
2. Paluge ühel klassiliikmel valmistuda jagama kogemust, kui ta tundis Püha Vaimu kaaslust.
3. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

PALVE JA PAASTUMINE

31. õ p p e t u n d

Selle õppetunni eesmärgiks on aidata meil õppida, kuidas tugevdada oma peret ja kvoorumit palve ja paastumise kaudu.

Sissejuhatus

- Paluge eelnevalt ülesande saanud klassiliikmetel esitada lühike ülevaade paastumise ja palve põhimõtetest, mida õpetatakse *Evangeeliumi põhimõtete* käsiraamatus.

Palvetamine ja paastumine võivad olla meie perele õnnistuseks

Palvetamine ja paastumine võivad aidata meil tugevdada ennast ja oma peret. Meie palved juhatuse saamiseks on palju võimsamad, kuna paastumine rõhutab meie palvete tõsisust. Veelgi enam, kui me paastume ja palvetame, siis me pöördume ära maailma asjadest ning tunneme oma sõltuvust Issandast. Sel viisil avame me oma südamed selleks, et õppida ja aktsepteerida Jumala tahet meie endi ja oma pere suhtes.

Palve ja paastumine suurendavad ka meie võimet preesterlusega tõhusalt ümber käia. Kui meile saab selgeks, et preesterluse võimu võib kasutada vaid õiglaste põhimõtete järgi elades, siis õnnistatakse nii meid kui ka teisi. (Vaata ÕL 121:34–36.)

- Näidake pilti 31-a „Paastumine ja palvetamine võivad aidata preesterluse hoidjal haigeid palju tõhusamalt võida ja õnnistada“.

Järgnev lugu räägib, kuidas üks preesterluse kandja õppis tundma paastumise ja palvetamise võimu abi oma preesterluse kasutamisel.

Kui Johni ja Bonnie' väike poeg jäi raskesti haigeks, panid arstid haiguse diagnoosiks seljaajukelmepõletiku. Nad ütlesid lapsevanematele, et nende poeg kas sureb või jääb füüsiliste ja vaimsete puuetega. Seepeale otsustas John anda Melkisedeki preesterluse kandjana oma pojale õnnistuse. Võidmise pitseerimiseks valmistudes sai ta aga aru, et ta ei tea, milline on Issanda tahe tema poja suhtes. Seega andis John lihtsalt õnnistuse, et tal oleks parem.

31-a, Paastumine ja palvetamine võivad aidata preesterluse hoidjal haigeid palju tõhusamalt võida ja õnnistada.

Pärast õnnistust hakkasid John ja Bonnie' paastuma, et saada teada Issanda tahet ja olla valmis seda vastu võtma. Nende paastu lõpus olid John ja Bonnie' valmis Issanda tahet heaks kiitma. John õnnistas oma poega uuesti. Seekord sosistas Vaim talle, et ta õnnistaks last, et ta saab täiesti terveks. Nende poeg saigi terveks ja kolm päeva hiljem viisid vanemad ta haiglast koju.

- Kuidas oleks Johni ja Bonnie' paastumine neid aidanud, kui vastus nende palvetele oleks olnud erinev?

Oma pere õpetamine ja tugevdamine palve ning paastumise kaudu

Me peaksime lapsevanematena alati palvetama, et teada oma laste vajadusi ning viise, kuidas neid vajadusi rahuldada. Näiteks, kui ühel meie lastest on mingi eriline probleem, siis me võime mainida teda oma perepalves. Me peaksime olema siiski ettevaatlikud ja tegema seda alati positiivselt. Üks isa palvetas oma poja eest järgmiste sõnadega: „Taevane Isa, me teame, et John teeb tõsiseid pingutusi oma enesevalitsuse kontrollimiseks. Me oleme väga tänulikud nähes teda arenemas ning et Sa aitad ja toetad meie poega. Palun jätka tema õnnistamist ja õnnista ka meid, et me ei kutsuks temas esile viha, vaid väljendaksime selle asemel oma armastust ja soovi teda aidata“ (Marian P. Sorensen, *Teaching Children through Prayer, Ensign*, mai, 1973, lk. 34).

- Kuidas aitaks selline palve ühel noorel mehel oma probleemist jagu saada?

Vanem M. Russell Ballard jutustas ühest kogemusest oma viieaastase pojaga, kes kartis kooli minna. Saades aru, et ta poeg kardab, ütles ta: „Craig, sul on sõber, kes on alati koos sinuga. Põlvitame õige koos maha ning palume, et Ta aitaks sind“ (Conference Report, okt., 1976, lk. 129–130; või *Ensign*, nov., 1976, lk. 87–88).

Kui me paastume ja palvetame koos perega, võib see tuua meile suurt tugevust ja ühtsust, nagu illustreerib järgmine lugu.

Alan oli noor mees, kes sai kutse teenida Issandat misjonil välismaal. Ta oli innukas teenima, kuid alustades keele õppimist, hakkas ta väga muretsema, kuna ta ei olnud võimeline seda selgeks saama.

Kui Alani isa sai oma poja probleemist teada, kutsus ta oma pere kokku. Ta palus neil paastuda ja palvetada, et Alan suudaks ületada oma probleemi ja teenida misjonil edukalt.

- Kuidas võiks selline kogemus tugevdada meie lapsi? Kuidas võib ühine paastumine ja palvetamine perekondi ühendada? Lugege 3 Nefi 18:21.

Issanda töö tegemine paastumise ja palvetamise kaudu

Üks mees tuli kord Jeesuse juurde, põlvitas Tema ette ja ütles:

„Issand, halasta mu poja peale, sest ta on kuutõbine ja suures vaevas; sagedasti langeb ta tulle ja sagedasti vette.

Ja ma tõin ta sinu jüngrite juurde, kuid nad ei suutnud teda terveks teha.“

Issand ajas kuradi kohe sellest poisist välja. Jüngrid tulid Jeesuse juurde ja küsisid: „Miks meie ei võinud teda välja ajada?“ Jeesus vastas, et see oli nende uskmatuse pärast ning lisas seejärel:

„Seesinane sugu ei lähe muidu välja kui aga palve ja paastumisega!“ (Vaata Matteuse 17:14–21.)

Järgmises loos räägib vanem Matthew Cowley piiskopist, kes sai aru paastumise ja palvetamise vajalikkusest:

„Üks rikas noor piiskop Honolulu kutsuti ühel päeval Queens'i haiglasse ühte poissi õnnistama, kellel oli lastehalvatus. Üks kohalik õde oli teda kutsunud. Ta oli selle õe piiskop ning õde ütles: „Piiskop tulge siia, mu poeg on nakatunud lastehalvatusse ning ma sooviksin, et tuleksite siia ja võiaksite ning õnnistaksite teda.“ Ta ootas kogu päeva piiskoppi, kes ei ilmunudki välja. Ta ei tulnud ka kogu õhtu jooksul. Järgmiseks hommikuks ei olnud ta ikka veel välja ilmunud, kuid varasel pärastlõunal oli ta kohal. Õde valas oma ärrituse tema peale välja. Ta ütles piiskopile kõike, mis tal vähegi pähe tuli. „Teie, mu piiskop, ma helistan teile ja räägin, et mu poeg on siin nakatatuna lastehalvatuses. Ja teie, iseenda ülemus, teil on oma autod; teil on imeilus jaht; teil on kõik, mida te soovite ja te olete oma aja peremees ning te ei tule kohale. Te võtate vaevaks ilmuda välja alles nüüd, terve päev hiljem!“ Kui õde oli lõpetanud ega osanud enam mõelda midagi, mida piiskopile välja pahvatada, siis piiskop naeratas ja ütles: „Pärast seda, kui ma eile toru ära panin, hakkasin ma paastuma ning olen paastunud ja palvetanud 24 tundi. Ma olen nüüd valmis sinu poega õnnistama.“ Kell viis sel samal õhtul lubati poiss haiglast koju lastehalvatuses täiesti paranenuna. . . . „Seesinane sugu ei lähe muidu välja kui aga palve ja paastumisega!“

Ma kahtlen väga, kas see kõik oleks juhtunud, kui ta oleks läinud sinna haiglasse kohe, päev varem. Ma usun, et see palve ja see paastumine oli vajalik. Seepärast ma arvan, et meie, kes me hoiame seda preesterlust, ei rakenda seda mõnikord piisavalt. Te peate hoidma meil olevat preesterlust heas vormis, siis me oleme alati valmis, kui me läheme täitma oma preesterluse kohustusi, andmaks õnnistusi“ (Matthew Cowley Speaks [1954], lk. 150).

Alati ei ole vajalik oodata nii kaua enne haige võidmist ja õnnistamist, kuid me peaksime alati otsima Issanda inspiratsiooni enne iga preesterluse talituse teostamist.

- Miks on meil oluline olla vaimselt ette valmistunud, kui me täidame preesterluse talitusi?

Täpselt nii, nagu preesterluse kandjad peavad valmistuma ette talituste tegemiseks, peavad ka need, kes endale ja oma perele õnnistusi paluvad, valmistuma ette nende talituste saamiseks. Vanem Matthew Cowley rääkis, kuidas ühe lapse vanemad ennast ja oma last paastumise ning palvetamisega õnnistuse saamiseks ette valmistasid.

„Veidi üle aasta tagasi tuli üks abielupaar minu kontorisse, kandes süles väikest poissi. Isa ütles mulle: „Me oleme naisega paastunud kaks päeva ja oleme toonud oma väikese poja õnnistust saama. Teie olete see, kelle juurde meid saadeti.“

Ma küsisin: „Mis tal viga on?“

Nad ütlesid, et ta sündis pimedas, kurdi ja tummana, ilma kontrollita oma lihaste üle ega suutnud isegi viieaastasena roomata. Ma ütlesin iseendale, see see on: „Seesinane sugu ei lähe muidu välja kui aga palve ja paastumisega!“ Mul oli täielik usk nende vanemate paastumisse ja palvetamisse. Ma õnnistasin seda last ja sain mõned nädalad hiljem kirja: „Vend Cowley, me soovime, et te näeksite meie väikest poissi nüüd. Ta roomab. Kui me viskame palli üle toa, tormab ta sellele oma kätele ja põlvedele toetudes järele. Ta näeb. Kui me plakutame käsi tema pea kohal, siis ta hüppab. Ta kuuleb.“ Meditsiiniteadus oli koorma enda õlult ära veeretanud. Jumal oli selle enda õlule võtnud“ (Matthew Cowley, *Miracles*, Brigham Young University Speeches of the Year [18. veebr. 1953], lk. 8).

Paljud misjonärid on avastanud neid õnnistusi, mis tulevad paastumisest ja palvetamisest. President Ezra Taft Benson rääkis ühest kogemusest, kui ta misjonärina koos oma kaaslasega paastus ja palvetas.

„Ma tean isiklikust kogemusest palve tõhusust ja võimu. Kui ma olin noor misjonär Põhja-Ingliismaal 1922. aastal, muutus vastuseis Kirikule väga ägedaks. Vastuseis läks niivõrd tugevaks, et misjonijuhataja palus meil lõpetada ära kõik tänavakoosolekud ning mõningatel juhtudel ka ükselt uksele käimise.“

Minul ja mu kaaslasel oli palutud sõita South Shieldsi sakramendi-koosolekule kõnet pidama. Nad ütlesid oma kutses: „Me oleme kindlad, et me suudame täita selle väikese kirikuhoone. Paljud siinsed inimesed ei usu nendesse valedesse, mis on meie kohta trükitud. Me oleme kindlad, et teie saabudes saab meie koosolek olema suurepärane.“ Me võtsime selle kutse vastu.

Me paastusime ja palvetasime siiralt ning läksime koosolekule. Mu kaaslane oli kavatsenud kõneleda esimestest põhimõtetest. Mina olin uurinud palju, valmistades ette kõne usust taganemisest. Koosolekul oli suurepärase vaim. Mu kaaslane pidas kõne esimesena ning andis edasi inspireeritud sõnumi. Ma vastasin sellele ja rääkisin vabadusega, mida ma ei olnud mitte kunagi varem oma elus kogunud. Ma mõistsin maha istudes, et ma ei olnud maininud usust taganemist. Ma olin rääkinud prohvet Joseph Smithist ning jaganud oma tunnistust tema jumalikust missioonist ja Mormoni Raamatu õigsusest. Pärast koosoleku lõppu tulid mõned inimesed ette, nende hulgas ka mõned mitteliikmed, ning ütlesid: „Täna me saime tunnistuse sellest, et evangeelium on õige sellisena nagu teie, vanemad, seda õpetate. Me oleme nüüd ristimiseks valmis.“

See oli vastus meie paastumisele ja palvetamisele, sest me palusime, et me räägiksime vaid seda, mis puudutaks sõprade ja uurijate südant“ (Conference Report, apr., 1977, lk. 46; või *Ensign*, mai, 1977, lk. 33–34).

Kokkuvõte

On ka mitmeid muid aegu, mil paastumine ja palvetamine võivad aidata meil teha Issanda tööd. Me võime näiteks paastuda ja palvetada nende perede eest, kellele me oleme koduõpetajad. Me võime paastuda ja palvetada ka kvoorumina ühe kvoorumiliikme või tema pere eest.

Palve ja paastumise kaudu võime me saada õnnistust füüsiliselt ning kasvada usus ja vaimses võimuses. Selline võim on vajalik, kui me tahame olla edukad oma töös ning enda ja teiste tugevdamisel.

Üleskutsed

Tehke kindlaks, mille pärast teil oleks vaja oma isiklikus elus ja perekonnas paastuda ning palvetada. Mõelge ka oma kvoorumis kaasliikmete mõningatele vajadustele. Tehke endale ülesandeks palvetada ja paastuda ühel sellisel põhjusel.

Täiendavad pühakirjakohad

Palve

- Matteuse 6:5–15 (Päästja selgitab, kuidas me peaksime palvetama)
- Luuka 18:1–14 (me peaksime olema palvetamisel visad)
- 2 Nefi 32:8–9 (me peaksime palvetama enne Issanda töö tegemist)
- Alma 34:17–28 (me peaksime palvetama kõige eest, mida me teeme)
- Moroni 10:3–5 (me võime teada palve kaudu tõde kõikide asjade kohta)

- Õpetus ja Lepingud 19:28 (me peaksime palvetama nii avalikult kui ka omaette)
- Õpetus ja Lepingud 88:119 (me peaksime üles ehitama palve ja paastumise koja)

Paastumine

- Teine Moosese 34:27–28 (Mooses paastus enne Jumalalt ilmutuse saamist)
- Luuka 2:36–37 (Anna teenis Jumalat paastu ja palvega)
- Apostlite teod 13:2–3 (paastumine võib tuua Püha Vaimu inspiratsiooni)
- Moosia 27:23 (teiste paastumine ja palve aitasid Almal paraneda)
- Alma 6:6 (nefilased paastusid ja palvetasid nende eest, kes ei tundnud Jumalat)
- Alma 17:9 (misjonärid paastusid ja palvetasid, et saada Vaimu)
- Alma 45:1 (palvetamine ja paastumine on üks viis, kuidas avaldada Jumalale tänu)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi 8. peatükk „Kõnelemine Taevase Isaga“ *Evangeeliumi põhimõtete* käsiraamatus. Tehke ühele klassiliikmele ülesandeks esitada sellest õppetunnist kolmeminutiline ülevaade.
2. Lugege läbi 25. peatükk „Fasting“ *Gospel Principles* käsiraamatus. Tehke ühele klassiliikmele ülesandeks esitada sellest õppetunnist kolmeminutiline ülevaade.
3. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

AUPAKLIKKUS

32. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil õppida, kuidas õpetada aupaklikkust oma perele ja iseennast aupaklikumaks muuta.

Sissejuhatus

- Näidake pilti 32-a „Kirikus näitab aupaklikkus armastust ja austust Jumala vastu“. Asetage välja plakat või viidake tahvlile, kuhu on kirjutatud sõnad 3 Moosese raamatust 19:30: *Pidage minu hingamis-päeva ja kartke mu pühamut! Mina olen Issand, teie Jumal!*

Alljärgnev on kirjutatud Kiriku liikmetele president Spencer W. Kimballi poolt.

„Me oleme rikkalikult õnnistatud inimesed. Issand on andnud meile kõik: Jeesuse Kristuse evangeeliumi, valguse, preesterluse, võimu, töötused, lepingud, templid, meie pered, tõe. Me peaksime olema kõige õnnelikumad inimesed maa peal. Me peaksime olema ka kõige aupaklikumad inimesed, kuid ma arvan, et selle koha pealt peaks iga inimene ja pere iseendale pilgu heitma. Kas me oleme aupaklikud inimesed? Kas meie käitumine kodus ja kirikus näitab aupaklikkust meie Looja vastu?

See paneb meid vahel mõtlema. Me käime sakramendikoosolekutel ja konverentsidel, kus lapsed uitavad takistamatult ridade vahel. Me paneme jumalateenistuse ajal tähele, kuidas täiskasvanud räägivad oma kõrvalistujatega, inimesed tukastavad ja noored inimesed kogunevad fuajeesse. Me näeme hilinevaid perekondi, kes kärarikkalt oma toolidele istuvad, ja rühmi, kes pärast koosolekut saalis valjult üksteisega suhtlevad.

Me mõtleme uurijatele, sõpradele ja nendele, kelle tunnistused on õrnad ja väljakujunemisel. Kas meie koosolekud on sellisteks võimsateks misjonitöövahenditeks, milleks nad võivad olla, kus Issanda Vaim valitseb ja südamesse tungib? Või peame me vaimu tunnetamiseks paljud asjatud segajad endist eemale blokeerima?

32-a, Kirikus näitab aupaklikkus armastust ja austust Jumala vastu.

Uurigem aupaklikkust, mitte üksnes selle tähendust ja tähtsust viimse aja pühade elus, vaid mõningaid võimalikke viise, kuidas õpetada aupaklikkust oma lastele ja korrigeerida oma teguviise.

Aupaklikkuse tähendus ja tähtsus

Aupaklikkust on määratletud kui „sügavat austuse, armastuse ja aukaruse tunnet või vastavat hoiakut seoses millegi pühaga.“ Teine võimalus aupaklikkuse tähenduse väljendamiseks on kirjeldada seda kui Jumalale pühendumist.

Paljud meie Kiriku juhid on väljendanud oma lugupidamist aupaklikkuse kui hinge ühe kõrgeima omaduse vastu, märkides, et selle juurde kuulub tõeline usk Jumalasse, kõrge kultuur ja armastus elu parimate asjade vastu.

Aupaklikkus Jumala vastu

Issand on aidanud meil mõista aupaklikkuse tähendust ja tähtsust kaasaegse ilmutuse kaudu.

Üks selline juhtum näib viitavat, et aupaklikkus Isa ja Poja vastu on nende oluline omadus või iseloomustaja, kes saavad selestilisse kuningriiki. Õpetuse ja Lepingute 76. osas, mida tuntakse kui „Nägemust“, mis anti Joseph Smithile ja Sidney Rigdonile 1832. aasta veebruaris, saame me teada, et nad nägid selestilist auhiilgust, mis ületab kõik ja kus Jumal Isa valitseb troonil igavesti ning kelle trooni ees kõik kummardavad alandlikus aupaklikkuses ja austavad teda igavesti. Need, kes elavad tema juures, on Esmasündinu Kirikuks ja nad näevad nii nagu neid nähakse ning nad teavad nii nagu neid teatakse, kuna nad on saanud osa tema täiuslikkusest ja armust. Tema teeb nad võrdseteks nii võimuse, tugevuses kui ka valitsemises. (Vaata ÕL 76:92–95.)

Aupaklikkus Jumaluse nime vastu

Teine kaasaegne ilmutus juhatab meid hoidma aupaklikult isegi Jumaluse nime. Meile on öeldud, et me ei tohi Isa nime teotada ning peame isegi vältima selle sagedast kasutamist. (ÕL 107:2–4.)

Me peaksime endale siinkohal meelde tuletama, et üks kümnest käsust ütleb:

„Sa ei tohi Jehoova, oma Jumala nime ilma asjata suhu võtta, sest Jehoova ei jäta seda nuhtlemata, kes tema nime asjata suhu võtab!“ (2 Moosese 20:7.)

Paistab, et aupaklikkus Jumala ja tema nime vastu on üks kõige olulisemaid omadusi, mida me saame endis arendada“ (*We Should Be a Reverent People* [brožür, 1976], lk. 1–2).

- Kuidas me saame veel Jumalale oma aupaklikkust näidata?

Aupaklikkus Jumala koja vastu

Issand on andnud kaasaja ilmutuse kaudu juhatusel veel ühes eriti tähtsas küsimuses, nimelt et me peaksime tundma kohast aupaklikkust ka tema püha koja vastu. Joseph Smithile antud tähtsas ilmutuses, mida tuntakse Kirtlandi templi pühitsemispalvena, anti direktiiv, et see, nagu kõik muud Issandale püstitatud pühad templid, peaksid olema Temale aupaklikkuse näitamise kohad. (Vaata ÕL 109:13, 16–21.)

Tegelikult käib Kiriku pühade templite kohta öeldu ka iga muu „Issanda koja“ kohta, olgu see siis kogudusehoone või mõni koht, kus pühad kummardavad, või õigupoolest viimse aja püha kodu.

Aupaklikkuse juurde kuulub õnnelikkus

Nagu teistegi evangeeliumi põhimõtete puhul, toob ka aupaklikkus endaga suuremat rõõmu.

Me peame pidama meeles, et aupaklikkus ei ole sünge, ajutine käitumismaneer, mille me võtame omaks pühapäeval. Tõelise aupaklikkuse juurde kuulub õnnelikkus, nagu ka armastus, austus, tänulikkus ja jumalakartlikkus. See on vourus, mis peaks kuuluma meie eluviisi juurde. Õigupoolest peaksid viimse aja pühad olema kõige aupaklikumad inimesed kogu maailmas.

Aupaklikkus kodus

Kus siis aupaklikkus algab ja kuidas me saame seda arendada?

Kodu on aupaklikkuse nagu ka kõigi teiste jumalike vouruste võtmeks.

Lubage ma rõhutada, kui tähtis on õpetada oma lapsi palvetama. Õpivad ju kõige pisemad just perekondlike ja isiklike palvete ajal pead langetama, käsi ristama ja silmi sulgema, kui räägitakse meie Taevaisaga. Kodus õpitud käitumine määrab selle, kuidas käitutakse Kiriku koosolekul. Laps, kes on õppinud kodus palvetama, saab peagi aru, et ta peab olema vaikselt ja püsima paigal ka jumalateenistuste palvete ajal.

Kui meie koduse elu juurde kuuluvad ka pereõhtud, siis lapsed teavad, et mitte üksnes kirikus vaid ka kodus on erilisi aegu, mil me õpime oma Taevasest Isast ja mil igaüks peab käituma nii hästi kui oskab.

Lastele valmistab erilist rõõmu muusika. Kirikulaulud, mida lauldakse sageli kirikus, võivad ka kodus tuttavaks saada. Väikestele lastele oleks eriti kasulik, kui vanemad aitaksid neil lihtsamaid kirikulaule kodus õppida. Sel viisil ootaksid lapsed innukalt sakramendi- ja muudel koosolekul laulmist“ (*We Should Be a Reverent People* [brüür, 1976], lk. 2–3).

- Milliseid viise olete te leidnud oma koduse aupaklikkuse suurendamiseks?

Aupaklikkus Kirikus

Lapsevanemad peaksid käima Kiriku pühapäevastel koosolekutel loomulikult koos oma lastega.

Isa ja ema peaksid üheskoos kindlustama, et koosolekuteks valmistumine on meeldiv perekondlik kogemus. Viimasel minutil rutuga laste kokkukutsumine, riietamine ja koosolekutele kiirustamine on aupaklikkusele kahjulik.

Kui pered sellise käitumisviisi omaks võtavad, hilinevad nad sageli Kirikusse, tihti lastakse lendu pahaseid sõnu ja haavatakse tundeid ning lapsed on sageli jumalateenistuse ajal pahurad ja püsimatud. Kui palju aupaklikum on üks pere, kes valmistub koosolekuteks varakult ette, saabub kirikuhoonesse aegsasti enne koosoleku algust ning istub koos, et kuulata sissejuhatavat muusikat ja lakata mõtlemast maistele muredele.

Väikeste laste vanemad näevad vahel kõvasti vaeva, aitamaks oma lastel koosolekut hinnata ja mitte lasta neil rakkuda. Järjepidevus, vankumatus ja kodune ettevalmistus on olulised edu komponendid. Kui noored vanemad ei tea, kuidas oma lastega kirikus hakkama saada, võiksid nad otsida abi mõnelt koguduse kogenumalt abielupaarilt.

Sageli kogunevad Kiriku liikmed enne ja pärast koosolekuid saalis rühmadesse, et üksteist tervitada. Mõningane näiline lugupidamatus leiab pahaaimamatult aset seetõttu, et me oleme sõbralikud inimesed ning et hingamispäev on mugav aeg suhtlemiseks, sõbrustamiseks ja uute inimeste kohtamiseks. Lapsevanemad peaksid olema oma perele eeskujuks, rääkides teistega fuajees või mujal väljaspool sakramendisali kas siis enne või pärast koosolekuid. Koosoleku lõppedes võivad vanemad aidata kanda jumalateenistuse vaimu oma koju, arutades kodus koos oma lastega mingit mõtet, muusikalist etteastet või mõningat muud koosoleku positiivset aspekti.

Suurema aupaklikkuse taotlemine

Me oleme arutlenud aupaklikkuse tähtsuse üle ja uurinud selle mõningaid tähendusi. Me oleme pakkunud ka mõningaid soovitusi aupaklikkuse edendamiseks kodus ja kirikus. Tõeline areng inimeste tegudes leiab aset aga siis, kui kohalikud juhid ja pered teevad ühiseid pingutusi oma aupaklikkusega seotud konkreetsete probleemide ületamiseks. Meil on nägemus, kuidas kogu Kirik püüab aupaklikkust suurendada. ...

Tõeline aupaklikkus on oluline omadus, mis on maailmas kiiresti kaduvaks nähtuseks, kuna kurjuse jõud laiendavad oma mõjusfääri. Me ei suuda täielikult mõista, kui palju head me võiksimme korda saata, kui Kristuse tõelise kiriku miljonid liikmed teeniksid aupakliku käitu-

mise võrdkujudena. Me ei suuda ette kujutada kuivõrd palju enam inimesid me võiksime puudutada. Veelgi tähtsam on ehk see, et me ei suuda ette näha suurt vaimset mõju meie endi peredele, kui me saame nii aupaklikeks inimesteks, nagu me peame meile teadaolevalt olema. Minu palveks on see, et me teeksime tööd suurema aupaklikkuse arendamise osas oma elus“ (*We Should Be a Reverent People* [brüür, 1976], lk. 3–4).

- Kuidas saavad vanemad aidata oma lastel tunda rõõmu kiriku koosolekutest ja olla aupaklikumad? Kui klassiliikmed on vastanud, siis paluge kellelgi lugeda ette järgnevad soovitusel:

„Soovitused vanematele seoses aupaklikkuse õpetamisega

Vanemad võivad aidata oma lastel kiriku koosolekutest rõõmu tunda –

1. käies pühapäevakoolis ja sakramendikoosolekul koos lastega;
2. muutes koosolekuteks valmistumise meeldivaks ja aegsaks;
3. saabudes kirikusse viis või kümme minutit enne koosoleku planeeritud algust;
4. istudes koos oma perega;
5. vesteldes hiljem mõnest kõnest, sõnumist, muusikalisest etteastest või mõnest muust koosoleku osast“ (Spencer W. Kimball, *We Should Be a Reverent People* [brüür, 1976], lk. 4).

- Kuidas me saame õpetada aupaklikkust väiksematele lastele? Kui klassiliikmed on vastanud, siis paluge kellelgi lugeda ette järgnevad soovitusel:

„Väikeste laste vanemad peaksid üritama:

1. Aidata lastel toimuvat mõista.

Väikesed lapsed võivad tegeleda vaikselt näiteks värviraamatu värvimise või töövihikuga, kuid oluline on aidata neil võimalikult palju koosolekust aru saada. Juhuslik sositav kommentaar koguduse tegevuse või kõneleja sõnumi selgitamiseks võib aidata lapsel toimuvat mõista. Isa võib näiteks sositada: „Mardi isa peab praegu kõnet. Ta räägib teerajajatest.“

2. Rõhutada laule.

Laulmine võib olla laste jaoks üks koosoleku kõige meeldivamaid osasid. Innustage lapse huvi kirikulaulude vastu, lauldes lihtsamaid laule kodus ning õpetades neid lapsele. Koguduse lauljuhataja võib ehk anda teile kirikulaulude nimekirja, mida laudakse lähimatel koosolekutel.

3. Kinnistada kodus, Algühingus ja Pühapäevakoolis omandatud käitumisviise.

Jälgige, et lastel oleks meeles palvete ajal käsi ristata ja pead langetada ning sakramendi ajal vaikselt istuda. Lapsed peaksid saama aru, et koosoleku ajal ridadevahelistes käikudes mängida või saalist sisse ja välja kõndida ei ole viisakas.

4. Olla eeskujuks.

Olge heaks eeskujuks, näidates üles huvi koosoleku vastu, rääkides vaid siis, kui see on vajalik, ja üksnes sosinal ning innustades lapsi samamoodi käituma.

5. Kindlustada, et lapsed on koosolekuteks valmis.

WC-s käimine ja joogiautomaadist joomine peaksid toimuma enne koosoleku algust (Spencer W. Kimball, *We Should Be a Reverent People* [brüür, 1976], lk. 4–5).

Kokkuvõte

Kui me oleme aupaklikud, siis me näitame oma armastust ja austust Taevase Isa ja tema Poja Jeesuse Kristuse vastu. Kujundades endis aupaklikku hoiakut, võime me kogeda suuremat rõõmu elus ja Jeesuse Kristuse evangeeliumi õpetustes.

Üleskutse

Loetlege, mida te saate teha, et muutuda aupaklikumaks ning aidata teistel ja eriti oma perel aupaklikumaks muutuda.

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Valmistage selles õppetunnis soovitatud plakat või kirjutage see pühakirjakoht tahvlile.
2. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

ARMASTUS JA TEENIMINE

33. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil õppida kristliku armastuse ja teenimise tähtsust.

Sissejuhatus

- Näidake pilti 33-a „Kristuse armastus on suureks eeskujuks“.

Jeesus Kristus armastab igat inimest. Tema armastamisvõime on täiuslik. Tema armastus on niivõrd täielik, et pühakirjad räägivad meile, et Tema on armastus (1 Johannese 4:7–12). Kristus näitab oma armastust teenivate tegude kaudu, mida ta on teinud inimkonna heaks.

Meie kui preesterluse hoidjate kohustuseks on saada Kristuse sarnasteks. Selle tegemiseks peame me aga õppima armastama nii, nagu Tema armastab, ja teenima nii, nagu Tema teenib. Piiskop H. Burke Peterson õpetas, et „maailmas ja ühiskonnas, kus Saatan võtab ette kõigi aegade kõige pahelisemaid rünnakuid inimlaste vastu, ei ole meil suuremat relva kui puhas, omakasupüüdmatu, kristlik armastus“ (Conference Report, apr., 1977, lk. 103; või *Ensign*, mai, 1977, lk. 69).

Meil on kästud armastada

Ühel päeval, kui Kristus oli õpetamas, küsis üks kirjatundja Tema käest: „Missugune käsk on kõige esimene?“ Jeesus vastas: „Esimene on see: Ja sina armasta Issandat, oma Jumalat, kõigest oma südamest ja kõigest oma hingest ja kõigest oma meelest ja kõigest oma väest.

Teine on see: Armasta oma ligimest nagu iseennast. Neist suuremat muud käsku ei ole!“ (Markuse 12:28–31.)

- Miks on need kaks käsku suuremad kui teised? (Kui me armastame Jumalat, siis me üritame kuuletuda kõigile Tema antud käskudele. Kui me armastame teisi, siis me kohtleme neid vastavalt evangeeliumi õpetustele.)

Päästja veetis suure osa oma elust armastusest õpetades. Mõnikord kutsutakse Tema evangeeliumi „armastuse evangeeliumiks“. Ta õpetas, et me oleme Tema jüngrid ainult siis, kui me armastame teisi (vaata Johannese 13:35). Ta selgitas, et me peaksime armastama isegi oma

33-a, Kristuse armastus on suureks eeskujuks (Viimane õhtusöömaaeg, autor Carl Bloch. Kasutatud Taanis Hillerødis Frederiksborgis asuva Rahvusliku Ajaloomuuseumi loal.)

vaenlasi (vaata Matteuse 5:43–44). Jeesus ütles vaid mõned tunnid enne oma ristilöömist: „Uue käsusõna ma annan teile, et te üksteist peate armastama, nõnda nagu mina teid olen armastanud; et teiegi üksteist armastaksite!“ (Johannese 13:34.)

Vanem N. Eldon Tanner ütles armastuse käsu tähtsust rõhutades: „Ainuke juhtlause, mida me vajame oma õnneks . . . on: ARMASTAGE ÜKSTEIST – kaks lihtsat sõna“ (Conference Report, apr., 1967, lk. 103; või *Improvement Era*, juuni, 1967, lk. 29).

Ligimesearmastus, Kristuse puhas armastus

- Paluge ühel klassiliikmel lugeda Moroni 7:45–47. Mis on ligimesearmastus?

Vanem Mark E. Petersen selgitas, et ligimesearmastus on „Kristuse puhas armastus, mis aitab meil armastada Jumalat ja oma ligimest“ (Conference Report, apr., 1977, lk. 111; või *Ensign*, mai, 1977, lk. 75). Järgnev lugu, mille rääkis vanem Marion D. Hanks, näitab, kuidas üks isa õpetas oma tütart ligimesearmastust arendama ja väljendama.

„Ma mõtlen ühele valitud daamile, kes sündis tõsiste füüsiliste puuetega. . . . Ta jutustas ühest oma lapsepõlvejuhtumist. Mängukaaslased kutsusid teda nimedega, mis . . . põhjustasid talle valu ja pisaraid. Kui ta jõudis koju, hoidis isa teda süles oma suurte, tugevate käte vahel ja nuttis koos tütrega, selgitades, et . . . see kogemus võib teha tüdruku elu viljakaks ja õnnelikuks. „Kullake,“ ütles ta, „see, mis lapsed sinu kohta ütlesid, on tõde, kuid see ei olnud õiglane ega kena. Sul on ju küür seljas ja paljud muudki tõsised probleemid. Kuid see ei ole sinu süü. See ei ole sinu vanemate süü ega Taevase Isa süü. . . . Kui sa üritad kogu oma elu olla teiste vastu õiglasem ja lahkem, kui mõned neist on vahel sinu vastu, siis sa oled õnnelik ning su elu saab olema täiuslik ja kasulik.““ (Conference Report, okt., 1976, lk. 42; või *Ensign*, nov., 1976, lk. 32).

- Mida meist igaüks saab teha vastavalt sellele loole, et muutuda ligimest armastavamaks? Paluge ühel klassiliikmel lugeda ette 1 korintlastele 13:1–3. Miks on ligimese armastamine niivõrd tähtis?

Vanem Theodore M. Burton selgitas, et „ligimesearmastus on . . . nii suur armastus, et me oleme valmis andma osa iseendast teistele. . . . Kerge on öelda: „Ma armastan sind.“ Kuid armastust ei tuleks ainult kuulutada, seda tuleks tõestada tegudega. Tegudeta armastus on üksnes mürtsuvad taldrikud või trummipõrin, mis kurdistab kõrvu ega leevenda hinge“ (If I Have Not Love –, *Instructor*, juuni, 1970, lk. 201).

- Paluge klassiliikmetel mõelda, millised võimalused neil on teistele ligimesearmastuse näitamiseks.

Ligimese armastamine aitab meil elada õnnelikku ja kasulikku elu. Kui me ei arenda ligimesearmastust, siis me oleme „kui räbu, mille metallipuhastajad viskavad välja (kuna see on väärtusetu) ja mis tallatakse inimeste jalge alla“ (Alma 34:29).

Kristlik teenimine

Meie armastust Taevase Isa ja Tema laste vastu ilmutab see, kuidas me teisi teenime. President Harold B. Lee rääkis, et ühel ööl nägi ta midagi, mis „pidi olema ilmutus“, milles talle öeldi: „Kui sa tahad armastada Jumalat, siis sa pead õppima armastama ja teenima inimesi. See on viis, kuidas näidata oma armastust Jumala vastu“ (*Stand Ye In Holy Places* [1974], lk. 189).

Kristlik teenimine on iga puudust kannatava inimese siiras teenimine ja sageli ilma mingi tasuta. Seda võidakse meilt mitte paluda või võib see olla ebameeldiv ning nõuda palju meiepoolseid pingutusi. See võib osutuda vajalikuks ajal, mil meil on raske seda teha. Kuid vaatamata sellele, kuidas ka ei oleks, tehakse seda teenimist lihtsalt sellepärast, et me armastame oma Taevast Isa ja Tema lapsi.

▪ Miks me peaksime teenima? Keda me saame teenida?

Me peaksime teenima kõiki inimesi nii, nagu suudame ja nii, nagu nad seda vajavad. Kuid vanem Thomas S. Monson tuletas meile meelde, et mõned vajavad meie abi palju meeleheitlikumalt kui teised: „Haiged, väsinud, näljased, külmunud, vigased, üksikud, vanurid, hulkurid – kõik hüüavad meie abi järele“ (Conference Report, apr., 1977, lk. 108; või *Ensign*, mai, 1977, lk. 73). Järgnev lugu näitab, kuidas üks noor mees õppis teenimise tähtsusest:

Piiskop kutsus Steve'i pärast sakramendikoosolekut oma kontorisse jutuaajamisele. „Lõpuks ometigi,“ mõtles Steve. „Minust saab uus õpetajate kvoorumi juhataja. Oo, kus kogudus hakkab nüüd mu kätt suruma. Ema saab olema nii uhke!“

„Steve, meil on sulle ülesanne,“ ütles piiskop. „See on eriline „hea ligimese“ ülesanne. Me oleme mures Hasty McFarlandi pärast. Tal on vaja kedagi, kes teda sõbralikult kohtleks. Ta ei ole Kiriku liige, kuid Jumala armastus ulatub kõikide inimesteni ning meil on eriline võimalus seda armastust näidata.“

Steve oli jalust rabatud. Tema mõte rändas tagasi kahe nädala võrra, kui ta heitis oma sõpradega vana mehe üle nalja, lauldes talle lorilaule ja hõigates naljalugusid, mida nad tema kohta olid välja mõelnud. Pettunult ja süümepeinu tundes kuulis ta piiskoppi ütlemas: „Ma sooviksin, et sa läheksid ja külastaksid teda 2–3 korda nädalas. Ja kui see ülesanne on sulle liiga raske, siis ära karda seda välja öelda.“

Steve ohkas ja ütles piiskopile, et ta teeb seda. Piiskop andis talle ülesande suhtes edasisi juhtnööre. „Sa võid lõhkuda puid ja viia talle toitu, tekke – kõike, mida ta vajab, et ennast vajalikuna tunda. Ole sõber. Sinu isa on sellest ülesandest teadlik ning ta ütles mulle, et aitab sind. Sinu Taevane Isa aitab sind samuti.“

Viieteistaastasena mõtles Steve kõigele, mida ta selle asemel teeks – mängiks jalgpalli, käiks jahil või kalal, mängiks oma sõpradega. Kuid ta teadis, et ta oli lubanud seda ülesannet täita.

Hasty elas erakuelu väikeses puuhurtsikus linna servas. Korra aastas sai ta tasuta vannit hotellis, mille eest oli šerif maksnud. Ta kandis musta silmasidet ning tal oli ühelt pool pead kasvaja. Paljudel lastel ja isegi mõnedel täiskasvanutel oli kombeks teha tema kohta ebameeldivaid märkusi.

Steve saabus Hasty hurtsikusse väga hirmununa. Ta koputas uksele, kuid ei saanud mingit vastust. Lõpuks, pärast vana mehe nimepidi hüüdmist, otsustas ta ukse avada. Hasty hurtsikus oli külm ja pime. Ta nägi Hasty't istumas määrdunud ja hallitanud tekil oma voodi peal. „Hasty, kas ma saan midagi sinu heaks teha?“ pahvatas Steve. Ta ütles vanale mehele oma nime ning et VAP Jeesuse Kristuse Kiriku piiskop oli teda saatnud. Vana mees ei vastanud midagi, lihtsalt põrnitses põrandale. Steve lahkus hurtsikust, et veidi puid lõhkuda. Ta mõtles iga kirvelöögiga selle üle, miks ta seal oli. „Lõpeta nurisemine,“ lausub üks hääl tema sees, „vana mees külmetab ja vajab abi.“

Steve tegi tule ja üritas rääkida Hastyga, kes ei vastanud. Ta otsustas, et Hasty ei kuulanud teda, ning ütles talle, et tuleb järgmine päev tagasi sooja, puhta tekiga. Ta läkski järgmisel päeval tagasi uue tekiga, nii nagu oli lubanud. Ta külastas Hastyt ülepäeva järgmise nelja nädala jooksul. Lõpuks hakkas vana mees temaga rääkima. Ühel päeval ta ütles: „Poiss, miks sa siin käid? Ma olen kindel, et sinuvanune leiaks palju paremaid tegevusi, kui minusuguse haige vanamehe külastamine.“ Ja seejärel ta naeratas.

Tänapühade ajal kutsus Steve teda õhtusöögile. Ta ei tulnud, kuid Steve'i pere viis osa oma einest temale. Hasty silmis olid pisarad, kui ta üritas neid tänada.

Ajapikku sai Steve teada Hasty elust lambakarjusena. Ta sai teada, et Hasty naine ja lapsed surid kohutavasse palavikku ning et haigus oli röövinud Hastyt silma. Miskipärast ei tundunud vana erak enam inetuna ja Steve kiirustas pärast kooli teda aitama ja tema lugusid kuulama.

Kui jõulud saabusid, kutsus Steve'i pere taas Hasty enda juurde õhtusöögile. Seekord ta tuli – puhas, ülikonnas ja kena väljanägemisega. Pärast õhtusööki väljendas vana mees Steve'ile ja tema perele oma tänulikkust. Ta sõnas, et tema elu oli olnud kui lahinguväli, kuid armastus, mida nad olid tema vastu näidanud, tegi temast teistsuguse inimese. Steve vaatas Hastyt ja nägi, kui õnnelik ta oli; ning sisimas tundis ta südames kasvavat soojust. (Vaata Terry Dale, Hasty, *New Era*, nov., 1974, lk. 48–49.)

- Kuidas seda noort meest õnnistati sellise teenimise eest? Kuidas on Issand õnnistanud teid ja teie peret, kui te olete teisi teeninud?

Kui meid ristiti, siis me lubasime Issandale „kanda üksteise koormaid, ... leinata koos nendega, kes leinavad; ... ja trööstida neid, kes

vajavad tröösti“ (Moosia 18:8–9). Meil on kohustus otsida üles need, kes on hädas ja puuduses. Seejärel on meie kohustuseks aidata neid armastuse ja lahkusega, ilma sundimata ja käskimata (vaata ÕL 58:26–29).

Kokkuvõte

Piiskop H. Burke Peterson tuletas meile meelde: „Õpetaja andis käsu kõigile – mitte vähestele ühel maal ega käputäiele teisel, mitte ainult ühele perele siin ja seal, vaid kõigile oma lastele, kõikjal. Väljendage oma armastust nüüd! Näidake seda praegu“ (Conference Report, apr., 1977, lk. 103; või *Ensign*, mai, 1977, lk. 69).

President David O. McKay õpetas: „Meil on varasemast suurem kohustus teha oma kodud sellisteks, et meie naabriteni kiirgaks kooskõla, armastus, ühiskondlikud ülesanded ja lojaalsus. Las meie naabrid näevad ja kuulevad seda. . . .

Jumal aidaku meil kui preesterluse liikmetel, Kiriku liikmetel kiirata . . . armastust, . . . ligimesearmastust . . . ja teenimist!“ (David O. McKay, *Radiation of the Individual, Instructor*, okt., 1964, lk. 374).

Üleskutsed

Palvetage alandlikult ja siiralt, et te suudaksite armastada nii nagu Kristus armastab.

Näidake armastust oma pere vastu, tehes igale pereliikmele midagi head.

Näidake oma armastust kellegi vastu, kes on puuduses või hädas, tehes talle midagi head.

Aidake oma preesterluse kvoorumil planeerida mõnda teenimisüritust.

Täiendavad pühakirjakohad

- Matteuse 25:31–46 (me teenime Jumalat oma ligimese teenimisega)
- 1 korintlastele 13 (ligimesearmastus on suurim jumalikkuse tunnus)
- Moroni 7:45–48 (ligimesearmastus on Kristuse puhas armastus ja and Jumalalt)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi 28. peatükk „Service“ ja 30. peatükk „Charity“ *Gospel Principles* käsiraamatus.
2. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

MORAALNE PUHTUS

34. õ p p e t u n d

Selle tunni eesmärgiks on aidata meil aru saada moraalse puhtuse tähtsusest.

Sissejuhatus

Tänapäeva maailmas on palju erinevaid moraalsuse standardeid. Need muutuvad tihti koos aja ja olukorraga. Vastupidiselt nendele ei muutu Jumala moraalse puhtuse standardid kunagi; kuna Tema on sama eile, täna ja igavesti.

Pühakirjad räägivad meile, et „miski ebapuhas ei saa asuda Jumalaga“ (1 Nefi 10:21). Apostel Paulus kirjutas:

„Eks te tea, et olete Jumala tempel ja et Jumala Vaim elab teie sees?

Kui keegi rikub Jumala templi, siis Jumal rikub tema; sest Jumala tempel on püha ja sedasama olete teie“ (1 korintlastele 3:16–17). Meie kehad on pühad. Issand on andnud meile kehad taevasel eesmärgil ja Ta ootab, et me hoiame neid puhaste ja väärilistena Tema Vaimu vastuvõtmiseks.

Elu loomise võim on püha

Meil kui preesterluse hoidjatel on väga oluline hoida endid moraalselt puhastena, kuna meie kõige tähtsamad õnnistused on seotud meie moraalse puhtusega. Üks Jumala paljudest võimudest on võim anda elu. Ta on jaganud meiega oma elu loomise võimu, andes meile võimaluse tuua lapsi maailma. Kuna see võim on taevane, on ta käskinud kõigil oma lastel kasutada seda õigesti ning hoida seda ainult abielu jaoks. Ta on öelnud meile ka seda, et selle suure võimu taga peituv iha peab olema kontrolli all ja seda tuleb kasutada Tema poolt ette nähtud piirides. Vanem Boyd K. Packer õpetas: „Palju sellest õnnest, mis võib meile siinses elus osaks saada, sõltub sellest, kuidas me seda püha loomisvõimu kasutame“ (vaata *Why Stay Morally Clean, New Era*, juuli, 1972, lk. 4–6).

Vanem Richard G. Scott õpetas:

„Issand laseb kestvas abielulepingus mehel ja naisel kasutada püha loomisvõimet kogu oma kauniduses ja ilus Tema poolt määratud piirides. Selle privaatses, püha ja intiimse kogemuse üheks eesmärgiks on anda füüsiline keha nendele vaimudele, kes peaksid vastavalt Taevase Isa tahtele kogema surelikkust. Nende võimsate ja kaunite armutunnete teiseks põhjuseks on see, et mees ja naine oleksid mõlemad lojaalsed, truud, teineteise suhtes lugupidavad ja eesmärgilt ühtsed.

Selline intiimne tegevus on aga Issanda poolt keelatud väljaspool kestvat abielukohustust, kuna see õõnestab Tema eesmäärke. Pühas abielulepingus on sellised suhted Tema plaaniga vastavuses. Mingil muul viisil kogetuna on nad aga Tema tahte vastased“ (Conference Report, okt., 1994, lk. 50; või *Ensign*, nov., 1994, lk. 38).

Moroni räägib meile, et vourus on „kalleim ja hinnaliseim kõikidest asjadest“ (Moroni 9:9). Me peame hoidma endid moraalselt puhastena, et me saaksime luua oma pere õigluses ning elada rahu ja kooskõlas.

Jumala moraalse puhtuse seadus

Jumal ei ole kunagi muutnud oma seadusi ja käske, mis puudutavad seksuaalseid patte, kuigi inimene on üritanud neid oma soovi järele kohandada. Kõlbelise puhtuse seadus tähendab seda, et mees ei tohi olla intiimsuhtes mitte kellegi teisega peale oma naise. Issand on käskinud: „Sa ei tohi abielu rikkuda!“ (2 Moosese 20:14.) Kõlbelise puhtuse seadus ei piirdu siiski üksnes abielurikkumisega, vaid ulatub selle taevaliku loomisvõimu kõigi ebaõigete kasutamisiisideni. Muude viiside seas, kuidas inimene seda püha võimu kuritarvitab, on abielurikkumine (sealhulgas kooselu ilma abiellumata), homoseksuaalsus, abort ja masturbatsioon.

Kõlbelise puhtuse hulka kuulub ka mõtete puhtus ja kombekas riietumine. Pühakirjad räägivad meile, et meie teod on meie mõtete tagajärjeks (vaata Õpetussõnad 23:7). Me peame hoidma oma mõtted vouruslikena ning olema riietumiselt, kõnelt ja tegudelt kombekad.

- Paluge eelnevalt ülesande saanud klassiliikmel jutustada järgneva president Kimballi poolt räägitud lugu.

„Patt nagu reiski algab esimesest sammust ning tarkus ja kogemused õpetavad, et lihtsam on vältida esimest kiusatust kui hilisemaid, mil üleastumine on maitse juba suhu tekitanud. Seda näitab lugu lõokest. Istudes kõrgel puu otsas kõige halva eest kaitstuna, nägi ta ühte rändajat läbi metsa jalutamas ja mõistatuslikku musta karpri kandmas. Lõoke lendas alla ja istus rändaja õlale. „Mis sul selles väikses mustas karbis on?“ küsis ta.

„Ussikesed,“ vastas rändaja.

„Kas need on müügiks?“

„Jah ja need on väga odavad. Ainult üks sulg ühe ussikese eest.“

Lõoke mõtles hetke. „Mul on vist miljon sulge. Tõenäoliselt ei pane ma ühe puudumist kunagi tähele. Siin aga on võimalus saada hea kõhuta is ilma raasugi tööd tegemata.“ Seega lausus ta mehele, et ostab ühe. Ta otsis hoolikalt oma tiiva alt ühe väikese sule. Ta võpatas hetkeks, kui ta selle välja tõmbas, kuid ussi suurus ja väärtus panid teda kiirelt oma valu unustama. Ja ta hakkas laulma kõrgel puu otsas sama ilusasti kui ennegi.

Järgmisel päeval nägi ta sama rändajat ning vahetas jälle ühe sule ussikese vastu. Milline suurepärane, kerge viis lõunasöögi saamiseks!

Igal järgneval päeval loobus lõoke taas ühest sulest ning iga kaotus tundus üha vähem haiget tegevat. Alguses oli tal palju sulgi, kuid päevade möödudes oli tal aina raskem lennata. Lõpuks, pärast ühe oma peamise sule kaotamist, ei suutnud ta enam puu latva lennata, rääkimata siis taeva laotuse all lendlemisest. Tegelikult ei suutnud ta rohkem, kui paar meetrit õhus soputada ning oli sunnitud otsima toitu koos riiakate varblastega.

Mees ussikestega ei tulnud enam, kuna ei olnud enam sulgi, millega einete eest maksta. Lõoke ei laulnud enam, kuna tal oli nii häbi oma langenud seisuse pärast.

See on viis, kuidas vääritud harjumused võtavad meid endi valdusesse – kõigepealt valuga, siis aina kergemini, kuni me leiame endid paljaks riisutuna kõigest, mis võimaldab meil laulda ja kõrgele tõusta. See on viis, kuidas kaotatakse vabadus. Niiviisi me mässimegi endid pattudesse“ (*The Miracle of Forgiveness* [1969], lk. 214–215).

Oma mõtete kontrollimine, kombekalt riietumine ja Taevase Isa käskudele kuuletumine on viisid, kuidas me saame hoida end puhtad ja kujundada väärt harjumusi.

Kui Alma poeg oli olnud abieluvälistes intiimsuhetes, ütles Alma temale: „Kas sa ei tea, mu poeg, et need asjad on jäledus Issanda silmis; jah, kõige jäledamad kõikidest pattudest, välja arvatud süütu vere valamine või Püha Vaimu salgamine?“ (Alma 39:5.)

Meil on vaja selgelt teada ja mõista ebamoraalsuse tõsidust. Me ei pea mitte ainult ise puhast elu elama, vaid õpetama ja innustama moraalsele puhtusele ka teisi, eriti oma lapsi.

- Kuidas me saame õpetada oma lapsi olema moraalselt puhtad?

Preesterluse võim moraalse puhtuse korral

Mitte keegi ei saa astuda üle kõlbelise puhtuse seadustest ja oodata rahu oma hingele, kui ta ei tee oma patust siirast meelega parandust.

Mormoni Raamat räägib meile, et Püha Vaim ei ela ebapuhastes tempelites (vaata Heelaman 4:24). Ja kui me kaotame Püha Vaimu võimu, siis on meil võimatu kasutada meile antud preesterluse volitust. Issand on öelnud, et kõik asjad tuleb teha Tema ees puhtuses (ÕL 42:41). Kui me oleme moraalselt puhtad, saab Püha Vaim töötada meie kaudu, aidates meil kasutada preesterluse võimu õigesti. Sel viisil on preesterlus suurepärase kaitse patu vastu. Kui me kasutame seda õiglaselt, ei teeni me tõhusalt mitte üksnes teisi, vaid saame ka jõudu kiusatustest hoidumiseks. Vanem A. Theodore Tuttle tõi näite sellest, kuidas ebaõiglus ei lase meil kasutada oma preesterluse volitust:

„Ühe rumala noormehega vesteldi misjonile mineku pärast,“ kirjutas vanem Tuttle, „ja vaatamata sellele, et talle esitati mõningaid väga otseseid küsimusi, vastas ta neile valedega. . . . Seejärel läks ta misjonile ja üritas õpetada evangeeliumi. See oli loomulikult viimane eksam, eksam, milles ta läbi kukkus. Misjonär sai aru, et ta ei saanud teha misjonitööd ilma Issanda Vaimuta. . . . Seega pidi see misjonär tegema meelearanduse ja . . . rääkima tõde nendele inimestele, kes temaga vestlesid, enne kui Issanda Vaim sai olla koos temaga“ (Men With a Message, Brigham Youngi Ülikooli seminari ja instituudi teaduskonnale esitatud kõne, 1958, lk. 2).

President Spencer W. Kimball andis mõned nõuanded, mis oleksid võinud olla kasulikud eelneva loo misjonärile. Ta õpetas, et „kõik kohtamised ja paarideks jagunemised tuleks edasi lükata vähemalt 16-aastaseks või vanemaks saamiseni ja isegi siis tuleb otsustada hoolikalt valikuvõimaluste ning tõsiduse üle. Noored inimesed peaksid siiski piirama lähedasi kontakte mitu aastat, kuna noormehed lähevad 19-aastastena misjonile“ (The Marriage Decision, *Ensign*, veebr., 1975, lk. 4).

President Kimball selgitas samuti, et „kõige levinumate seksuaalsete pattude seas, mida meie noored teevad, on kaelustamine ja hellitamine. Lisaks sellele, et need sündsusetud suhted viivad tihti abieluväliste suhete ja . . . abortideni, mis on kõik inetud patud, on need ka ise hukutavad pahed ning noortel on tihti raske eraldada, kus üks lõpeb ja teine algab“ (*The Miracle of Forgiveness* [1969], lk. 65).

- Kuidas oleks president Kimballi nõuanne aidanud seda noort misjonäri?

Meie vooruslikkus ja puhtus võimaldab Issandal õnnistada meid vaimse jõuga. Vahetevahel teeme me siiski vigu. Kui see on juhtunud, peaksime me rääkima sellest oma koguduse juhataja, piiskopi või misjonijuhatajaga. Ta annab meile nõu ja aitab teha meelearandust.

Issand soovib andestada meile pattude ülestunnistamise eest sama palju, kui Ta soovib aidata meil jääda moraalselt puhtaks. Ta teab meie

nõrkusi ja valmistab meile tee kiusatuste vältimiseks. (Vaata 1 korintlastele 10:13.) Ta on saatnud täiendava abina prohvetid, et meid juhendada ja õpetada, kuidas elada nende standardite järgi, mis Ta on meile andnud.

Kui me teeme kõik, mis võimalik, et olla Issanda ees moraalselt puhtad, siis me oleme võimelised „seisma enesekindlalt – kartmatult, ilma häbenemata ja piinlikkust tundmata – Jumala ees. See on lubadus, mis on antud igale vooruslikule mehele ja naisele“ (Gordon B. Hinkley, Conference Report, okt., 1970; või *Improvement Era*, dets., 1970, lk. 73).

- Kuidas mõjutab meie moraalne puhtus meie laste seisukohti? Mida me saame teha, et olla heaks eeskujuks?

Preesterluse kandjatena ei saa me viia täide vaimseid kohustusi, kui me ei ole moraalselt puhtad. Parim viis selle teostamiseks on hoida oma keha ja meel puhtana ning pidada meeles loomisvõimu pühadust. Kui me oleme eeskujuks moraalseadustele kuuletumisel, õpivad meie lapsed moraalset puhtust tähtsusest ja püüdlevad ka ise selle poole.

Kokkuvõte

Issand on andnud meile käsud, et teha meid õnnelikuks. Mil iganes me kuuletume Jumala seadusele, saame me õnnistusi; kuid mil iganes me rikume seadust, kannatame me oma teo tagajärgede pärast. Moraalselt puhas elu võib olla meile mitmel kombel kasuks. Puhas, moraalne elu soodustab õnnelikke kodusid ja abielusid. See hoiab meid eemale südametunnistuse piinadest ja umbusaldusest. See hoiab meid väärilistena Issanda teenimiseks. See lubab meil minna tempelisse. See võimaldab meil kui preesterluse kandjatel kasutada preesterlust tõhusalt teiste heaks. Kõige olulisem on aga see, et see aitab meil olla väärilised, elamaks koos Taevase Isaga läbi kogu igaviku.

Üleskutsed

Tehke kõik, mis moraalseks puhtuseks vajalik.

Arutage oma perega moraalset puhtust tähtsusest ja sellest, kuidas olla moraalselt puhas.

Täiendavad pühakirjakohad

- Matteuse 5:27–28 (me ei tohiks rikkuda abielu oma südames)
- 1 Timoteusele 2:9–10 (kombekuse olulisus)
- 2 Nefi 9:36, 39 (moraalse puhtuse tasud; ebamoraalsuse karistused)
- Jaakobi 2:27–28 (kõlbeline puhtus valmistab Issandale rõõmu)
- Õpetus ja Lepingud 42:22–24, 80–81 (ebamoraalsuse karistused)

- Õpetus ja Lepingud 88:86 (moraalne puhtus säilitab isikliku vabaduse)
-

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi 25. peatükk „Kõlblusseadus“ *Evangeeliumi põhimõtete* käsiraamatus.
2. Tehke ühele klassiliikmele ülesandeks lugeda või esitada president Kimballi jutustatud lugu lõokesest.
3. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

IGAVENE PEREKOND

35. õ p p e t u n d

Selle õppetunni eesmärgiks on aidata meil aru saada oma vastutusest igavese perekonna loomisel.

Sissejuhatus

Igavene abielu on Jeesuse Kristuse Kiriku põhiõpetus ja väga oluline osa Issanda plaanist meie jaoks. Ilma selleta ei saa me olla ülendatud igavikus selestilises kuningriigis. President Joseph Fielding Smith kirjutas: „Abielu on viimse aja pühade arusaamade järgi igavesti kestev leping. . . . See on alus igavesele ülendusele, ilma milleta ei saa olla igavest arengut Jumala kuningriigis“ (*Doctrines of Salvation*, koost. Bruce R. McConkie, 3 kd. [1954–1956], 2. kd., lk. 58).

President Spencer W. Kimball ütles: „Meie Taevasel Isal on plaan inimese arenguks lapsepõlvest jumalikkuseni. . . . Ta tahtis, et kõik inimesed elaksid vääriolistena, et sõlmida abielu ajaks ja igavikuks“ (*The Lord’s Plan for Men and Women*, *Ensign*, okt., 1975, lk. 2, 4). Templiabieliu on igavese perekonnaüksuse algus. Kui templis abiellunud paar saab lapsi ja peab kinni käskudest, siis nad loovad igavese pere, mis toob neile igavesti rõõmu ja õnne.

Ettevalmistumine igaveseks pereks saamiseks

- Näidake pilti 35-a „Igavesed perekonnad saavad alguse templis“.

Viimse aja pühadele on tempel üks kõige tähtsamatest kohtadest maa peal. Templis sooritatakse talitusi, mis võimaldavad peredel elada igavesti koos Jumala juures. Perekonnapeade ja preesterluse hoidjatenä on meil kohustus juhatada oma peret ülenduse poole. See tähendab, et meil on vastutus valmistada oma peresid ette templisse minekuks. Selline ettevalmistus algab meist endist, kui me püüame austada preesterlust ja elada puhast elu.

Kui mehed ja naised abielluvad templis, on nad abiellus selleks eluks ja pitseeritud kokku igavesti. Seepärast on neile sündivad lapsed „sündinud lepingus“ ehk automaatselt nende külge pitseeritud. Kui abiellupaar on juba seaduslikult abiellus ja läheb templisse, et saada

*35-a, Igavesed perekonnad saavad alguse templis.
(Prestoni tempel Inglismaal).*

igaveseks kokku pitseeritud, siis pitseeritakse kõigepealt mees ja naine ning seejärel nende lapsed oma vanematega. Lapsed, kes sünnivad neile pärast pitseerimist, on pitseeritud automaatselt nende külge nende igavese perekonna osana.

Ükskõik, kas me valmistume templiabielluks või siis perekonna pitseerimiseks templis, meie ettevalmistus peab toimuma ühel ja samal viisil. Esimene samm on seada endile eesmärgiks templisse minek. Me peaksime vestlema oma naise ja lastega asjadest, mida meil on vaja teha, et olla valmis, ning määrama üheskoos kuupäeva. Me peaksime panema selle kuupäeva kirja, paluma palves Issanda abi selleks päevaks valmistumisel ning tegema seejärel kõik võimaliku ettevalmistuseks. Kuna tempel on niivõrd püha paik, siis me peame valmistuma sinna sisenemiseks ka vaimselt. Me sõlmime templis suure vaimse tähtsusega lepinguid, kuna me lubame Issandale, et me peame kinni kõikidest Tema käskudest ja kuuletume Talle igal viisil. Seetõttu on vajalik, et me elame õiglaselt ja üritame saada Vaimu, et olla valmis neid lepinguid sõlmima.

- Mida me saame teha, et ennast templisse minekuks vaimselt ette valmistada? (Kirjutage vastused tahvlile. Vastuste hulka võivad kuuluda alljärgnevad.)

Palvetage sageli ja siiralt.

Lugege regulaarselt pühakirju.

Olge moraalselt puhtad.

Olge alandlikud ja meeltparandavad.

Pidage järjekindlalt pereõhtuid ja perepalveid.

Kui me anname siiralt endast parima oma vaimsel ettevalmistusel, siis me saame abi Pühalt Vaimult.

- Jagage klassiliikmetega järgnevat lugu:

Üks naine rääkis, kuidas tema pere ehitas koos üles oma õnne, kui nad valmistusid templis pitseerimiseks:

„Ma suutsin juba lapsena tunda viha, südamevalu, kibedust, kui mu vanemad tülitseid. Ma jäin sageli õhtul nuttes magama, sest teadsin, et asjad ei ole nii nagu nad peaksid olema.

Ma tundsin, kui erinevad olid mu sõprade kodud, kus pered olid ühendatud evangeeliumis. ... [Tänu piiskopile ja koduõpetajatele hakkasid asjalood muutuma.] Aegamööda muutus evangeelium meie elu osaks. ... Tülid jäid üha harvemaks. ... Meie pere tundis vastutust elada nii nagu oli õpetatud ja seda eriti nüüd, kui meie eesmärgiks oli teha tööd templisse minekuks. Kiiruga öeldud karmidele sõnadele vastasime

nüüd armastuse, rahu ja siirusega. . . . Me olime põnevil üksteise aitamise üle. Ema ja isa ei pidanud alati kolm või neli korda paluma; ülesanded sai tehtud vaikselt, kiirelt ja koheselt. Armastus ja soov aidata vallutasid endise kibeduse, uhkuse ja pidevad meievahelised tülid.

Mis põhjustas sellise muutuse? Paljud asjad. Ehk oli see kauaoodatud unistuste täitumine. Kui perepalved ja pereõhtud said osaks meie elust, siis me õppisime üksteist tundma ja armastama. Meie elustiil võimaldas kasvada meie tunnistustel – tunnistustel perepalvetest, pühakirjade lugemisest, pereõhtutest, Kiriku koosolekutel käimisest. Meil oli tõeline tunnistus meeleparanduse põhimõttest. Ja me teadsime ka, et Jumal elab. Selle tunnistuse ja veendumusega, et me oleme väärilised, olime me valmis minema teatud aja pärast Issanda templisse, et saada pitseeritud perena ajaks ja igavikuks. . . .

Kui me seisime templi väravas, tõusis mul klomp kurku. Hetkeline kõhklus ja siis me sisenesime. . . . Üks teener tuli meid pitseerimisruumi juhutama. Ema ja isa olid seal säravate nägudega oma templiriietes. Me põlvitasime ümber altari ja hoidsime kätest kinni. Üks teener hoidis beebit süles, et ka tema oleks osa pereringist.

Ja siis lausuti sõnad, mis ühendasid meid perekonnana ajaks ja igavikuks.

Ma tean, et mu vanemad armastavad mind, sest nad on pitseerinud mind endaga ajaks ja kogu igavikuks“ (Brenda Bloxham, *My Parents Took Us to the Temple*, *Ensign*, aug., 1974, lk. 61–62).

Mõnede perede jaoks on ka rahalisel küljel oluline osa templisse minekuks ettevalmistumisel. See võib tähendada aastatepikkust planeerimist, säästmist ja koostööd. Paljud pered on ohverdanud templisse minekuks kogu oma vara. Me peame pidama meeles, et meie igavene pere on väärtuslikum kui ükskõik milline rahasumma.

Et maksta templireisi kulude eest, peame me uurima välja, kui palju maksab reis templisse ja tagasi. Me peaksime hindama ka muid kulusid, nagu näiteks toit ja majutus. Kui me saame need summad teada, peaksime me tegema kindlaks, kui palju me saame iga kuu säästa. Kui me teeme sedasi, siis me läheme lõpuks templisse. (Vaata vend Vaha'i Tonga tunnistust 21. õppetunnis.) Me peaksime alustama juba praegu sellega, mida iganes meil on vaja teha, et valmistada ennast ja oma perekondi ette templisse minekuks. Tasu selle eest kaalub üles iga maise ja muu kulutuse, mida see nõuab.

- Lase eelnevalt ülesande saanud ning oma perega templis käinud klassiliikmel rääkida oma ettevalmistusest ja kogemusest.

Noortel inimestel, kes ei ole veel abiellunud, soovivad prohvetid sageli templiabielluks ette valmistuda. President Kimball ütles:

„Kuigi paljudel noortel ei ole praegusel ajal templeid nende elupiirkonnas, leidub neid tavaliselt täiesti mõõdukas kauguses. . . .

Meie tõsine lootus on see, et kui te olete lävinud üksteisega sobival viisil, siis te . . . lähete lähimasse templisse, et pitseerida endid kogu igavikuks, nii et teie lapsed oleksid püsivalt teie ja et teie oleksite püsivalt nende vanemad ning et see oleks igavene abielu“ (The Marriage Decision, *Ensign*, veebr., 1975, lk. 4).

Igavese perekonna loomine

- Näidake pilti 35-b „Templis pitseeritud peredele on antud lubadus, et kui nad jäävad ustavaks, siis nad jäävad kokku igavesti“.

Templis abiellumine on üksnes igavese pere alguseks. Selleks, et luua igavesti kestvaid peresuhteid, peame me olema ustavad lubadustele, mida me templis anname. Samuti peame me kohtlema üksteist lahkelt ja armastavalt. Me peaksime püüdma muuta oma kodu tükikeseks taevast maa peal.

Meie kui isad saame teha ära palju igaveste pere loomiseks. Me peame austama oma preesterlust ja elama kristlikult. Kui me teeme seda, siis me saame preesterluse kaudu tugevamaks ning saame Pühalt Vaimult sisemisi innustusi, mis aitavad meil luua igavesi pereüksuseid. Mõned asjad, mida me saame teha igavese pere loomiseks, on:

kutsuda oma pere iga päev perepalvele;

lasta kellelgi enne einestamist toidule õnnistust paluda;

viia oma pere kirikusse;

maksta kümnist ja muid annetusi.;

olla aus kõigis oma tegudes;

põlvitada sageli palves ja paluda Issandalt abi oma naise ja laste õpetamisel ning armastamisel;

kasutada igat võimalust, eriti pereõhtuid, oma perele evangeeliumi õpetamiseks.

Õnnistades oma peret sellistel viisidel, naudime me igavesse perekonda kuulumise õnne.

Ka need preesterluse kandjad, kes ei ole abielus, võivad aidata oma peredel olla õnnelikud ja elada koos igaveste peredena. Kui me saame aru Issanda plaanist oma pere jaoks, siis me näeme, et pereliikmed on meile kõige olulisemad inimesed meie elus. Me peaksime kohtlema

35-b, Templis pitseeritud peredele on antud lubadus, et kui nad jäävad ustavaks, siis nad jäävad kokku igavesti.

neid armastuse ja lahkusega ning tegema kõik, mis meie võimuses, nende julgustamiseks ja tugevdamiseks.

- Kui teie klassis on preesterluse hoidjaid, kes ei ole abielus, siis vestelge viisidest, kuidas nad saavad valmistuda templiabieluks. Palu neil selgitada, mille poolest on igavene abielu nende jaoks oluline. Arutage, mida nad saavad teha selleks, et nende pered oleksid praegu õnnelikud.

Kokkuvõte

- Jagage klassiliikmetega järgnevat lugu:

Üks noor mees Mehhikost jutustas järgmise loo oma tädist ja onust. See kirjeldab rõõmu, mis võib tulla templiabielul põhinevast perekonnaelust:

„Mu onu David ja mu tädi Guadalupe . . . riidlesid omavahel alati. Nende kodu oli üks õnnetu koht ja nende lapsed kannatasid igapäevaste riidude pealtnägemise all. Lõpuks lahkus tädi Guadalupe koos lastega ja läks elama oma vanemate juurde.

Selle lahusoleku ajal kohtus onu David misjonäridega ja sai mõned päevad hiljem ristitud. Tema uus arusaamine evangeeliumist pani ta mõistma, et pere on igavene üksus. Ta saatis misjonärid oma naise ja laste juurde, kuid nad keeldusid kuulamast. Lõpuks võtsid nad siiski evangeeliumi vastu, liitusid kirikuga ja hakkasid taas koos elama. Riid ja tülid jätkusid aga nii nagu ennegi.

Nad rääkisid templiabielu tähtsusest, kuid rahalised probleemid ja pidevad riid hoidsid neid eesmärgist eemal. [Kuid suurte ohverduste järel ja tänu teiste abile olid nad võimelised lõpuks templisse minema.] Mu onu ja tädi pitseeriti kokku koos oma mõnede lastega ja nad pöördusid tagasi Mehhikosse vaid 15 peesoga . . . ning mu onul ei olnud tööd.

Templiabielu ei kustutanud ära nende probleeme, kuid see andis mu onule ja tädile jõudu edasiminekuks, olles õnnelikud isegi ilma rahata.

Vähehaaval suutsid nad endid toiduga varustada ning mu onu oli võimeline leidma endale tööd.

Ma võisin näha suurt muutust nende nägudes ja nende elus. Nad olid õnnelikumad kui kunagi varem, kuid mu suurimaks üllatuseks oli see, et ma ei kuulnud enam kunagi tülisid ega riide. Nende kodus oli kuulda armastuse sõnu. . . .

Hiljuti ütles mu onu mulle: „Jorge, pärast 24-aastast abielu ja nii suuri kannatusi oleme me leidnud oma õnne. Tundub nii, nagu me oleksime puhtad, äsja esmakordselt abiellunud noored, kes naudivad oma iga-

vesi mesinädalaid“ „ (Jorge Carlos Tejada Peraza, *Eternal Honeymoon*, *Ensign*, aug., 1974, lk. 62–63).

Me võime saada oma igavestest peresuhetest suurt rõõmu. Katsumused ja raskused on kergemad, kui me jagame neid oma peredega. Meie elu rikastub ja muutub nauditavamaks tänu armastusele, mida me jagame. Ning me tunneme suurt rahu ja lohutust, kuna meil on kindlus, et me saame olla igavesti koos.

Üleskutsed

Kui te ei ole templis abiellunud, siis tehke plaan ning alustage oma ettevalmistusi, et saada oma perekonnaga templis pitseeritud. Muretse võimaluse korral templi pilt ning kinnita see oma kodus hästi nähtavale kohale. Kirjutage templipildi alla kuupäev, mille teie pere on eesmärgiks välja valinud.

Kui te olete templis abiellunud, siis mõelge selle üle, mida te peate tegema, et elada koos oma perega igavesti. Valige välja üks viis, kuidas teie pere võiks täiustuda, ning hakake selle kallal töötama juba sel nädalal.

Täiendavad pühakirjakohad

- Õpetus ja Lepingud 131:1–4 (meie abielu peab olema pitseeritud, et me võiksime siseneda selestilise kuningriigi kõrgeimale tasemele)
- Õpetus ja Lepingud 132:19, 55 (õnnistused, mis on lubatud neile, kes on pitseeritud igavesteks peredeks)

Õpetaja ettevalmistus

Enne selle õppetunni esitamist:

1. Lugege läbi 32. peatükk „Elades koos igavese perekonnana“ *Evangeeliumi põhimõtete* käsiraamatus.
2. Tehke ühele oma perega templis käinud kvoorumiliikmele ülesandeks rääkida oma ettevalmistustest ja kogemusest.
3. Tehke klassiliikmetele ülesandeks esitada lugusid, pühakirjakohti või tsitaate vastavalt teie äranägemisele.

SISUREGISTER

A

- Aadam,
Eedeni aiast välja aetud – 9
lapsed rakendasid valikuva-
badust – 11
lõi Kiriku – 9
ristitud – 9
sai preesterluse – 9
õpetas oma lastele
evangeeliumi – 9
- Aaron, Moosese vend – 12
- Abielu, igavene. *Vaata samuti*
Perekond, igavene – 256–263
Joseph Fielding Smithi avaldus –
256
- Abielurikkumine – 251
- Abort – 251
- Aitamine, teiste, ja ristimise
leping – 220
- Ajajärk,
aegade täiuse, antud Joseph
Smithile – 13
tabel kõikidest – 10
- Alandlikkus, vajalik preesterluse
võimu omandamiseks – 4–6
- Apostlid,
Jeesuse poolt ametisse pühit-
setud – 12
Kaheteistkümne Kvoorum –
77–79
- Arenemine preesterluse kutsetes –
53–55
avaldus preestrite kohta,
Victor L. Brown – 53–54
Wilford Woodruff – 53
- Armastus,
David O. McKay avaldus – 249
ja teenimine – 244–249
käsk – 244–246
H. Burke Petersoni avaldus –
244, 249
N. Eldon Tanneri avaldus – 246
Mark E. Peterseni avaldus – 246
naiste ja laste – 6
teiste armastamisel põhinev
preesterluse võim – 6
Theodore M. Burtoni avaldus –
246
- Arstliku hoolduse tähtsus füüsilise
tervise jaoks – 182
- Aupaklikkus, Spencer W. Kimballi
avaldus – 237–243

D

- Diakon,
kohustused – 31–39
Victor L. Browni avaldus –
31, 33
kuidas diakonite kvoorum aitab –
36–39

- E**
- Ebaõiglane valitsemine naiste üle, preesterluse kuritarvitamine – 94
- Eedeni aed, Aadam ja Eeva on välja aetud – 9
- Eelarveblankett – 158
- Eelija – 12
- Eenok rajas Siioni – 11
- Eeskuju, preesterluse hoidjad peavad olema – 4–7, 40–41
- tähtsus – 140–141
- Elukutse, kvoorumi abi selle omandamisel – 174
- oskuste arendamine ja täiustamine – 168–176
- Heber J. Granti kogemus – 175
- valik – 168–174
- Esimene Presidentkond – 77–79
- Evangeelium, Aadama poolt õpetatud oma lastele – 9–12
- õpetamiseks valmistumine – 114–118
- David O. McKay avaldus – 114
- õpetamise sammud, David O. McKay loetelu – 116
- H**
- Hammaste eest hoolitsemise tähtsus füüsilise tervise jaoks – 182
- Hesekiel – 12
- Homoseksuaalsus – 251
- I**
- Iisrael, Jaakobi järglasi tuntakse Iisraeli lastena – 12
- Jaakobi nime muutmine – 12
- Melkisedeki preesterlus on Iisraeli lastelt ära võetud – 13
- Isa, nõupidamine pereliikmetega – 93–100
- ElRay L. Christianseni avaldus – 98
- Richard L. Evansi avaldus – 98
- vastutus pere heaolu ees – 86–92
- õnnistused – 89–90
- Iseseisvus, Spencer W. Kimballi avaldused – 160
- J**
- Jaakob – 12
- Jeesus Kristus, „Elav Kristus“ – IX
- hoidis preesterluse võtmeid – 12
- lõi Kiriku – 12
- pühitses apostleid – 12
- taastas evangeeliumi täiuse – 13
- Jeesuse Kristuse Kirik, Jeesuse loodud – 12
- preesterlusel põhinev – 12
- Jeesusesse Kristusesse uskumine – 198–206
- Brigham Youngi avaldus – 170
- evangeeliumi esimene põhimõte – 198
- Marion G. Romney kirjeldav lugu – 133–135
- tugevnemine – 200–205
- võimaldab inimestel ohverdada – 198
- Juhatav piiskopkond – 78
- Jumal, andis Aadamale preesterluse – 9
- on preesterluse võimu allikaks – 3
- preesterlus on Jumalalt saadud võim – 2
- tahe, palve kaudu tuntav – 6
- tahe, pühakirjade uurimise kaudu tuntav – 6
- tegutseb Püha Vaimu kaudu – 3–4

K

Keha, füüsiline, Brigham Youngi avaldus – 177

Kirikus teenimine, Melkisedeki preesterluse hoidjate kohustus – 65

Kodu,
 abistamine,
 õpetaja kohustus aaronlikus preesterluses – 44–46
 ebakõla allikad – 146–148
 evangeeliumi õppimise keskus – 107–113
 Marion G. Romney avaldus – 108
 ideaalne, Joseph F. Smithi avaldus – 146
 kooskõla – 93, 98
 David O. McKay avaldus – 98
 Melkisedeki preesterluse hoidja kohustus – 63–65
 preesterluse kandja juhiv – 93

Kodumaa,
 kohustused maa ees – 188–189
 Harold B. Lee avaldus – 189
 teenimine – 184–189
 David O. McKay avaldus – 184–185

Kodune toodang ja säilitamine – 160–167
 Spencer W. Kimballi avaldused – 87, 160, 162, 164
 Vaughn J. Featherstone'i avaldus – 162

Koduõpetus,
 Melkisedeki preesterluse hoidja kohustus – 63
 võim, H. Burke Petersoni avaldus – 43–44
 õpetaja kohustus aaronlikus preesterluses – 41–44

Koguduse juhataja, ametisse määramine. *Vaata* Piiskop, ametisse määramine.

Koguduse juhataja kohustused. *Vaata* Piiskop, kohustused.

Kohtamaskäimine, Spencer W. Kimballi juhtnöörid – 253

Kombekus,
 õpetamine kodus – 139–145
 A. Theodore Tuttle'i avaldus – 141–143
 Boyd K. Packeri avaldused – 139, 141
 Spencer W. Kimballi avaldus – 139–140
 Vaughn J. Featherstone'i avaldus – 140

Koosolekutel osalemine Kirikus – 218

Kristus. *Vaata* Jeesus Kristus.

Kuulekusele põhinevad õnnistused – 68
 Joseph F. Smithi avaldus – 68

Kvoorumi teenimine, Melkisedeki preesterluse hoidjate kohustus – 65

Kõlbeline puhtus. *Vaata* Moraalne puhtus.

Kümnis ja raha kasutamine – 154

L

Lapsed,
 vanemad peaksid jagama tunnistust – 111
 vanemad peaksid pidama nõu – 93, 96–98
 ElRay L. Christianseni avaldus – 98
 Richard L. Evansi avaldus – 98

Lapsevanemad,
 peaksid lastega nõu pidama – 96–98
 ElRay L. Christianseni avaldus – 98
 Richard L. Evansi avaldus – 98

Ligimesearmastus. *Vaata* Armastus.
 Liikmed, puuetega, kaasamise
 juhendid – VI–VII
 Liikmete külastamine, preestri
 kohustus – 51

M

Masturbatsioon – 251
 Meelelahutuse tähtsus füüsilise
 tervise jaoks – 182
 Brigham Youngi avaldus –182
 Meeleparandus – 207–214
 Harold B. Lee avaldus – 213
 ja ristimisleping – 220
 Joseph Smithi avaldus – 207
 tulenev rõõm – 208–213
 vajadus – 207–208
 Joseph Fielding Smithi
 avaldus – 207
 Meelt parandama, kuidas – 208
 A. Theodore Tuttle'i avaldus – 208
 Melkisedek – 11
 Melkisedeki preesterlus. *Vaata*
 Preesterlus, Melkisedeki.
 Misjonitöö, Melkisedeki preesterluse
 hoidja kohustus – 64
 Misjonär,
 preestri kohustus olla – 51–54
 tõhus, preestri kohustus
 valmistuda olema – 54
 Mooses,
 juhatas Iisraeli lapsed Egiptusest
 välja – 12
 sai seadused ja talitused – 12
 Moraalne puhtus – 250–255
 Boyd K. Packeri avaldus – 250
 Gordon B. Hinckley avaldus – 254
 selles olev preesterluse võim –
 252–254
 A. Theodore Tuttle'i avaldus –
 253

Spencer W. Kimballi avaldused –
 253

Spencer W. Kimballi kirjeldav
 lugu selle kaotamisest –
 251–252

N

Naised,
 ebaõiglane valitsemine naiste
 üle, preesterluse kuritar-
 vitamine – 94
 preesterluse kandjad peavad
 armastama ja nõu pidama –
 94–96
 J. Reuben Clark, Jr. avaldus – 94

P

Paastuannetus – 33–36
 Paastumine – 230–236
 Ezra Taft Bensoni lugu, mis
 kirjeldab paastumise
 võimu – 234–235
 ja ristimisleping – 218
 Matthew Cowley lugu, mis
 kirjeldab paastumise võimu –
 233
 Paastumine tunnistuse saamiseks –
 194
 Palve – 230–236
 ja ristimisleping – 218
 pere-. *Vaata* Perekond, palve.
 Palveta,
 et teada Jumala tahet – 6
 juhatuse saamiseks, et
 preesterlust õigesti
 kasutada – 6
 tunnistuse saamiseks – 194
 Patriarhaalne õnnistus – 68–75
 Eldred G. Smithi avaldus – 69
 John A. Widtsoe avaldus – 70
 Joseph F. Smithi avaldus – 69
 Joseph Smithi avaldus – 69

- Patriarhi preesterlusamet – 68–75
Joseph Smithi avaldus – 69
- Perekond,
ebakõla,
allikad –146–148
Joseph Smithi kogemus – 146
- igavene – 256–263
loomine – 260–262
Spencer W. Kimballi avaldus – 260
valmistumine saama – 256–260
- isa peab nõu liikmetega – 93–100
ElRay L. Christianseni avaldus – 98
Richard L. Evansi avaldus – 98
- isa vastutab vajaduste eest – 86–92
- kohtlemine õiglase preesterluse hoidja poolt – 6
- läkitus – X
- M. Russell Ballard, Jr. kirjeldav lugu – 232
- nõupidamised ja raha kasutamine – 155–157
- palve,
abi kiusatuse vältimisel – 101
Heber J. Granti avaldus – 104–105
isa peab juhutama – 101–106
Spencer W. Kimballi avaldused – 101, 104
toimimahakkamine kodus – 103–104
õnnistused – 89–90
- pereõhtu – 111
- probleemide harmooniline lahendamine – 146–152
Boyd K. Packeri avaldus – 148
Spencer W. Kimballi avaldus – 148, 149–150
- rahaasjad – 153–159
- suhted, Melkisedeki preesterluse hoidja kohustus – 63
- tugevdamine palve ja paastumisega – 232
- õnnistused – 104, 108–109
- Perekonna ajalugu, Melkisedeki preesterluse hoidja kohustus – 63
- Piiskop,
ametisse määramine – 57–58
ilmalikud, Thomas S. Monsoni kirjeldus – 57–58
kohustused – 57–58
- Preesterlus,
Aadam sai – 9
ajalugu – 9–15
ametis arenemine,
Joseph Fielding Smithi avaldus – 30
Wilford Woodruffi avaldus – 53
- eesmärgid, H. Burke Petersoni avaldus – 4
- hoidjad peavad olema eeskujuks – 4–7
- hoidja võib muuta kodu – 6
David O. McKay avaldus – 6
- Jeesuse päevil – 12
J. Reuben Clark, Jr. avaldus – 94
- Joseph F. Smithi avaldus – 78
- kandja juhatab kodus – 93
- kandja peab oma naist armastama ja temaga nõu pidama – 93–98
- Kiriku poolt kaotatud suure usust taganemise ajal – 12–13
- Mormoni Raamatu ajal – 12
- on Jumala võim – 2
Harold B. Lee avaldus – 2
Joseph Fielding Smithi avaldus – 3
- pärast veeuputust – 11
- taastamine – 16–23
Joseph Smithi kaudu – 13, 18–22

- volitus ja võim – 2–4
 võim, armastusel põhinev – 6
 võim ja moraalne puhtus –
 252–254
 võim, N. Eldon Tanneri avaldus – 7
 võim tuleb Jumalalt – 3–4
 võim tuleb õiglase elu kaudu –
 3–4
 H. Burke Petersoni avaldus – 3
 võimu arendamine – 4–6
 A. Theodore Tuttle'i avaldus –
 253
 võtmed,
 Aadama poolt hoitud – 9
 täielik kasutamine vaid Kiriku
 presidendi poolt – 9
 väärilisus hoida, N. Eldon Tanneri
 avaldus – 7
 Preesterlus, aaronlik,
 antud Joseph Smithile ja Oliver
 Cowderyle – 19
 nimetatud Moosese venna Aaroni
 järgi – 19
 võimud ja kohustused – 19–21
 Preesterlus, Melkisedeki – 11
 antud Aabrahami poolt
 Iisakile – 11
 antud Iisaki poolt Jaakobile – 11
 antud Joseph Smithile ja Oliver
 Cowderyle – 19
 hoitud prohvetite poolt alates
 Moosesest kuni Jeesuse
 Kristuseni – 12
 Iisraeli lastelt ära võetud – 12
 nimetatud Melkisedeki järgi –
 11, 21
 võimud ja kohustused – 21–22
 Preesterluse juhid,
 tahe järgida, oluline preesterluse
 võimu omandamiseks – 6
 toetamise tähtsus – 59–60
 Boyd K. Packeri avaldus – 59
 Preesterluse kvoorum,
 eesmärgid – 24–30
 kuidas toimib – 25–27
 Boyd K. Packeri avaldus – 27
 David O. McKay avaldus –
 25–26
 Harold B. Lee avaldus – 26
 Stephen L. Richardsi avaldus –
 26
 liikmetena oma osa tegemine –
 27–30
 J. Reuben Clark, Jr. avaldus – 26
 Vaughn J. Featherstone'i
 kirjeldav lugu – 28–30
 Preesterluse presidentkonna võtmed,
 hoitud Kiriku kõikide
 presidentide poolt – 9
 Preestri kohustused – 47–55
 Prohvetid Moosese ajast Jeesuse
 Kristuse ajani – 12
 Puhkuse tähtsus füüsilise tervise
 jaoks – 180
 Brigham Youngi avaldus –
 182–183
 Puhtuse tähtsus füüsilise tervise
 jaoks – 180–182
 Puuetega liikmete kaasamine –
 VI–VII
 Pöördumine, Melkisedeki
 preesterluse hoidja kohustus – 63
 Pühakirjad,
 Bruce R. McConkie avaldus – 113
 uurimine,
 Gordon B. Hinckley avaldus –
 194
 H. Burke Petersoni avaldus – 111
 kodus – 109–111
 vajalik Jumala tahte
 teadmiseks – 6
 vajalik tunnistuse saamiseks –
 194

- õpetamine – 124–131
Harold B. Lee avaldus – 130
J. Reuben Clark Jr. avaldus – 124
Marion G. Romney avaldus – 130
Spencer W. Kimballi näide – 127–129
- Püha Vaim,
abi – 226–228
Franklin D. Richardsi
avaldused – 226–227
A. Theodore Tuttle'i avaldus – 132
Dallin H. Oaks avaldus – 132
Heber J. Granti avaldus – 227–228
Henry D. Moyle'i avaldus – 228
juhenduse saamine – 133–135
Jumala teod selle kaudu – 3–4
Marion G. Romney avaldus – 133–135
võimuga õpetamine – 132–138
- Püha Vaimu and – 223–229
LeGrand Richardsi avaldus – 224
Lorenzo Snow avaldus – 223
säilitamine – 224–226
Joseph Fielding Smithi
avaldus – 226
kirjeldatud loos Joseph
Smithist – 224
Melvin J. Ballardi avaldus – 224
- Pühitseda aaronlikku preesterlusse,
preestri kohustus – 51
- R**
- Raha,
Brigham Youngi avaldus – 155–157
Spencer W. Kimballi avaldus – 153
ümberkäimine – 153–159
- Rahaasjad, pere – 153–159
- Raha kulutamine ja kasutamine – 154–155
- Rahunõudjaks olemine, õpetaja kohustus aaronlikus preesterluses – 44–46
- Rahvas, teenimine – 184–190
David O. McKay avaldus – 184–185
- Ristimine,
edasine areng – 218–221
leping – 215–222
Spencer W. Kimballi avaldus – 215
- Ristimine, preestri kohustus – 49–51
- S**
- Sakrament,
ettevalmistamine,
õpetaja kohustus aaronlikus preesterluses – 44
ja Püha Vaimu and – 224
ja ristimisleping – 220
preestri kohus talitust läbi viia – 51
pühadus, Victor L. Browni
avaldus – 33
- Seadus,
Melkisedeki preesterluse juhid peaksid austama, kuuletuma ja toetama – 65
- Seitsmekümne kvoorumid – 78
- Siion,
Eenoki oma, võetud taevasse – 11
Eenoki poolt rajatud – 11
- Smith, Joseph,
preesterlus taastatud tema kaudu – 13, 18–19
pühitsetud Peetruse, Jakoobuse ja Johannese poolt – 19
pühitsetud Ristija Johannese poolt – 19
- Soov, vajalik preesterluse võimu omandamiseks – 4

Sotsiaalabi, Melkisedeki preesterluse
hoidja kohustus – 63

Sugupuu uurimine, Melkisedeki
preesterluse hoidja kohustus – 63

Sõltumatus, Spencer W. Kimballi
avaldused – 160

Sõprus,
preesterluse kvoorumite
ülesanne – 26–27
Boyd K. Packeri avaldus –
26–27
Stephen L. Richardsi avaldus –
26

Säästud ja raha kasutamine – 155

T

Taaniel – 12

Taastamine, preesterluse – 16–23

Tarkuse Sõna,
keelab teatud aineid – 178
õnnistused kuuletumise eest –
177–180

Teenimine, kristlik – 247–249
David O. McKay avaldus – 249
Harold B. Lee avaldus – 247
Thomas S. Monsoni avaldus – 247

Templitöö, Melkisedeki preesterluse
hoidja kohustus – 63

Tervis, füüsiline,
alalhoidmine – 178–182
Brigham Youngi avaldus – 182–183
David O. McKay avaldus – 177
kasu – 177–178

Tervitamine Kirikus, õpetaja
kohustus aaronlikus
preesterluses – 44

Toetus,
hädasolijatele, preesterluse
kvoorumite tegevus – 26
Harold B. Lee avaldus – 26
J. Reuben Clark, Jr. avaldus –
26

Vaughn J. Featherstone'i
kirjeldav lugu – 28–30

Toitumise tähtsus füüsilise tervise
jaoks – 182

Treenimine, tähtis füüsilise tervise
jaoks – 182

Tunnistus evangeeliumist – 192–197
annab õpetamisele võimu –
135–137
kirjeldatud Alvin R. Dyeri
loos – 135
määratlus – 192–193
Harold B. Lee avaldus –
192–193
saamine – 193–194
Gordon B. Hinckley avaldus –
194
Loren C. Dunni avaldus – 193
Parley P. Pratt'i avaldus – 193
tugevdamine – 194–195
Harold B. Lee avaldus –
194–195
vanemad peaksid jagama
lastega – 111

Täiusele viiv tee – 220–221
Spencer W. Kimballi avaldus – 220

Töö,
harjumused – 174–175
käsk ja õnnistus – 154, 168, 180

U

Usk. *Vaata* Jeesusesse Kristusesse
uskumine.

Usust taganemine – 12
esimene suur – 12
suur – 12–13, 16–18

Uurimine,
kodu, evangeeliumi õppimise
keskus – 107–113
Marion G. Romney
avaldus – 108

- preesterluse käsiraamatud,
vajalikud, et teada preesterluse
kohustusi – 6
- pühakirjad, vajalikud, et teada
Jumala tahet – 6
- V**
- Vaimuga õpetamine, *Vaata samuti*
Püha Vaim – 118
- Valikuvabadus – 11
- Aadama lapsed kasutasid – 11
- Vanem, kohustused – 63–66
- Vooruse õpetamine kodus – 139–145
- A. Theodore Tuttle'i avaldus –
141–143
- Boyd K. Packeri avaldused –
139, 141
- Spencer W. Kimballi avaldus –
139–143
- Vaughn J. Featherstone'i avaldus –
140
- Võlg ja raha kasutamine – 154
- Ezra Taft Bensoni avaldus – 154
- Võtmed,
- Melkisedeki preesterluse poolt
hoitavad vaimsete õnnistuste
ja võimude – 65, 68
- preesterluse presidentkonna,
Aadam sai – 9
- hoiavad kõik Kiriku
presidendid – 9
- Väärilisuus preesterluse hoidmiseks,
N. Eldon Tanneri avaldus – 7
- Õ**
- Õigsus,
vajalik preesterluse kvoorum
tugevuseks – 25
- vajalik preesterluse võimu
omandamiseks – 34
- Õnnistus, patriarhaalne. *Vaata*
Patriarhaalne õnnistus.
- Õnnistused põhinevad
kuulekusel – 69
- Joseph F. Smithi avaldus – 69
- Õpetaja, aaronlik preesterlus,
kohustused – 40–46
- Õpetamine,
Kirikus – 114–123
- Boyd K. Packeri avaldused –
116, 120
- maailmas – 122
- nende armastamine, keda me
õpetame – 116
- Boyd K. Packeri avaldus – 116
- preestri kohustus – 49
- pühakirjadest – 124–131
- J. Reuben Clarki Jr. avaldus –
124
- Marion G. Romney avaldus –
130
- Spencer W. Kimballi näide –
127–129
- Püha Vaimu võimuga – 132–138
- A. Theodore Tuttle'i avaldus –
132
- Brigham Youngi avaldus – 118
- Dallin H. Oaksi avaldus – 132
- tunnistus annab võimu – 135–137
- kirjeldatud Alvin R. Dyeri
loos – 135
- tähtsus – 122
- David O. McKay avaldus – 122
- Vaughn J. Featherstone'i
avaldus – 122
- Vaimuga – 118
- valmistumine – 114–123
- Boyd K. Packeri avaldused –
116, 120
- David O. McKay avaldused –
116, 122
- Thomas S. Monsoni avaldus –
121–122

-
- valmistumine evangeeliumi
õpetama – 114–123
- sammud, David O. McKay
loetelu – 116
- Õppimiseks kohase keskkonna
loomine kodus – 108
David O. McKay avaldus – 108
- Ü
- Ühiskondlik teenimine – 184–189
- isiklik vastutus – 184–185
David O. McKay avaldus –
184–185
- Melkisedeki preesterluse hoidjate
kohustus – 65
- Ühtsus, vajalik preesterluse
kvoorumi toimimiseks – 25–26
David O. McKay avaldus – 25–26
- Üldjuhid,
Harold B. Lee avaldus – 82
kohustused – 78–83
toetamine – 81–82
vajadus – 77–83
lugu, millega on seotud David
O. McKay – 79–81
- Ülempreester, kohustused – 65–67

PILDID

Siin osas on valitud pildid kogumikust *Kunstitööd evangeeliumist* (34730 124). Neid pilte võib kasutada täiendava abimaterjalina evangeeliumi uurimisel ning õpetamisel kirikus ja kodus.

Vana Testament

1. Noa ja laev loomadega
1 Moosese 6:12–21; 7:2–3, 8–9, 11; 8
2. Taaniel lõukoerte augus
Taaniel 6
3. Taaniel seletab Nebukadnetsari unenäo
Taaniel 1:7; 2
4. Jaakob õnnistab oma poegi
1 Moosese 22:17–18; 26:4; 28:3; 48:21; 49; 2 Nefi 3:5; Jaakob 2:25

Uus Testament

5. Jeesus Kristus
Johannese 14:16–18, 26–27
6. Jeesuse süünd (autor Carl Bloch. Kasutatud Taanis Hillerødis Frederiksborgis asuva Rahvusliku Ajaloomuuseumi loal.)
Luuka 2:1–16
7. Jeesuse Kristuse lapsepõlv
Matteuse 13:55–56; Luuka 2:41–52; Joseph Smithi tõlge, Matteuse 3:24–25
8. Võidukas saabumine
Matteuse 21:1–11; Markuse 11:1–11; Luuka 19:29–38; Johannese 12:12–15
9. Teine Tulemine
Malakia 4:1; Matteuse 24:30, 36; Apostlite teod 1:11; Õpetus ja Lepingud 5:19; 29:11, 13; 88:96–97; 133:10, 20, 25, 48–49

Mormoni Raamat

10. Nefi rahustab oma mässumeelsed vennad
1 Nefi 17
11. Alma Noorema pöördumine
Moosia 27

12. Ülemjuhataja Moroni heiskab vabaduse tähise

Alma 45:24; 46:1–37

13. Mormon teeb plaatidest kokkuvõtte

Mormoni Sõnad 1

Kiriku ajalugu

14. Moroni ilmub Joseph Smithile tema toas

Joseph Smith-Ajalugu 1:27–47

15. Prohvet Joseph Smith

Õpetus ja Lepingud 76:22–24; 135:3; Joseph Smith-Ajalugu 1:25

Templipildid

16. Salt Lake'i tempel

Missouri St. Louisi templi ristimisalus

VIIMSE AJA PÜHADE
JEE SUSE KRISTUSE
KIRIK

ESTONIAN

